

15.954

Tevan
Könyvtár

51-55

N.M.

HEINRICH MANN
RONDA TANÁR UR

(Regény)

Fordította Kosztolányi Dezső

Ára 1.20 korona

A Tevan-könyvtár eddig megjelent füzetei:

1. Forel Á.: Korunk kulturtörékvései. Ford. Dr. Fülöp Z.
- 2—5. Karinthy Frigyes: Együgyű Lexikon.
- 6—7. H. de Balzac: Gobseck. Fordította Aranyossy Pál.
8. Casanova: Szerelmi kalandok. Fordította Révész Andor.
9. Wedekind: Haláltánc. Fordította Karinthy Frigyes.
10. Schnitzler A.: A hűtlen feleség. Ford. Franyó Zoltán.
- 11—12. Bán Ferenc: Új Isten. (Novellák.)
13. H. A. Giles: Kínai tündérregék. Ford. Zoltán Vilmos.
- 14—15. Ady Endre: Muskétás tanár ur. (Novellák.)
- 16—18. Tristan Bernard: A csendes férj. (Regény.)
Fordította Kosztolányi Dezső.
- 19—20. Nagy Lajos: A szobalány. (Novellák.)
- 21—25. Major Henrik Panoptikuma. (Írók karrikaturái.)
- 26—28. Henri Murger: Bohémélet. (Regény.)
Fordította Aranyossy Pál.
29. Zsoldos Benő: Angol poéták. (Antológia.)
30. Láncki Jenő: Vallás és kapitalizmus.
- 31—32. Emile Verhaeren: Rembrandt van Ryn.
Fordította Aranyossy Pál.
33. Csáth Géza: Muzsikások. (Novellák.)
- 34—35. Kosztolányi Dezső: Mécs.
36. Johanna von der Nahmer: Hetéra levelek. Ford. Níl.
37. Brázay Emil: Sörnsen Dóra, a szeretőm. (Novellák.)
38. Casanova: Szerelmi kalandok II. Ford. Révész Andor.
- 39—40. Claude Farrère: ópium. Fordította Szatmári Jenő.
- 41—43. Lakatos László: Egy pesti leány története. (Regény.)
44. Ifj. Hegedüs Sándor: Hanna.
45. Flaubert: Irgalmas Szent Julián legendája.
- 46—47. Anatole France: A sovány kandur. (Regény.)
- 48—49. Kaffka Margit: Szent Ildefonso bálja. (Novellák.)
50. Juhász Gyula: Új versek.
- 51—55. Heinrich Mann: Ronda tanár ur. (Regény.)
Fordította Kosztolányi Dezső.
- 56—57. Révész Béla: Szemtől-szembe.

*A Tevan-könyvtár egyes száma
40, kettős száma 60, hármas
száma 80 fillérért minden
könyvkereskedésben
kapható.*

HEINRICH MANN:
RONDA TANÁR UR

(REGÉNY)

FORDITOTTA:
KOSZTOLÁNYI DEZSŐ

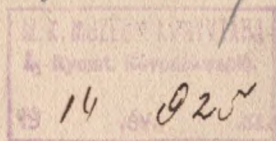

1914
TEVAN-KIADÁS BÉKÉSCSABA

Handwritten: ~~856~~

Handwritten: 15.954/57-55

TEVAN ADOLF KÖNYVNYOMDÁJA BÉKÉSCSABA

I.

Mivel a neve Gonda volt, az egész iskola csak úgy hívta, hogy Ronda. A többi professzor időnként változtatta a csufnevét. Új diákcsoport került egy-egy osztályba, vérszomjas tekintettel felfedezte valamelyik tanárnak az elmúlt esztendőben még nem eléggé méltányolt kómikus tulajdonságát és kiméletlenül csufnevet adott neki. Ronda azonban már sok generáción keresztül viselte a magáét, az egész város így nevezte, a kollégái is így hívták, a gimnáziumban és a gimnáziumon kívül a háta mögött. Azok a tanárok, akik kosztos-diákokat vagy privátosokat tartottak, naponta beszéltek növendékeik előtt Ronda tanár urról. De az a megfigyelő, aki a hetedik osztály osztályfőnökén valami újat akart volna észrevenni és egy új nevet akart volna adni neki, sohase érte el a célját; már csak azért sem, mert az öreg tanár rég megszokott csufneve olyan briliánsul hatott, mint huszonhat esztendővel ezelőtt. Mikor az iskola udvarán keresztül ment, az egyik diák átkiabált a másiknak:

— Nem érzed, milyen ronda szag van itt?

Vagy:

— Phü, micsoda ronda bogár!

És azonnal hevesen rángani kezdett az öreg válla, mindig a jobb válla és ferde-zöld tekin-

tetet vetett pápaszeme mögül, amely tele volt sanda félelemmel és boszuvággal: egy rossz lelkiismeretű zsarnok pillantása volt ez, aki köpenyek redőiben elrejtett török után szaglász. Gyér sárgásszürke szőrökkel fedett merev álla fel és lebillent. Semmit sem tudott »bizonyítani« a kiabáló fiura és szó nélkül kellett elódalognia, cingár és mégis trotyakos lábszáraival, zsiros karimájú kőműves kalapjával.

Tavaly, amikor jubileumát ülte, a gimnázium fáklyásmenetet rendezett a tiszteletére. Ronda kiment a lakása erkélyére és beszédet mondott. Mig minden fej meredt nyakkal bámult a magasba, hogy hallja, hirtelen valami kellemetlen, nyivákoló hang szólalt meg:

— Phü, de ronda szag van itt!

Mások ismételték:

— Phü, de ronda szag van itt!

— Phü, de ronda szag!

A professzor odafent elkezdett dadogni — bár előre sejtette az incidenset — és valamennyi ordítónak jól belelátott a tátott szájába. A többi tanár ur a közelben állott; ő pedig érezte, hogy újra nem tud semmit »bizonyítani«; de az összes neveket beirta a fekete könyvbe. És másnap a nyivákoló hang tulajdonosát — mert szegény nem tudta, hol született az orleánsi szüz — jóindulatúan biztosította, hogy még sok kellemetlenséget szerez neki ebben az életben.

És csakugyan, Kieselackot nem engedte át a vizsgán. Vele együtt hasaltak el mindazok, akik azon az emlékezetes jubileumi estén orditoztak. Így Ertzum is. Lohmann azonban nem ordított, mégis megbukott. Az egyik a hanyagságával, a másik a tehetségtelenségével segítette Ronda boszuját.

Félévvél később, egy őszi délelőtt 11 órakor, tíz perc alatt — mielőtt iskolai dolgozatot irtunk volna az orleánsi szüzről — történt, hogy Ertzum, aki még mindig nem tudott közelebb férkőzni a szüzhöz és egy előrelátott katasztrófától félt, kétségbeesésében felrántotta az ablakot és nyivákoló hangon — csak úgy találomra — kiordította a ködbe:

— Ronda!

Nem tudta, hogy a tanár ur a közelben van-e és nem is törődött vele. A szegény vállas vidéki kamaszt elragadta a szenvedélye, hogy még egyszer utóljára egy pillanatra recsegtesse hangját, mielőtt két óra hosszat kuporog egy üres fehér lap előtt, amelyet neki kell majd — ugyancsak üres koponyája segítségével — szavakkal tele szántani.

Véletlenül Ronda csakugyan akkor ment keresztül az udvaron. Mikor meghallotta a kiáltást, félreugrott. Fent a ködben felismerte Ertzum tömzsi körvonalait. Egyetlen diák se volt lent az udvaron, senkinek sem szólhatott Ertzum kiáltása.

— Most az egyszer — gondolta magában kárörömmel Ronda — engem értett. Most az egyszer tetten értem.

Öt ugrással felrohan a lépcsőn, kitérte az osztály ajtaját, keresztül rontott a padok között és rápattant a katedrára. Itt reszketve megállott, fuldokolt, lélekzetet kellett vennie. A diákok felállottak, hogy üdvözljék, a fülsiketítő láрма egy pillanat alatt bénult némasággá változott. Ugy tekintették az osztályfőnöküket, mint egy közveszélyes állatot, akit sajnos, lebunkózni nem lehet, sőt, aki rövid ideig veszedelmes fölényt

nyert rajtuk. Ronda melle hevesen zihált; végül vészjósló hangon kibökte:

— Az imént újból hallottam egy bizonyos szót, valaki felém kiáltotta, egy jelzöt — egy nevet, amelyet egyáltalán nem tűrök. Nem tűröm, hogy olyan valaki, mint ön, akinek jellemét és tudását sajnós, nagyon is van szerencsém ismerni, engem gyalázatos csufnévvel illessen. Nem tűröm, érti, nem tűröm. Az ön elvetemültsége Ertzum határtalan, de biztosítom, hogy megtanítom keztyübe dudálni. Még ma jelentést teszek az igazgató urnak és ami engem illet, minden befolysomat latba vetem, — jól jegyezzük meg — hogy az intézet legalább az emberiség ilyen söpredékétől megtisztittassék.

Utána ledobta válláról a köpenyét és így hörögött:

— Leülni!

Az osztály leült, csupán Ertzum maradt állva. Vastag, szeplős feje most oly tűzvörös volt, mint sörteí, a feje bubján. Valamit akart mondani, többször pedzette, de benne rekedt a szó. Végre kinyögte:

— Nem én voltam, tanár ur kérem.

Több hang támogatta őt, áldozatkészen és barátian:

— Nem ő volt, tanár ur kérem.

Ronda felhördült:

— Csend legyen!... És ön, Ertzum, jegyezze meg, hogy már volt egy éppen ilyen nevű ember — nemde, ugyebár — akinek a pályáját hátráltattam és azt is jegyezze meg, hogy az ön további előmenetelét ha nem is lehetetlenné, de mint annak idején a nagybátyját, kinos-keserve ssé fogom tenni. Maga tiszt akar lenni, ugy-e Ertzum? A nagybátyja is az akart lenni. Mivel

azonban az előirt tananyagot sohasem tudta sikeresen befejezni és az egy évi önkéntesi szolgálathoz szükséges érettségi bizonyítványt — ennek következeképpen és folytán — sokáig nem kapta meg, afféle svindli-gimnáziumba ment, ahol szintén megbukhatott és később csak öfelsége legmagasabb kegyelme folytán lehetett tiszt, bár — úgy látszik — ezt a pályát is hamar abba kellett hagynia. Nos tehát! Ugyanez a sors, legalább is hasonló sors vár önre is, Ertzum. Sok szerencsét hozzá! Egyébként a véleményem az ön egész familiájáról Ertzum, már tizenöt esztendeje megvan és nem változott... Mivel pedig —

Itt Ronda hangja siri karaktert öltött.

— Ön szellemtelen fajankó, meg se érdemli, hogy foglalkozzék annak a magasztos szüznek az alakjával, akire most áttérünk: takarodjék innen, ki a dutyiba!

Von Ertzum, aki kissé nehézfejú volt, még mindig figyelt, ámult-bámult, hogy mit akar. Észre se vette, hogy a megfeszített figyeléstől állkapcsával öntudatlanul utánozta a professzor állának a mozdulatait. Ronda áll, amelynek felső részéből több sárgás túske meredezett kifelé, úgy forgott a két feszes szájszöglet között, mintha tengelyen keringene, a nyála pedig egész az első padig fröccsent. Ordítani kezdett:

— Még merészkedik, szemtelen kölyök!... Takarodjék ki — mondtam már — ki a dutyiba!

Ertzum riadtan szédült ki a padból. Kieselsack odasugott neki:

— Vigyázz.

Lohmann fojtott hangon bátorította:

— Ne félj, majd elbánunk vele.

Az elítélt a katedra előtt ódalgott a kis helyiségbe, amely az osztály ruhatárául szolgált és vak sötétség uralkodott benne. Ronda megkönynyebbülten sóhajtott fel, amikor az ajtó a vállas legény mögött becsukódott.

— Most pedig igyekezzünk pótolni, a mulasztott időt, mondta, amelyet ez a lurkó ellopott tőlünk. Angst, itt van a feladat, fogja, írja a táblára.

Az eminens fogta a cédulát, közellátó szemeihez emelte és lassan nekifogott az írásnak. Valamennyien izgalmas várakozással lesték, hogy milyen betűk támadnak a kréta nyomán. Minden ettől függött. Ha olyan jelenetről lesz szó, amelyet véletlenül sohasem »vettek át«, akkor egyiknek sincs »dunsztja« a dologról és akkor »benne vannak a pácban«, Babonából már előre mondogatták, még mielőtt a betűk a táblán kialakultak volna:

— Boldog Isten, dacit kapok.

Végre felírta:

JOHANNA: Három imát mondtál az ég urához;
Figyelj, dauphin, hogy tudom-e imáid.

(Az orleánsi szüz, első felvonás, tizedik jelenet.)

Feladat: A dauphin harmadik imája.

Mikor elolvasták, valamennyien egymásra néztek. Mindnyájan »benne voltak a pácban«, Ronda »megfogta« őket. »Hamiskás« mosolygással dült bele karosszékébe, fönn a katedrán és lapozgatni kezdett a noteszében.

— Nos? — kérdezte anélkül, hogy felnézett volna, mintha minden rendben lenne, — akarnak még valamit tudni? ... Tehát kezdjék!

A legtöbben füzeteik fölé kuporodtak és úgy tettek, mintha máris írának. Néhányan bambán bámultak maguk elé.

— Még van ötnegyed órájuk, jegyezte meg Ronda közönyösen és belsejében ujjongott. Ezt a dolgozatot még senkise adta fel, egyetlenegy lelkiismeretlen tanárfinak se jutott eszébe, hogy ez a banda eddig hitvány »puskák«-ból irta ki a dolgozatait és úgy csuszott át egyik osztályból a másikba.

Egyesek az osztályban emlékeztek az első felvonás tizedik jelenetére és konyitottak valamit a dauphin két első imájához. De a harmadikra nem emlékeztek, mintha nem is olvasták volna sohase. Angst és még ketten, hárman, köztük Lohmann is, egész bizonyosak voltak benne, hogy sohasem olvasták. Hiszen a dauphin csupán két esti imáját ismételteti el a szüzzel; ez tökéletesen meggyőzi Johanna isteni küldetésében való hitéről. A harmadik egyáltalán nincs is meg. Akkor biztosan más helyen van, vagy valahol kívüllik — közvetve — a cselekményekből; vagy talán egyszerűen beteljesedik anélkül, hogy tudhatná az ember, hogy itt valami beteljesedett? Hogy itt valami bibi van, azt Angst, az eminens is bevallotta magának titokban. Mindenesetre erről a harmadik imáról, sőt egy negyedikről és ötödikről is kell, hogy valami mondani valója legyen az embernek, ha Ronda úgy kívánja.

Azokról a dolgokról, amelyek létezéséről, legalább meg voltak győződve mint a hűség kötelességéről, az iskola áldásáról, a hazaszeretetről, már megszokták, hogy egy csomó lapot gondolkozás nélkül irjanak tele frázisokkal, a német dolgozatok évek óta erre nevelték őket. Ez a téma sem érdekelt senkit; de ők azért körmöltek.

A drámai költemény, amelyből ezt a feladatot a tanár kipicézte, a legnagyobb közundort keltette, mert már hónapok óta egyébre se szolgált, mint hogy a diákokat »pácba ültesse«.

Az orleánsi szüzzel már husvét óta foglalkozott az osztály, szóval éppen háromnegyed éve. Az ismétlők pedig két kerek éve rágódtak rajta. Olvasták már előlről hátra és visszafelé, jelene-
teket tanultak belőle kívülről, történelmi fejtegetéseket firkáltak róla, poetikai és grammatikai szabályokat állapítottak meg; verseit prózába ültették át és a prózát megint vissza versbe. Mind-
azok, akik az első olvasásnál valami fényt és szint éreztek ki ezekből a versekből, már rég eltompultak varázsa iránt. A lehangolt lant hurjain nem tudtak már semmiféle melódiát kipengetni. Senki sem hallotta többé a sajátos fehér leányhangot, amelyben kísérteties, zordon kardok emelkedtek ütésre, amelyben nem borította többé páncél a szívet és amelyben kiterjesztett angyalszárnyak fényeskedtek tündökölve és szörnyűen. Akit e fiatal kamaszok közül egyszer később e pásztorleány csaknem fullasztó ártatlansága reszketésbe hozott volna, aki egyszer megszerette volna benne gyöngeségének diadalát, aki megsiratta volna egyszer ennek az Istentől elhagyott gyermek szüziségnek a sorsát, hogy itt a földön egy szegény, gyámoltalan és szerelmes leánnyá változott, az a diák örökre lemondhat ezekről a friss szenzációkról, miután Ronda professzor vezetése mellett átrágta magát a drámán. Annak a diáknak legalább is husz évre van szüksége, amíg Johannában újból mást láthat, mint egy poros és száraz aggszüzet.

A tollak percegtek; Ronda tanár ur a legnagyobb lelkingyugalommal ölbetett kezekkel nézett

el a meggörbült nyakak fölött. Az mindig jó nap volt, amikor »megcsipett« valakit, különösen ha olyan valakit, aki a csufnevét kimondta. Sajnos, már két esztendeje, hogy egyetlenegy sem sikerült »megcsipnie« a sunyi csufolódók közül. Ezek sovány esztendők voltak. Az évek aszerint voltak soványak vagy kövérek, amint Ronda »megcsipett« néhányat vagy pedig »nem tudott bizonyítani«.

Ronda, aki tudta, hogy a diákok a háta mögött ellenségei, hogy becsapják és gyűlölik, úgy bánt velök, mint halálos ellenségeivel, akik közül sohasem lehet eleget »pácba ültetni« és megbuktatni a vizsgán. Mivel egész életét iskolában töltötte, a diákokat és csip-csup ügyeiket sohasem tolhatta ki a tapasztalt ember perspektívájába. Oly közről látta őket, mintha hasonszörű lenne és csak véletlenül jutott volna a hatalomhoz és a katedrára. Ugy beszélt és gondolkozott, mint ők, használta a csibészkifejezéseket, az öltözöt »dutyi«-nak hívta.

Feddő beszédeit abban a stilusban tartotta, amilyen stilusban a diákok a klasszikusokat fordították, latinos körmondatokban, át meg át-szöve ilyen szavakkal, mint »nemde«, »ugyebár«, »valóban« és hasonló halmozásával apró, ostoba kötőszavaknak, amelyeket különösen a nyolcadik osztály Homérosz-óráin kultivált; mert a görög klasszikusok henye pedantériáit, a jelentés nélküli kötőszavakat — a nyelv ez apró muslicáit — »szóról-szóra« kellett fordítani. Mivel neki magának merevek voltak a tagjai, ugyanezt követelte meg az intézet minden egyes növendékétől is. A fiatal agyvelők és fiatal izomzatok folytonos mozgási vágya, teljesen idegen maradt tőle. Ronda elfelejtette és sohasem tudta megérteni a

diákoknak, ezeknek a fiatal csikóknak hancurozását és dübörgő kedvét, a hirigeléseket, a csinyeket, azt, hogy egymásnak néha jókora testi fájdalmakat okoznak és annyi fölösleges erőt és bátorságot pazarolnak haszontalan és értelmetlen dolgok véghezvitelére. Ha büntetett, nem azzal az előre megfontolt fenntartással tette, hogy: »ti huncutok vagytok, ez így van jól; de azért fegyelemnek mégis kell lenni«; hanem komolyan büntetett, a fogát vicсорitva. Mindaz, ami az iskolában történt, Ronda számára véresen komoly volt és az igazi élet erejével hatott. A hanyagságot egy mélyen elzüllött, semmirekellő polgár romlottságához hasonlította, a figyelmetlenséget és nevetést az államhatalom ellen való erőszaknak minősítette, egy békarakéta a forradalom szellemét reprezentálta és a »csalási kísérlet« minden időkre megbecstelenítést vont maga után. Ilyen esetekbe Ronda belesápadt. Ha valakit a dutyiba hesselt, úgy érezte magát, mint egy zsarnok, aki megint egy csomó országhaborítót küldött gályarabságba és a félelem és győzelem érzésével, korlátlan hatalmát, de egyuttal a saját pusztulásának viharát is érzi. És a »dutyi«-ból visszajötteket és mindazokat, akikkel valaha is baja volt, Ronda sohasem felejtette el. Mivel negyedszáz éve működött már az intézetnél, a város és a környék tele volt régi tanítványaival, olyanokkal, akiket a csufneve kimondásában »megcsipett« vagy olyanokkal, akikre »nem tudott semmit bizonyítani« és akik még ma is mind így hívták őt! Az iskola az ő számára nem zárult be a falkerítéssel, kiterjeszkedett az egész városra és minden korhatárra. Mindenütt megátalkodott, elvetemült fickók voltak, akik »feladataikat« nem vették át és »nem präpa-

rálták» és a tanár iránt ellenséges rosszindulattal viseltettek. Ha husvétajt keze alá került egy zöldfülü új diák, aki csak otthon hallotta, amint idősebb rokonai kigunyolták Ronda tanár urat és nevettek rajta, mint egy kedves, humoros ifjúkori emlékükön, a professzor az első alkalommal — amikor a szegény diák nem tudott felelni, — sziszegve ráfújt, mint egy vadmacska:

— Az önök fajtájából már háromszor volt itt szerencsém. Gyülölöm az egész retyerutyáját.

Ronda a fönséges magaslatról, ahová került élvezte képzelt biztonságát; közben azonban új veszély fenyegetett. Lohmann volt a merénylő.

Lohmann nagyon gyorsan összeütötte a dolgozatát és valami privát foglalkozás után látott. Ez azonban sehogyse ment, mert barátjának, Ertzumnak az esete nem hagyta nyugton. Ő bizonyos fokig erkölcsi védencének tekintette a puffók, fiatal, nemes fiut és úgy érezte, a saját becsületének tartozik azzal, hogy barátjának szellemi gyöngéit — ahol csak teheti — saját képességeivel takargassa. Abban a pillanathan, amikor Ertzum valami hallatlan ostobaságot akart kinyögni, Lohmann hangosan krákogni kezdett és közben halkán odasugta neki a helyes feleletet. Ha pedig ez nem sikerült, a legértelmetlenebb badarságot is érthetővé és tiszteltté tudta tenni a többi fiu előtt, annak a kijelentésével, hogy Ertzum csak azért mondott ilyesmit, hogy halálra boszantsa a tanárt.

Lohmann feketehaju fickó volt. Haja elől a homlokára csapzott és mélabus tincsekbe csavarodott. Az arca sápadt volt, mint Luciferé és nagyon mozgékony. Heinés verseket irt és szerelmes volt egy harminc éves asszonyba. Iro-

dalmi műveltségének fejlesztése nagyon igénybe vette és az iskolára nem sok időt fordíthatott. A tanári testületnek feltűnt, hogy Lohmann csak az utolsó negyedben lát neki a munkának és bár mindig elég jól vizsgázott, mégis megbuktatták, már két osztályban. Így tehát Lohmann, akár csak a barátja, tizenhét éves kora dacára, tizenégy, tizenöt éves fiukkal járt együtt. És ha Ertzum testi fejlettségénél fogva husz évesnek látszott, Lohmannt a muzsa öregbitette meg, aki homlokon csókolta.

Hogy hathatott Lohmannra ez a fabábu, ez a paprikajancsi ott a katedrán, ez a fixa ideában szenvedő szegény majom? Ha Ronda felszólította, lassan letette a könyvet, amit a pad alatt olvasott, széles, halványsárga homlokát barátságatlan redőkbe vont a megvetően lehunyt szempillái mögül bámulta a kérdező silány és epés zavarát, bőrén a fekete atkákat, kabátja hajtókáján a hajkorpát. Végül aztán a saját manikűrözött körmeire bámult. Ronda talán mindegyiknél jobban gyűlölte Lohmannt és nemcsak az elvetemült nyakassága miatt, de azért is, mert Lohmann nem mondta ki soha a csufnevét; tompán sejtette, hogy valami még rosszabbat rejtget a tarsolyában, valami nagyon, nagyon rosszat. Lohmann a szegény öreg gyűlöletét minden jóakarata mellett is csak fakó lenézéssel viszonozta. Undorral vegyes szánalmat érzett iránta. De hogy Ertzum-mal úgy bánt, azt személyes provokálásnak látta. A harminc diák közül ő egyedül tartotta alacsony hitványságnak, amit a tanár ur Ertzum nagybácsijáról mondott. Ez már mégis több a soknál. Lohmann elhatározta magát. Felkelt, kezét a pad peremére támasztotta, kíváncsian a tanárja szemébe nézett, mintha va-

lami különös dolgot cselekednék és előkelően, higgadtan szólt:

— Tanár ur kérem, nem lehet írni. Olyan ronda szag van itt.

Ronda felpattant a székeről, egyik tenyerét rimánkodva szétterjesztette, az állkapcsait némán egymásba harapta. Erre nem volt elkészülve, — hiszen csak az imént idézte egy elvetemült diák eszébe a vallást és az erkölcsöt. »Megcsipje« ezt a Lohmannt is? Semmire se áhitozott így. De hogy »táncoltassa meg?«... Ebben a lélekzetállító pillanatban a kis Kieselsack felnyujtotta kék ujjait, amelyeken a körmök össze-vissza voltak harapdálva, csattintott velük és elkényszerezetten nyafogott:

— Lohmann nem hagy dolgozni, mindig azt mondogatja, hogy itt olyan ronda szag van.

Kuncogtak és vihogtak, néhányan csoszogtak a padlón. Ekkor Rondát, akinek a forradalom vihara már az arcába fujt, elfogta a pánik. Felrobbant a székről, a katedráról ide és oda bökött, mindenfelé, hogy a sok-sok lázadót és ostromlót elhesselje és ordított:

— A dutyiba! Mind a dutyiba!

Nem csillapodott el; azt hitte, hogy csak valami bravuros erőszak mentheti meg. Egy pillanat se telt belé, Lohmannra vetette magát, megragadta a karját, össze-vissza rázta és fulladtan kiabált:

— Ki innen. Ön többé nem méltó arra, hogy az emberi társadalom jótéteményeit élvezze.

Lohmann unottan és kelletlenül szót fogadott neki. Végül Ronda nekilódította és az öltöző ajtajához akarta vágni; de ez nem sikerült. Lohmann leporolta ruháját, ott, ahol Ronda megfogta és higgadt léptekkel a »dutyiba« tünt

el. Erre a tanár ur Kieselsackot kezdte keresni. Ez azonban a háta mögött elsiklott és már ott kuksolt duzzogva és grimaszokat vágva a dutyiban. Az első eminensnek kellett felvilágosítani a tanár urat, hol van Kieselsack. Ronda pedig rögtön azt követelte, folytassák a gyakorlatirást s ez a kis epizód semmikép se térítse el figyelmüket az orleánsi szüztől.

— Miért nem irnak? Még csak tizenöt percük van. Amelyik dolgozat befejezetlen — jól jegyezzük meg — azt át se olvasom.

A fenyegetés következtében a legtöbbnek egyáltalán semmi se jutott eszébe és elfanyarodtak az arcok. Ronda sokkal izgatottabb volt, semhogy ebben igazi öröme teljen. Valami ösztön munkálkodott benne, hogy minden ellenállást megtörjön, minden készülő merényletet meghiusítson és köröskörül csendet teremtsen, halotti csendet, mint a temetőben. A három rebellisnek »kitette a szürét«, de füzeteik még mindig ott heverték a padon, szétteregetve s belőlük a lázadás szelleme áradt.

Ertzum és Kieselsack dolgozataiban verejtékes és ügyetlen mondat szerkezetek voltak, amelyek legalább jóakaratról tanuskodtak. Lohmannnál azonban érthetetlen, hogy még nem is »taglalta« a feladatot, dolgozatát be se osztotta A, B, C, a, b, c és 1., 2., 3.-ra. Csak néhány oldalt irt tele, amit Ronda növekvő felháborodással vett tudomásul. Ezt irta:

»A dauphin harmadik imája. (Az orleánsi szüz I. 10.)

A fiatal Johanna bevezeteti magát az udvarhoz holmi szélhámós fogással, sokkal ügyesebben, mintsem éveiből és paraszti mivoltából következtenni lehetne. A dauphin-nak odaadja a három

ima tartalmi kivonatát, amit az utolsó éjen az éghez intézett s a tudatlan nagyur nagyon elcsodálkozik, hogy milyen jó gondolatolvasó. Ismétlem: a dauphin három imájáról van szó; de tulajdonképpen csak kettőt mond el a szüz: a harmadikat már elengedi a dauphin, aki látja, hogy mindent tud. A szüz szerencséjére: mert a harmadikat már nehezen tudta volna. A szüz már a két első imára vonatkozóan megmondta a dauphinnek, miért imádkozott az Istenhez; ha van őseinek le nem vezekelt bűne, őt vegye el áldozatul a népe helyett; ha pedig el kell veszíteni országát és koronáját, hagyja meg neki barátját és szeretőjét. A legfontosabbról, az uralkodásról ezzel lemondott. Miért imádkozott volna? Ne is firtassuk a dolgot. Ő maga se tudja. Johanna se tudja. Schiller se tudja. A költő egy kukkot se tud és így szól: »és így tovább«. Ez az egész titok és az, aki ismeri a művészek könnyüvérségét, csöppet se csodálkozik rajta.

Pont. Ez volt minden — és Ronda, aki reszketni kezdett, most világosan látott: ezt a tanulót kell eltávolítani, ettől a rákfenétől kell megoltalmazni az emberi társadalmat, ez sürgősebb, mint Ertzum eltávolítása. Aztán a következő lapra tekintett, amelyre még valami volt firkálva és félig kitépve fityegett ki a füzetből. Mikor azonban a tanár ur megértette a firkálás értelmét, rózsálló felhő szállt ráncos arcára. Gyorsan és lopvást csukta be a füzetet, mintha látni se akarná többet; még egyszer kinyitotta, a többi közé dobta, hevesen fellelegzett. Érezte a kényszerítő szükségét: itt az idő, hogy »megcsipje!« Egy ember, aki odáig züllött, hogy egy színésznőt... egy színésznővel... egy színésznőnek... Rózának hívják... Rózának... Harmad-

szor is megragadta Lohmann füzetét. Ekkor csöngettek.

— Beadni! — kiabált Ronda, mert roppantul félt, hogy egy diák, aki nem fejezhette be, még befejezheti és jobb kalkulust kap. Az emi-nens összegyűjtötte a dolgozatokat; néhányan az öltözőnek estek.

— Ne tolakodjanak. Várjanak! — ordította Ronda, rémülten. Legjobban szerette volna zár alatt tartani a három nyomorultat, addig, amíg elő nem készíti nekik a biztos és gyilkos kelep-cét. Ez azonban nem megy oly gyorsan, erről logikusan kell gondolkozni. Lohmann esete egyelőre az elvetemültség roppantságával minden mást tulragyogott.

A kisebbek közül sokan sértett jogérzettel álltak a katedra elé.

— Tanár ur kérem, tessék haza engedni!

Rondának be kellett engednie őket a »dutyi«-ba. A tolongásból egymásután kijött a három számüzött, immár felöltözködve, köpenyekben. Lohmann már a küszöbön megállapította, hogy füze te Ronda kezében van és unottan szánta szegény tanárnak a tulbuzgalmát. — Most való-szinűen az öregjének is be kell jönnie és beszélni kell az igazgatóval.

Ertzum magasra felhuzta hirtel'enszöke szemöldökeit, mintha eltört volna a mécses. Kieselsack a »dutyi«-ban elkészítette a védöbeszédet.

— Tanár ur kérem, nem igaz, nem mondtam, hogy itt ronda szag van. Csak azt mondtam, ő monda...

— Hallgasson! — torkolta le Ronda remegve. Nyakát előre toltá és hátrahuzta, uralkodott magán és tompán hozzátette:

— A sorsuk egy hajszálon függ a fejük fölött. Menjenek. Mind a hárman elmentek haza ebédelni, vitték a sorsukat is, amely egy hajszálon függött a fejük fölött.

II.

Ronda is evett, és utána leheveredett a pamlagra. De pont abban a pillanatban, amikor elszunyadt, a gazdasszonya egy edényt vágott csörömpölve a földhöz, mint minden áldott nap. Ronda felriadt és sietve nyult ismét Lohmann írásbeli dolgozata után és elpirult, mintha a benne levő szeméremsértő passzust most olvasná először. Amellett már nem is lehetett becsukni a füzetet, annyira összevissza volt hajtogatva azon a helyen, ahol ez volt:

»Hódolat az isteni művésznőnek, Frölich Róza kisasszonynak.«

A felírást néhány olvashatatlanná tett sor követte, azután egy darabon üresen maradt, utána pedig ez következett:

„Rothadt vagy, százszor és ezerszer,
De nagy színésznő, isteni,
S ha majd a gyermekágyba fekszel . . .“

A rimet erre még nem találta meg a hetedik. De a feltételes mód a harmadik sorban sokat mondott. Arra engedett következtetni, hogy Lohmann személyesen is érdekelve van a dologban. Hogy ezt kifejezetten bizonyítsa, arra szolgált volna a negyedik verssor. Ronda, hogy a hiányzó negyedik verssort kisússe, ugyanolyan kétségbeesetten erőlködött, mint a diákok a

dauphin harmadik imájánál. Ez a Lohmann úgy látszik, ezzel a hiányzó negyedik sorral Rondát akarta boszantani. Ronda pedig növekvő szenvedéllyel küzdött, hogy megmutassa ennek a Lohmannnak, hogy a végén mégis csak ő az erősebb. Meg akarta »csipni« a fiut.

A még ki nem alakult tervek nem hagyták Rondát nyugodni. Nem tudott otthon maradni, magára kapta malaclopóját és elment hazulról. Hideg eső szitált. Hátratett kezekkel, lesunyt homlokkal és mérges mosollyal a szája körül osont a külvárosi utcán. Egy szenes szekérrel meg néhány apró gyerekkel találkozott, mással senkivel. A szatócsnál a sarkon az ajtó mögött volt kifüggesztve a városi színház szinlapja: Tell Vilmos. Ronda egy gondolattól megkapva, elébe guggolt... Nem, semmiféle Frölich Róza nem volt a cédulán. Mindamellett könnyen lehet, hogy az a bizonyos fehérszemély azért ennél a műintézetnél van alkalmazva.

Dröge ur, a szatócs, bizonyára jártas az idevágó kérdésekben.

Ronda keze már az ajtókilincsen tétovázott: de ijedten visszakapta és sietve odébb állott. Egy színésznő után kérdezősködni a saját utcájában! Nem szabad kihivnia az ilyen humánus tudományokban járatlan és alacsony nivón álló polgárok pletykáit. Annak a Lohmann kölyöknek a leleplezését titokban és ügyesen kell keresztülvinni... Befordult a városba vezető fasorba.

Ha sikerül neki, akkor Lohmann Ertzumot és Kieselsackot is magával rántja a bukásba. Előbb nem akart a direktornak jelentést tenni arról, hogy megint »csufolták« őt. Majd kiderül, magától, hogy azok, akik ezt tették, minden egyéb erkölcstelenségben is ludasok. Ronda tudta

ezt; a saját fián tapasztalta. Ez a fiu egy özvegy asszonytól való volt, aki egyszer fiatal korában anyagilag támogatta őt, hogy tanulmányait befejezhesse és akit aztán — mihelyt állást kapott — feleségül is vett. Csontos és szigorú nő volt, de már meghalt. A fia nem volt szebb, mint ő maga és ezenfelül félszemű. Már diákkorában nyilvánosan mutogatta magát kétes hírű nőkkel. Rengeteg pénzt vert el rossz társaságban, nem kevesebbszer, mint négyszer bukott meg a vizsgán, de azért hasznavehető hivatalnok lehetett volna, ha leteszi az érettségit. Szörnyű távolság választotta el azoktól a magasabbrendű emberektől, akik államvizsgáikat letették. Ronda, aki erős elhatározással szakított a fiával, megértett mindent, ami történt; sőt csaknem előrelátott mindent, mióta egyszer kihallgatta a fiát, amint a pajtásaival beszélgetett és a saját apját csufnevén nevezte!

Hasonló sorsot remélhetett tehát Kieselsack, Ertzum és Lohmann számára, különösen Lohmann számára, aki hála Frölich Róza kisasszonynak, a művésznőnek, már jobb uton van. Lohmann iránti boszujával sietett Ronda. A másik kettő csaknem eltűnt ez elviselhetetlen modoru ember mellett, aki kíváncsi sajnálkozással fogadja tanítója dühét. Miféle diák ez voltaképpen? . . . Ronda emésztő gyűlölettel gondolt Lohmannra. A csucsos tetejű városkapuja előtt hirtelen megállott és hangosan mondta:

— Ezek a legkomiszabbak!

Az egyik tanuló egy patkányszürke, alázatos és alattomos fickó, akinek semmi más élete nincs, mint az iskolai és aki folytonosan kéz alatt hadakozik a zsarnokkal: ez Kieselsack; vagy a másik, egy erős bamba kölyök, aki a zsarnok szellemi fölényével szemben állandó zavarban van, — mint

Ertzum. De annak a Lohmannak, annak már úgy látszik, hogy nem is imponál a zsarnok! Ronda lassacskán föni kezdett a rosszul fizetett autoritás megaláztatásaitól, hogy akármelyik alárendeltje elegánsan szabott ruhában feszíthet és csörgetheti előtte a pénzét. Ez egyszerre tisztán állt előtte, igen, ez szemtelenség, semmi egyéb! Hogy Lohmann ruhája sohasem poros, hogy tiszta kézelőt visel és ilyen pofákat vág, az mind: szemtelenség. A mai dolgozat minden tudása, amit az iskolán kívül szerzett és — a legszörnyűbb dolog — Frölich Róza kisasszony, a művésznő. Mindez: szemtelenség. És kiderült, szemtelenség az is, hogy Lohmann Rondát nem nevezte a csufnevén!

Ronda felkaptatott a meredek uton a tornyos házak között, egy templomhoz érkezett, ahol erősen fujt a szél, malaclopóját maga köré csavarta és megint ment lefelé. Most egy mellékutca következett, és az első házak egyikénél Ronda megállott. Jobbra és balra a kapu mellett két faszekrényke függött, amelynek drótrácsa mögött a színlap volt felragasztva, Tell Vilmos szereposztásával. Ronda előbb elolvasta az egyik szekrénykében, azután a másikban. Végre félénken körülnézett és belépett a nyitott kapun. Egy kis ablak mögött a lámpa mellett egy férfi ült; az izgatottságtól csak nehezen birta Ronda felismerni. Ezen a helyen már legalább husz esztendeje nem volt; és a zsarnok aggodalma szállta meg, aki elhagyta szokott terrénját: még félreismerhetik, a közelébe léphetnek, arra is kényszeríthetik, hogy egyszerűen úgy cselekedjék, mint más közönséges halandó.

Jó darabig álldogált az ablakocska mellett és halkán krákogott. Miután ennek semmi ered-

ménye sem lett, meggörbitett mutatóujjával bekopogott. A fej az ablak mögött felijedt és azonnal kinyílt a félretolt rács mögül.

— Mi tetszik? — kérdezte rekedten.

Rondának eleinte csak az ajkai mozogtak. Egymásra meredtek ő és a kiérdemesült színész, akinek a vonásai mélyek, kékfeketék voltak, az orra hegye lapos és csiptetőt viselt. Ronda dadogott:

— Kérem szépen. Szóval önök a Tell Vilmost játsszák. Nagyon szép önöktől.

A pénztáros válaszolt:

— Azt tetszik talán gondolni, hogy passzióból csináljuk?

— Persze, persze — hebegett Ronda, mert félt a bonyodalmaktól.

— Csupa üres ház. A várossal azonban szerződésünk van és néha muszáj klasszikusokat is adni.

Ronda most már szükségesnek látta, hogy bemutatkozzék:

— Én vagyok tudniillik a hetedik osztály osztályfőnöke, az itteni gimnáziumban, a nevem... Ron... Gonda...

— Örülök. Nevem Blumenberg.

— Én az osztályommal szívesen végignézném egy klasszikus költői mű előadását.

— Ó ez igazán kedves öntől, tanár ur. Ha megmondom, nagyon örül majd a diri.

— De — mondta Ronda és felemelte az ujját — a mi Schillerünk ama drámájára lennénk kíváncsiak, amelyet az osztályom olvas, tudniillik ugyanis — Az orleánsi szüzre.

A színész ajka lekonyult, lehajtotta a fejét és alulról — gyászosan és szemrehányóan — sandított fel Rondára.

— Rém sajnálom. Mert tetszik tudni, ezt újra be kellene tanulnunk. Hát a Tell Vilmos nem lesz jó? Az ifjuság számára ez is megfelel.

— Nem, — szólt Ronda — ez semmi esetre sem. És a legfontosabb, — jól jegyezzük meg!

Ronda lélekzetet vett, a szive dobogott:

— A legeslegfontosabb Johanna személyesítője. Mert ennek valami igazán fenkölt színművésznőnek kell lennie, aki a tanuló ifjusághoz egészen közel tudja hozni — nemde ugyebár — a szűz fönséges alakját.

— Persze, persze — mondta a színész mély meggyőződéssel.

— Én a magam részéről az önök egyik színművésznőjére gondoltam, akit — reménylem, nem ok nélkül — sokszor hallottam dicsérni.

— Ojjé.

— Frölich Róza kisasszonyra.

— Kire kérem?

— Frölich Rózára — és Ronda visszatartotta a lélekzetét.

— Frölich? Az nincs is nálunk.

— Biztosan tetszik tudni? — kérdezte Ronda mekegve és halálos zavarban.

— Bocsánat, nem vagyok paralitikus.

Ronda most már rá se mert nézni a színészre.

— De hisz akkor...

A színész segítségére sietett:

— Valami tévedés lesz.

— Igen, igen — monda Ronda gyerekes hálával.

— Bocsánatot kérek.

És jobbra-balra bókolt, amig kifelé ment.

— De kedves tanár ur, talán mégis beszélhetünk a dologról. Hány jegyet parancsol? Kedves tan...

Ronda az ajtóban még egyszer sarkon fordult, mosolya eltorzult, félt az üldözőjétől.

— Bocsánatot kérek.

És menekült.

Észrevétlenül jutott le az utcára és a kikötőbe. Körülötte a zsákhordólegények lépései döngtek, mások a padlásablakokba kiabáltak fel harányan. Az egész kikötő büzlött a haltól, a kátránytól, az olajtól és a spiritusztól. Az árbocok és kémények a folyó ágyán már egymásba olvadtak az alkonyi sötétségben. A sürgés-forgás közepette, amely napszállat előtt sietve fellobogott, Ronda tépelődve baktatott tovább. Két dolog foglalkoztatta: hogy lehetne Lohmannt megcsipni és hogyan lehetne Frölich színművésznő tartózkodási helyét megtudni.

Meglökdösték, angolos eleganciával öltözött urak, akik szállítólevéllel a kezükben loholtak jobbra-balra, és munkások, akik azt orditották feléje: »Vigyázz!« Az általános sietség őt is magával ragadta; mielőtt felocsudott volna, benyitott egy ajtón, az ajtó szemöldökfájára ez volt írva: »Borozó« és még valamilyen svéd vagy dán felírás.

A boltban felgöngyölt kötelek heverték, kétszersült és sok kis, erősszagu hordó. Egy papagály rikácsolta: te számár, te számár! Néhány matróz ivott, mások zsebredugott kézzel beszéltek egy óriási, veresszakállu ember gyomrába. A veresszakállu kibontakozott a pipafüstfelhőből, jó ideig tartott, míg ez sikerült neki, a pult mögé állott, úgy hogy a fali karlámpás bádogreflektora intenzív fényt vetett tar koponyájára, rátette mancsát a boroskannára és otrombán kérdezte:

— Akar valamit tőlem az ur?

— Adjon nékem — kérte Ronda könnyedén — egy belépőjegyet a nyári színházba.

— Mi... mit akar? — kérdezte a veresszakállu.

— Hát igen, a nyári színházba. Minthogy — nemde, ugyebár — a boltja ablakában azt olvastam, hogy itt jegyek kaphatók a nyári színház előadásaira.

— Na, ilyet még nem hallottam, mióta élek — és nyitva maradt a szája — hiszen a nyári színház csak nem játszik télen, vagy mi?

Ronda indignálódva fortyant fel:

— De hiszen ki van téve az ablakába, nemde, ugyebár?

— Hásze, ha ott van, akkor jó helyen van!

Ez kipukkant belőle; de aztán rögtön újra tiszteletteljesen beszélt a pápaszemes urral. Okokat keresett, hogy meggyőzhesse az idegent arról, hogy a nyári színház most tényleg csukva van. Hogy nehézkes gondolatmenetét testileg siettesse, rémes, veres, szőrös kezével óvatosan simogatta az asztallap oldalát. Végre megelégte, amit mondani akart:

— No bizony azt a legostobább kölök is tuggya — mondotta kedélyesen — hogy télen nincs nyári színház.

— Már megbocsásson tisztelt ur! — utasította rendre Ronda fontoskodva a veresszakállut.

Az segítség után kiáltott:

— Henrik! Laurenz!

A matrózok közelebb vonultak.

— Nem tom, mi baja ennek itt la, minden áron a nyári színházba akarna menni.

A matrózok rágták az összegöngyölgetett bagót és a veresszakálluval együtt nagy erőlkö-

déssel meredtek Rondára, mintha valami exotikus idegen lenne, akit nem értenek, talán kínai.

Ronda észrevette és sietett, hogy hamarjában elintézzé a dolgát:

— Akkor talán megmondhatná nekem, hogy a mult nyáron egy bizonyos Frölich Róza nevezetű színművésznő tagja volt-e a fönntemlitett műintézetnek?

— Honnan a fenéből tudjam én azt, — rökönnyödött a veresszakállu — tán azt hiszi, hogy én afféle komédiásokkal szóba állok?

— És még azt szeretném tudni, — szólt Ronda pironkodva — hogy az említett hölgyet a legközelebbi nyáron — jól jegyezzük meg! — lesz-e szerencsénk láthatni.

A veresszakállu megrémült; egy szót sem értett többé az egészből. A matrózok egyike gondolt valamit:

— Ne mókázzon itt velünk az ur, mer maj mingyár a markomba köpök!

Azután nyakába huzta a fejét és kotkodácsolva és fenyegetve kezdett röhögni feketére tátott torkából. A többiek meglökdösték egymást, azután ők is úgy csináltak. A veresszakállu ugyan egyáltalában nem hitte, hogy Ronda tréfál; de látta, hogy a respektusa veszélyben forog, amit vendégeitől mindig megkövetelt: mert a vendégei az alantasai voltak, matrózok, akiket mintegy ide szegődtetett és később — a kétszersültsel és a pálinkával együtt — befuvarozott a hajón a kapitányokhoz.

Minden átmenet nélkül мүдүһbe gurult, ropant elvörösödött, öklével az asztalra csapott és parancsoló mozdulattal nyujtotta ki az egyik ujját:

— Hallja az ur! Nekem egyéb dolgom is van. Tegye lóvá az öregapját! Oszť jó lesz már odébbállani, amondó vagyok!

És mivel Ronda még mindig kábultan állott a helyén, a gazda fenyegető előkészületeket tett, hogy a pult mögűl előjűjön. Ronda lóhalálában nyomta le a kilincset. A papagály még utána kiáltott: te számár! A matrózok bömböltek a röhögéstől. Ronda betette maga után az ajtót.

Sietve befordult a legközelebbi sarkon.

A kikötő környékét elhagyta és csendes, kis utcába jutott. Összegezte az eseményeket:

— Hibát követtem el, — jól jegyezzűk meg!
— hibát követtem el.

A szinművésznő tartózkodási helyét más módon kell kipuhatolni. Ronda aszerint nézegette az embereket, hogy ki mit tudhat Frölich kisasszonyról. Hordárok, cselédek, lámpagyűjtogatók jöttek vele szemközt és egy ujságárűs asszony. Ezzel a népséggel nem sokra mehet: ezt tapasztalásból tudta. Különben az iménti élménye is arra intette, hogy ilyenfajta emberekkel óvatos legyen. Bölcsobbnek tartotta várni, hátha előkerűl valamilyen ismert arc. És csakűgyan a legközelebbi utcáról éppen most bukkant fel egy volt diák, aki egy évvel ezelött még dűhögűve fűjta Ronda fűlébe a latin verseket. Ez a diák is egyike volt azoknak, akik sohasem »készűltek« és úgy látszik, hogy most boltosinas lett belőle. Csomó levél volt a kezében és hányaveti módon közeledett. Ronda feléje tartott, már feltátotha a száját, csak azt várta, hogy köszönjűn előbb a fűű. De hiába várta. A tavalyi diák gunyosan szembenézett professzorával és oly közel, hogy Ronda magas vállát surolta, elment mellette és szűke pofája szélesen vigyorgott.

Ronda sietve tűnt el az utcában, ahonnan az imént a fiatalember kibukkant. Ez a kikötő felé vezető lejtős, kis utca volt; és mivel meredekebb volt a többinél, rengeteg gyerek verődött benne össze, hogy kis szánokon, lármás játékkocsikon leiramodjanak a lejtőn. Az anyák és cseléd-lányok a járdán állottak, felemelték a karjaikat és kiabáltak: »vacsorázni«; de az aprónépség szakadatlanul csuszkált, térdelve a kis kocsiban, vagy lábát a levegőbe merevitve, lobogó kendőcskével a nyakuk körül, fülükre kötött sipkával, csetlettek-botlottak lefelé a hepehupás aszfalt-hegyről. Rondának, míg keresztülvágott az utcán, jobbra-balra kellett ugornia, nehogy a kis szekérrudak lépen lökjék. Körülötte fröcskölt a pocolyavíz. Az egyik elrohanó kocsiból hirtelen egy átható hang hallatszott:

— Ronda!

Ronda összerezzen. Rögtön rá néhányan ismételték. Ezek a kis elemisták és polgáristák bizonyára a gimnáziumi diákoktól tudták meg a nevét: és azok, akik nem is tudták, miről van szó, együtt ordították a többiekkel. Ebben a növekvő viharban kellett Rondának megmászni a meredek utcát. Zihálva érkezett egy templomtérré.

Ezt ő már mind megszokta; a volt diákokat, akik nem köszöntek, sőt a képibe vigyorogtak, az utcakölyköket, akik utána kiabálták a nevét. Csakhogy nagy buzgalmában ma nem is számolt ezzel: ma az egész emberiség adója volt egy felelettel. Ha valamikor nem is tudtak semmit Virgilius verseiből, legalább Frölich Róza színművésznőről tudnának most valamilyen felvilágosítással szolgálni.

Ronda a piactérre érkezett, egy trafik előtt ment el, amelynek tulajdonosa ezelőtt husz esz-

tendővel tanítványa volt és ahonnan nagyritkán egy-egy doboz szivart hozatott; csak nagyritkán: nem volt erős dohányos, nem ivott; ment volt minden polgári vétektől. Ennek az embernek számláiban rendszeren törlések voltak: Nagyságos R, és csak azután változtatta az R-t G-re. Hogy ez kajánság volt-e vagy véletlenség, azt Ronda sohasem tudta eldönteni; de azért nem mert belépni a boltba, amelynek küszöbén már rajta volt a lába. Ez a trafikos valamikor nagyon elvetemült diák volt, akit sohasem lehetett »megcsipni«.

Gyorsan tovább osont. Az eső már nem szemelt; a szél elhajtotta a felhőket. A gázlángok vörösen lobogtak. Ferdén, egy ház orma mögül, kikukkant néha a sárga félhold: egy gunyoros szem, amely rögtön lehunyja a pilláját, úgy, hogy lehetetlen »megcsipni«.

Mikor a térre lépett, lobogva fellángoltak a központi kávéház nagy ablakai. Ronda nagyon megkívánt valami különös italt és be szeretett volna menni. Ma ugyanis valahogy csodálatos módon kizökkent az élete rendes kerékvágásából. És azután odabenn bizonyára megtud valamit Frölich Róza színművésznőről; ott mindenféléről beszélnek a világon. Ronda ezt még a régi idők-ből tudta, mert mikor még a felesége élt, néha, nagyritkán kiruccant ide egy-egy órácskára. Mióta özvegyember lett, annyit lehetett egyedül odahaza, amennyi jól esett, így tehát semmi szüksége kávéházra. Azonfelül megnehezítette számára az ott tartózkodást az, hogy az új tulajdonos szintén egy a városba évek multán vissza-érkezett régi diákja volt. Ez az ember egykori tanárját mindig maga szolgálta ki és a lehető legnagyobb udvariassággal, — úgy hogy nem lehetett »megcsipni« — folyton Ronda profesz-

szor urnak szólította. A vendégeket ez szörnyen izgatta; Ronda úgy érezte, ha gyakrabban járna ide, reklámul szolgálna a kávéháznak.

Odébb állott tehát és gondolatokban más helyek után kutatott, ahol kérdezősködhethetne. De egy sem jutott az eszébe. Azok az ismerős arcok, amelyeket gondolatban felidézett, mind úgy meredtek rá, mint az imént régi diákja, a boltosinas. A kivilágított üzletek mögött csupa lázadó diák ült, akárcsak a trafikos vagy a kávé. Ronda dühbe gurult, fáradtság fogta el és szomjúságot érzett. Pápaszeme mögül epés tekinteteket vetett az üzletek és házak kapuja felé, amelyeken régi hetedikesek cég- és címtáblái diszelegtek. Ezek a fickók mind őt ingerelték. Még Frölich színművésznő is, aki e házak egyikében rejtőzik és aki egyik diákjával nem az »előirt tananyaggal« foglalkozik s ilyenformán Ronda tekintélyét csorbitja. Közbe néha előbukkant a kapukon »X« vagy »Y« gimnáziumi tanár névjegye; ilyenkor Ronda izgatottan fordította el a tekintetét. Az ott a saját osztálya előtt nevezte őt »ugy«; hogy azután később kijavította, az már édeskeveset ért. Ez itt egyszer látta Ronda fiát, a sétatéren, valami kétes hírű fehérnéppel és elpletykálta a városban. Ellenségek fenyegetéseitől körülvéve, róttá Ronda az utcákat. A koponyája csucsán valami feszült érzéssel, osont a házak mentén; mert minden pillanatban attól kellett tartania, hogy a nevét — mint egy dézsa moslékot — valamelyik ablakból a fejére zuditják!

És minthogy nem láthatná, nem is »csiphetné« meg a kiabálót. Egy megháborodott osztály — ötvenezer diák — tombolt Ronda körül.

Igy menekült, maga se vette észre, a város

legfélreesebb és legmélyebben fekvő utcájába, amelynek a végén a vén kisasszonyok menhelye volt. Itt teljes sötétség uralkodott. Néhány elsuhanó alak, rövidke »mantillában«, bebugyolált fejjel iparkodott hazafelé, batyubálról vagy vecsernyéről jövet, furcsán és lopvást csörömpöltek s végül eltűntek egy-egy ház nyílásában. Egy denevér háromszögeket irt le Ronda kalapja fölött. Ronda gondolkozott és a távoli városka felé bandzsított:

— Nincs itt egyetlenegy tisztességes ember se. Aztán megint így szólt:

— Majd megmutatom én...

Minthogy azonban már az ájulás környékezte, gyűlölete vacogássá vált és ugyancsak rázta őt a gyűlölet e sok ezer lusta és gonosz diák iránt, akik sohasem végezték el a kötelességüket, folyton »csufolták« őt, máson sohasem járt az eszük, mint haszontalanságon; és akik most ezzel a Frölich nevezetű színművésznővel is csak boszantják, nem adták fel Lohmann-t, sőt úgy viselkedtek, mint akik »közösséget« vállálnak egymással a tanár ellen; akik most mind a vacsoránál ülnek, de arra kényszerítik őt, hogy itt bódorogjon és akik — csak most, ebben az órában érezte világosan — valami nagy-nagy igaztalanságot követtek el vele, a hosszú esztendő-kön keresztül, amelyeket a körükben töltött, egészen tönkretették a hírnevét és a böcsületét.

Ő, aki huszonhat esztendeje látta maga előtt az osztályt, mindig ugyanazokkal a kaján és vigyorgó arcokkal, nem vette soha észre, hogy ezek az arcok, idő múltán, kint az életben csaknem közönyössé változtak Ronda tanár ur nevének a gondolatára és hogy később még jóindulatot is mutattak.

A folytonos háboruszkodás és feszültség közepette nem tudta megérteni, hogy az öregek a városban nem azért hívják őt »ugy«, hogy ingerkedjenek vele, hanem kedves diákkori emlékeket elevenítenek fel ilyenkor, amelyeket most már nagyon ártatlannak és vidámnak látnak; és azt sem tudta megérteni, hogy a városban ő ugyan kómikus figura, de sokak számára rokonszenvesen kómikus figura. Nem hallotta például két legrégibb diákjának a párbeszédét, amint egy utcáson szeretetből — ő azt hitte gunyból — utána néztek:

— Hogy él ez a szegény Ronda? Napról-napra vénül.

— És napról-napra rondább.

— Mindig ronda volt az istenadta.

— Maga már nem emlékszik. De helyettes-tanár korában egész jóképű ember volt.

— Igazán? Mit nem tesz a név. Én el sem tudom képzelni, hogy nem — ronda.

— Bizony-bizony. Azt hiszem, hogy ő maga is így van ezzel. Ilyen név ellen nem lehet küzdeni, be kell adni a derekunkat.

III.

Ronda visszasietett a csöndes utcán, mert egy gondolat villant meg az agyában, amit rögtön szemügyre akart venni. Hirtelen eszébe ötlött, hogy Frölich Róza a mezitlábos táncosnő, aki oly nagy feltűnést kelt mostanában. Igen, ez a táncosnő jött ide és a közművelődési egyesület termében mutatja be művészetét. Ronda egész határozottan emlékezett, amit Wittkopp tanártársa, ennek az egyesületnek a tagja mesélt róla.

Bement a tanári szobába, a faliszekrényhez lépett, kinyitotta, beletett egy csomó gyakorlatot és így szólt:

— Ma fellép nálunk a híres Frölich Róza, aki mezitláb táncol görög táncokat.

Ronda maga előtt látta Wittkoppot, amint fontoskodott, a csiptetőjén átbandzsított, csücsöritette a száját, hogy negédesebben mondhassa:

— Frölich Róza.

Kétségtelenül ezt mondta: Frölich Róza. Rondának még fülében csengett minden egyes hang, ahogy Wittkopp beszélni szokott, raccsoló r-rel. Ez előbb is eszébe juthatott volna! A mezitlábos táncosnő azóta megérkezett és Lohmann bizonyára már nagyban csapja neki a szelet. Ronda most mindkettőjüket meg akarta »csipni«.

Elérte a Siebenberg-utcán, félig végighaladt rajta, ekkor mennydörögve huztak le egy redőnyt és Ronda pár lépéssel előtte megsemmisülve állott meg. Mert a redő egy Kellner nevű zeneműkereskedő üzletét zárta be, ahol ilyen alkalmakkor jegyeket árulnak és bizonyára mindent tudnak. Ronda úgy látta, hogy a két jómadarat ma már nem sikerül lépre csálnia.

Mégse gondolt arra, hogy most hazamegy és bekapja vacsoráját. Vadászláz égett benne. Késlekedett pár pillanatig, kis vargabetűt csinált.

A Rosmarin-utcán egy ferdére taposott falépcső előtt egészen megrettenve lassította a lépéseit. A lépcső meredeken egy keskeny üzletajtóhoz vezetett, amely fölé ez volt fölírva:

JOHANNES RINDFLEISCH, VARGA

A kirakatban semmi; a két kis ablakban vi-

rágcserepek állottak. És Ronda sajnálta, hogy a jó szerencséje már rég nem vezette ide, e böcsületes és nyiltszívű varga házába, ez istenes emberhez, aki sohase káromkodik, megsértődöten nem huzza el a száját és aki Frölich Róza színművésznőről bizonyára tud felvilágosítást adni.

Kinyitotta az ajtót. Megcsendített egy harangot és a hang barátságosan tovább csengett. A műhely szépen feltisztogatva szunnyadt a félhomályban. A mellékszobába vezető ajtó szemöldökfája által bekeretezve látszott a vacsorázó varga-család szeliden megvilágított képe. Az inas a házikisasszony mellett rágcsált. Az apró népségnek az anya burgonyát adott a virslihez. Az apa a lámpa mellé tette a köpcös üveget, amelyben sötét sör volt, felkelt és megnézte, hogy ki jött.

— Adj' Isten, tanár ur — mondta. Előbb azonban csámcsogva és nagy nyugalommal lenyelte a falatját. — Mivel szolgálhatok?

— Hát — ötlött-hatolt Ronda, bizonytalanul mosolyogva a kezét dörzsölte és üres gégével egy jókorát nyelt.

— Bocsásson meg az ur, — mondta a varga — mer' hogy itt minden sötét. De hát szombaton hét órákor már csukunk. A szombat este az Istené. Tovább is dőgozhatnánk, de nem is lenne akkor rajtunk istenáldása.

— Persze, persze... igaza van — hebegett Ronda.

A varga egy fejjel magasabb volt. Csontos válla volt, a köténye mögött pedig csinos pocak domborodott. Hosszúkás, ólomszínű arcát hamuszürke, kissé olajos fürtök rámazták be, az arca lassacskán ereszkedett meg mosolyra és egy ék-

alaku szakállban végződött. Rindfleisch a gyomrán összecsuksa az ujjait, szétvette és azután megint összecsuksa.

— El kell mondanom, mi járatban vagyok — magyarázta Ronda.

— Jó estét, tanár ur, 'stét — mondta a felesége a küszöbről és parasztosan meghajolt előtte. — Mit állasz ott a tanár urral, Johann, erisd be. Tanár ur, tessék beljebb kerülni, ha nem veszi sértésnek, hogy eszünk.

— Dehogy, jóasszony.

Ronda feláldozta magát.

— Rindfleisch mester, bocsásson meg, hogy megszakitom a vacsorájukat, de éppen erre jártam és eszembe jutott, hogy jó lenne — jól jegyezzük meg! — egy pár cipőt csináltatnom.

— Kérem, tanár ur, — és a felesége is meghajolt — kérem.

Rindfleisch gondolkozott; aztán kérte a lámpát.

— Sütétben nem lehet látnyi — mondta az asszony vigan. — Gyűjjön, tanár ur, hadd gyujtok világot a kék szobába, így la.

Bement egy másik szobába, ahol hideg volt és Ronda tiszteletére meggyujtotta mind a két érintetlen rózsaszinű gyertyát, amely cifra papírtölcsérével, két nagy kagylóval együtt a pohárszékben tükröződött. A hupikék falak mellett vásárnapi ünnepélyességgel állottak a családi mahagoni-butorok. A divány előtt való asztalon, horgolt teritőn egy áldó Krisztus terjesztette ki piskóta karjait.

Ronda várt, hogy Rindfleischné kimenjen. Mikor az ajtó becsukódott és négyszemközt maradt a vargával, elkezdte:

— Rajta majszt'ram, rajta, mutassa meg,

mit tud. Csinált ugyan már néhány kisebb munkát az én meglegedésemre, lássuk azonban azt, hogy milyen cipőt tud kanyarítani.

— Kérem tanár ur, kérem, kérem — válaszolt Rindfleisch szerényen és szorgalmasan, mint egy jeles diák.

— Ámbátor már két párral rendelkezem, de most ebben a pocsék, esős időben mindenki el látja magát elegendő mennyiségű tartós és meleg lábbelivel.

Rindfleisch térdelt és vette a mértéket. Foga között ceruzát szorongatott, ezért csak olykor röffent fel helyeselve.

— Egyébiránt ez az évszak többnyire — nemde ugyebár? — hoz valamilyen újfajta, épületes szórakozást a lakosság számára? Az ilyesmi mindig csak helyeselhető, mert hasznára van az emberiségnek.

Rindfleisch felnézett rá.

— Tessen csak ezt még egyszer ismételni, tekintetes ur! Bizony, az már igaz, hogy ez hasznára van az emberiségnek. És ezt a mi hitközségünk nagyon jól tudja.

— Persze, persze, — háritotta el Ronda — csakhogy én valami emelkedettebb szórakozásra gondolok, mondjuk valamilyen hirneves művész-nő látogatására.

— Hát én is arra gondolok, tekintetes ur, és arra gondol a hitközségünk is, mer' holnap estére isteni tiszteletet hívott egybe, oszt egy hírös misszionárius is elgyün oda. Ugy bizony.

Ronda érezte, hogy nem oly könnyű Frölich Róza szinművésznőre irányítani a beszélgetést. Egy ideig azon tépelődött, hogy pedzze a dolgot, de mikor látta, hogy sehogy sem megy, egyenesen nekivágott.

— A nagyközönség számára is kínálkozik — jól jegyezzük meg! — legközelebb épületes szórakozás. Egy színművésznő érkezik ide — akit maga is bizonyára éppoly jól ismer, mint mindenki a városban.

Rindfleisch oda se bajszott, pedig Ronda szenvedélyesen várta a választ. Biztos volt benne, hogy minden, amit tudni akar, itt bujkál ebben az emberben és csak rajta mulik, hogy szólásra bírja. Frölich Rózával tele volt a helyi ujság, a tanári szoba és a kávéház. Az egész város tudott felőle, Ronda kivételével. Mindenki más jobban benne volt az élet lüktetésében, jobban ismerte az embereket, mint Ronda; öntudatlanul élt, a saját bogaras különcségeibe süppedve; és szegény, teljes bizalommal fordult egy istenes és vakbuzgó vargához, hogy egy táncosnőről kérdezősködjék.

— Táncosnő. A nagyközönség előtt táncol. Képelem, hogy tódul majd a publikum.

Rindfleisch bólintgatott.

— Az emberek sose tudják, mit kell meg nézni, bizony tekintetes ur — mondta jelentősegteljesen.

— Csakhogy ez mezitláb táncol, az ilyesmi nagy ritkaság ám, majszt'ram.

Ronda nem tudta már, mivel csiklandozza a vargát.

— Képzelve csak: mezitláb!

— Mezitláb — ismételte a varga. — Óóó! Így táncoltak vala egykor az amaleiták aszszonyai a bálványok szobrai előtt.

És üresen, csupa alázatosságból nevetni kezdett, hogy ő, a tudatlan ember, a biblia szavaival ékesgette beszédét.

Ronda kényelmetlenül feszengett jobbra-balra,

mint mikor a diák akadozott a fordításban s a következő pillanatban csufosan belesült. A szék támlájára ütött és felpattant:

— Hagyja már majszt'ram ezt a méricsgélést és mondja meg, — jól jegyezzük meg! — hogy Frölich Róza, a mezitlábos táncosnő megérkezett-e már a városba? Maga bizonyosan tudja.

— Már mint én, tekintetes ur?

Rindfleisch megdöbbenve állott fel, — már mint ő tudjon — egy mezitlábos táncosnőről?

— Na, na, na, — csillapitgatta Ronda türelmetlenül.

— Óóó, Isten látja a lelkem, nincs bennem egy szikra fenhéjázás és kevélység sem. És, tekintetes ur, én akkurát úgy szerettem a mezitlábos testvérem, akár a többit és kérni is fogom az Urat, hogy térítse meg, bocsásson meg neki is, mint egykor a bűnös Magdolnának.

— Mért lenne bűnös? — kérdezte Ronda meggondoltan. — Miért tartja Frölich színművésznőt bűnösnek?

A varga áhítatos szüziességgel az olajos padlóra bámult.

— Ugyan, — szólt Ronda, aki mindinkább elégedetlen lett a vargamesterrel — ha az ön felesége vagy a leánya felcsapna színművésznőnek, ez ellen — nemde ugyebár? — semmi kifogása se lenne. Más pályák, más erkölcsök. — de erről majd másutt.

Legyintett a kezével, ami azt jelentette, hogy ezt a tárgyat az alsóbb osztályban csak »érinti«, ez már a nyolcadik osztály tananyagába tartozik.

— Hát a feleségem is bűnös — mondta a varga halkán, a gyomrán összekulcsolta az

ujjait és feltekintett, mint aki beismeri a bűnét. — És én jómagam is bűnös vagyok. Mert mindannyian bűnösök vagyunk.

Ronda ámult-bámult.

— Maga és a felesége? Hisz törvényesen össze vannak esküdve?

— Az, az, törvényesen. De mindannyian vétkezünk a hus által, tekintetes ur, bűnösök vagyunk és a jó Isten...

Valami fontos dolgot akart kibökní a varga. Szeme vöröslött, a titkától elsápadt.

— Nos? — kérdezte Ronda vigyázatosan.

És a varga suttogott:

— Bizony-bizony, a jó Isten csak azért enged meg, hogy a mennyek országában több angyala legyen.

— Persze, — szólt Ronda — persze.

És ravaszdi mosollyal a varga felderülő arcára sandított.

De elnyomta a gunyt és cihelődött. Már hinni kezdte, hogy Rindfleisch nem is hallott a színésznőről. A varga ezen a földön mozgott s arról kérdezősködött, hogy áll a vetés. Ronda hanyagul felelt, félvállról bucsuzkodott a varga családjától is. Gyorsan kiosont és hazafelé tartott.

Utálta Rindfleischt. Utálta a kék szobát, a szellemük szűk voltát, a tutyi-mutyi lelkeket, a jámborkodó mamlaszságukat és az erkölcsös butaságukat is. Ronda lakása is szegényes volt; de a fejében megvolt a lehetőség, hogy régi hercegekkel — ha a multból visszatérnének — a saját nyelvükön — tüzetesen — beszéljen a grammatika törvényeiről. Szegény volt és ismeretlen; azt se tudták, milyen fontos munkán kuporog már husz év óta. Feltűnést sem keltve,

sőt kigunyoltan járkált a városban; de a bel-sejében meg volt győződve, hogy az uralkodó osztályhoz tartozik. Nincs bankár, nincs uralkodó, aki jobban szerette volna a meglevő hatalmat, akinek az uralkodó rend fentartása fontosabb lett volna, mint Rondának. Lelkesedett a tekintélyekért, a dolgozószobája magányában dühöngött a munkásokra, akik, hatalomra érven, biztosan kiviszik, hogy szegény Rondát is tisztességesebben honorálják.

Ronda többnyire csak fiatal segédtanárokkal mert beszélni, akik nála is szemérmesebbek voltak, mert őket gyakran óva intette a modern szellem kárhozatos befolyásától, nehogy a régi világ bázisát megbolygassák. Erős konzervativizmust akart: befolyásos egyházat, kemény kardot, szigorú engedelmességet és merev erkölcsöket. Emellett teljesen hitetlen volt és képes lett volna a legradikálisabb szabadgondolkozásra. De mint zsarnok tudta, hogy tartunk rabszolgákat; hogy kell a csöcseléket, az ellenséget, a tizenöt éves országháborító diákok kardába szedni. Lohmann, úgy látszik, valamiben sántikál azzal a Frölich Rózával; Ronda elvörösödött önkénytelenül. De Lohmann a szemében csak azáltal vált gonosztevővé, hogy a tanárja által megkövetelt szigorú fegyelmet fitymálta. Nem erkölcsi együgyűség okozta Ronda haragját...

Hazaért és lábujjhegyen ment el a konyha mellett, ahol a cselédje idegeskedvén a késedelme miatt, fazekakkal csörömpölt. Aztán kapott enni, kolbászt és burgonyát. Agyon volt főzve a kolbász is, a burgonya is s mégis hideg volt. Ronda egy kukkot se mert szólni; a leányzó rögtön a csipőjére tette volna a ke-

zét. Ronda nem akarta abba a kellemetlen helyzetbe hozni őt, hogy kénytelen legyen ura ellen kelni.

Miután evett, az íróasztalához ült. Ez, Ronda közellátása miatt, rendkívül magas volt; és a harminc éves erőlködés, hogy jobb karját reátegye, a vállát és a lapockáját kissé meghibbanította.

— Az élet legnagyobb kincse a barátság és az irodalom, — szokta ilyenkor mondani.

Ezt a mondást valahol hallotta, már rájárt a szája és mindig erre kellett gondolnia, valahányszor munkához látott. Mit értett a barátságon, rejtély. A szó csak úgy kiszaladt a száján. De az irodalom! Ezen már ~~isten~~igazában dolgozott, az emberek nem tudtak arról, hogy itt csöndben már régóta nagy, nagy munka folyik és egyszer talán ki is tör Ronda sirjából, csodálkozást keltve kivirágzik. Homérosz igekötőiről írt... Lohmann gyakorlata azonban mellette hevert és sehogy se jött hangulatba. Utána kellett kapnia és Frölich színésznőre kellett gondolnia. Valami nagyon nyugtalanította: nem volt benne bizonyos, hogy a híres meztelábas táncosnő tényleg azonos-e Frölich Róza színművésznővel. Az a Frölich Róza, akit ő keres, talán egészen másvalaki. Persze, hogy másvalaki; addig tépelődött rajta, amíg egészen bizonyosra vette, így van. Sokat kell majd még kémkednie, amíg Lohmannt »megcsipheti«. Ugy érezte, hogy megint távolabb jutott attól, hogy a nyomorult fickón győzedelmeskedjék és hörögött az izgalomtól.

Hirtelen magára rántotta malaclopóját és kiment. A kapu már zárva volt. Ronda tépte a láncot, mint egy menekülő fogoly. A gazda-

asszony szitkozódott, Ronda hallotta a közeledő dohogást. Félelmében — a végső minutumban — sikerült kikapcsolni a láncot, az ajtó fel pattant, Ronda egy perc alatt kinn volt a kis kertben és a másik percben az utcán. A város kapujáig futólépésben haladt; onnan kezdve lassított, de a szive még mindig hevesen vert. Ugy érezte, mintha tilosban járna. Csak ment-mendegélt egyenes irányban, hegynek föl, völgynek le az elhagyott uton. Bekukkant a kis mellékutcákba, megállott minden korcsmaajtó előtt és feszült gyanakvással bámult fel azokra az ablakokra, amelyeknek lebocsátott függönyén fénysugár tetszett fel. A sötét oldalon bandukolt; a másikat elöntötte a telehold ragyogása. Tiszta és csillagos éjszaka volt, már a szél is elült és Ronda léptei visszhangoztak a járdán. A városházánál befordult a piactérre és körülkerülte a középben levő parkot.

Boltivek, tornyok, kutak cirádás árnyékai látszottak az ó-német holdas éjszakában.

Soha nem érzett izgalom fogta el Rondát: több ízben mondogatott ilyesmit:

— Így lesz a leghelyesebb... bátorság... előre honfiak!

Amellett külön minden egyes ablakot megvizsgált a posta- és a csendőrségi épületeken. Miután nem sok valószínűség maradt arra, hogy Frölich Róza kisasszony ezekben az épületekben rejtőzik, újra visszabandukolt abba az utcába, ahonnan az imént jött. Néhány lépésnyire észrevette egy helyiség nagy fénylő üvegablakát, ahova esténként tanárkollégái jártak sörözni. A függönyön megjelent feketére rajzoltan egy kollégájának árnyéka, a szakálla hegyes, a szája tátong, egy hitvány tanártársa volt ez, egy kiállhatatlan frá-

ter, akit Ronda kutyába se vett, mert folytonosan hozzájárult az intézeti fegyelem meglazításához és Ronda erkölcstelen fia fölött való megbotránkozásának gyakran adott hangos kifejezést.

Ronda gondolkozva nézte doktor Hübbenettet: nézte, hogy remeg beszéd közben a szakálla, milyen mohón vedeli a sört és micsoda ordenáréalak! Rondának sohasem volt semmi köze ezekhez az emberekhez, soha; elégtételt érzett ennél a gondolatnál. Itt kuksolnak ezek a »tanférfiak«, egymásra leltek: de az ő élete kétes, bitang és kietlenül kopár. És többé nem gondolt haraggal azokra, akik ott benn ültek. Lassan, lenézően legyintett a tanár árnyéka felé — és tovább ment.

Csakhamar újra a város végére érkezett. Visszafordult és bekanyarodott a Fő-utcába.

Breetpoot konzulék, úgy látszik, bált adnak; a nagy épület végtől-végig ki van világítva és egyre érkeznek a hintók. Az inas és a portás kiugranak, felrántják az ajtót és kisegítik a vendégeket. Selyemszoknyák suhognak a küszöbön. Egy hölgy megáll, mosolyogva, jóindulattal nyújtja a kezét egy fiatal embernek, aki gyalog jött. Ronda megismerte a csinos cillinderes fiatal embert, Richter tanár volt. Hallotta, hogy Richter egy nagyon előkelő familiába készül beházasodni, akik egyébként tanárokhöz nem ereszkednének le. És Ronda odaát a sötétben busan dörmögött:

— Jó, jó, csak stréberkedj — mondta.

Sárral fröcskölt köpenyében, fumigálta azt a másikat, a beérkezettet, a nagyjövőjűt, mint valami kaján bandita, aki a sötétből fenyegető tekintettel nézi a világ örömeit, kezében van a kanóc vége és tudja, hogy abban a pillanatban

robbanthatja fel az egészet, amikor neki tetszik. Birónak érezte magát mindenek fölött, egész felvidámult; halkan dörmögni kezdett és maga se tudta miért, ez szaladt ki a száján:

— Önnek még sok borsot törhetek az orra alá és — jól jegyezzük meg — nem is fogom elmulasztani.

További útján szörnyen jól mulatott. Valahányszor egy címtábla ötlött a szemébe, melyről egy kollégája vagy régi diákja nevét olvasta, ezt gondolta magában, kezét dörzsölgetve:

— Önt is »megcsipem« még egyszer — közben sunyi egyetértéssel mosolygott a tekintélyes külsejű tornyos házakra, mert bizonyos volt benne, hogy egyikben rejtőzik Frölich Róza.

Ez a színművésznő iszonyuan felizgatta, felpiszkálta és kihozta a södrából. Ő és Ronda között — aki mint valami kóbor kutya lopózkodott utána az éjszakában — titkos összeköttetés támadt. Lohmann volt a második vad: ugyszólván egy más törzsből való indiánus. Ha Ronda majálisokra rándult, gyakran kellett »rabló pandur«-t játszani a diákjaival. Fölállott egy dombra, öklét ég felé emelte és vezényelt: — Vigyázz!... Kész!... Rajta!... és csakugyan felizgatta a kezdődő csatározás. Mert ezt komolyan vette. Iskola és játék voltak számára az élet. És ma éjjel Ronda maga volt a »pandur«.

Folyton sóvárabb és izgatottabb lett. A határozatlan körvonalak az éjszakában félelmet és kéjes bizsergést keltettek benne; minden utcasarok borzalmas gyönyörrel vonzotta. Szűk mellékutcákba ódalgott, mint valami kalandor, egy ablakból kihangzó suttogás hallatára szivdobogva lassította meg lépteit. Itt-ott egy ajtó

nyílt fel nesztelenül, valahonnan egy rózsaszín fátyolos kar nyult ki Ronda után. Rémülettel menekült és újból, ma már másodszer, pedig azelőtt évekig sem került erre a környékre, a kikötő tözomszédságába jutott. Hajók feketéltettek a holdsütésben. Rondának az jutott eszébe, hátha Frölich kisasszony valamelyik hajón van, egy kabinban alszik; szürkület előtt megszólal a hajótülök és Frölich Róza színművésznő elvitorlázik messze tájak felé. Mikor ezt elképzelte, Ronda cselekedni akart, végére járni a dolognak, vad szenvedélylyel.

Két munkás toppant elő, egyik jobbról, másik balról. Közvetlenül Ronda mellett találkoztak össze és az egyik így szólt:

— Há mégy, Klaas?

A másik sötéten és basszushangból felelt valamit az ottani tájszóláson.

Ronda elgondolkozott fölötte, hogy hol halotta ma már egyszer ezeket a kifejezéseket és mit jelentenek. Mert huszonhat esztendőn keresztül nem birta megtanulni a környék tájszólását. Követte a két proletárt és hallgatta tularadó szókincsüket több csatakos utcán keresztül. Az egyiken, amely kissé szélesebb volt a többinél, elkanyarodtak egy távolabbi ház felé, amelyen határtalan nagy csürajtó tátongott, fölébe egy kék angyal volt pingálva, ez előtt pedig egy lámpa himbálódzott. Ronda zenét hallott. A munkások eltűntek a folyóson, az egyik már fujta is a kihallatszó nótát. Ronda a bejáratnál észrevett valami tarka cédulát és elkezdte olvasni. »Estély« volt fölébe írva. Ronda tovább olvasta, mikor körülbelül közepéhez ért, hirtelen kiverte az izzadság és elkezdett fuldokolni, azután pedig féltében és abban a reményben,

hogy tévedett, újra nekifogott. Egyszerre csak felpattant és beesett a házba, mint valami szakadékba.

IV.

A »szála« határtalanul széles és hosszú volt, egy ódon polgári ház jólépült tisztos kocsiszine, ahol azonban most »mással« foglalkoztak. Balról egy félig nyílt ajtó mögül edénycsörömpölés hallatszott és a takaréktűzhely lángja világított. A bejárat fölött jobbra ez volt írva: »Terem«; belül siket zürzavaros lárma zuhogott, néha egy-egy éles hang rikoltott ki a tömegből. Ronda vonakodott lenyomni a kilincset; sulyos következtetésű események előszelét érezte... Egy nagyon kövér, teljesen tarfejű alacsony emberke, kezében néhány korsó sörrel, evickélt feléje. Ronda megszólította.

— Bocsásson meg kérem, — dadogta — Frölich Róza színművésznővel óhajtanék néhány szót szólani.

— Mit akar tüle? — kérdezte a kis kövér. — Nem szól a most egy szót se, mert éneköl, inkább hallgassa.

— Kegyed bizonyára a »Kék angyal«-hoz címzett vendéglő tulajdonosa, nemde ugyebár? Nos, ez helyes, helyes. Én ugyanis Gonda vagyok, tanár az itteni gimnáziumban és egy diákot keresek, aki állítólag itt tartózkodik. Nem mondhatná meg, vajjon hol találom?

— Hja, kérem, tanár ur, ha diákot keres, akkó csak menjen oda a hátsó szobába, ahun a színészek vannak. Ott mindig kuksol néhány ifiur.

— Látja, -- mondta feddőleg Ronda -- ezt mindjárt sejtettem. Be kell látnia, hogy ez nincs rendjén.

— Hja, — és a vendéglős felhuzta sűrű szemöldökét — nékem bizon tutegál, hogy fiatal-e a pali vagy öreg. Összevissza pár fröccsöt rendöltek egészbe véve, sokat amugy se kívánhatok tőlük. Mer ha én mellbevágom a kuncsaftokat, akkó azok engem meg hátbavágnak.

Ronda félbeszakította:

— Jó, jó, de most aztán menjen szépen be és hozza ide nekem azt a fiut.

— Fenét, menjen be az ur magányos!

Csakhogy Ronda kalandos kedve ugyancsak megcsappant, azt kívánta, bár sohase lelte volna meg Frölich kisasszony tartózkodási helyét.

— Csak a termen lehet keresztül jutni? — kérdezte szorongva.

— Hja, bizon másképp nem, osztán arra be abba a szobába menjen, ameliknek az ablaka ide látszik, avval a piros függönnyel.

Néhány lépésre elcipelte Rondát és mutogatta neki a meglehetősen nagy, pirosfüggönyös ablakot a szála hátsó oldalán. Ronda szeretett volna kissé körülkémlelődni; közben azonban a vendéglős visszament a sörökkel a »terem« ajtajához és feltárta. Ronda kiterjesztett karokkal rohant utána; könyörögve kérte:

— Kedves uram, vezesse ide hozzám azt a diákot.

A vendéglős már odabenn volt és mogorván fordult vissza:

— Melliket mán, az áldóját, három gubbaszt odabe... Jó pipák azok — mondta még és a faképnél hagyta Rondát.

— Három? — szerette volna Ronda megkérdezni, de már ő is a teremben volt, bódultan a zajtól és elvakultva a roppant forró gőztől, amely pápaszemét beharmatozta.

— Az ajtót! Léghuzam van! — ordította valaki a füle mellett. Ijedten kapott a kilincs után, de nem lelte és hallotta, hogy kinevetik ezért.

— Tán vak az ur — mondotta ugyanaz a hang a füle mellett.

Ronda levette a pápaszemét, az ajtót közbe már becsukta valaki, fogolynak érezte magát és tanácstalanul pislogott maga körül.

— Hé, Hennrik, Laurenz, né mán né, ez az a fura figura, a délutáni. Nem emlékeztök mán, aki a gazdával ingerködött.

Ronda szót sem értett az egészből, csak érezte, hogy zajonganak körülötte és hogy ez ellene irányul. Mikor már csaknem összezsapott a vihar a feje fölött, az utolsó pillanatban felfedezett egy üres széket maga mellett; csak éppen le kellett hogy üljön. Levette a kalapját és kérdezte:

— Szabad?

Várt egy kicsit a válaszra, azután letelepedett. Tüstént láthatatlannak érezte magát a nagy tömegben, megszabadult nyomasztó helyzetéből. Ebben a pillanatban senki sem ügyelt rá. A zene újból rákezdett; szomszédai daloltak. Ronda megtörülgette pápaszemét és tájékozódni próbált. A rekkenő pipafüst, a testek és groggos poharak fülledt páráján keresztül rengeteg fejét látott, akik valamennyien részegen a fanatikus boldogságtól himbálódtak a zene ütemére. A hajuk és arcuk tűzpiros, sárga, barna, téglavörös színekben pompázott, úgy, hogy ez a sok, a

zene által mozgásba kergetett koponya, mint valami óriási tulipánágy a szélben, úgy lengedezett végig a hatalmas termen, míg azután a háttér füstfelhőjében elmosódott. Onnan csak valami kis fényesség tört át a hatalmas bodor füstön, valaki hevesen mozgott, a karját, a vállát, a lábszárait tornáztatta, éles reflektorral megvilágított fehér husdarabok fénylettek és egy száj ürege feketéllett. Amit ez a valaki énekelt, azt a zongora tulrikoltotta s vele együtt a vendégek énekét is. Rondának úgy tetszett, hogy ez a fehérszemély olyan, mint valami szemérmetlen rikoltás. Vékony hang sikongott belőle, de ezt még a mennydörgés se tudta volna elnémitani.

A vendéglős egy poharat tett Ronda elé és el akart menni. Ronda megfogta a kabátja csücskét.

— Jól jegyezzük meg! Nemde ugyebár ez itten Frölich Róza színművésznő.

— Az, az. Most aztán kinézheti mint a két szemét.

És a vendéglős kerekét oldott.

Ronda minden valóságosság ellenére remélte, hogy mégse ő a táncosnő, hogy Lohmann nevű diákja mégse tette be lábát ebbe a helyiségbe és csak azért remélte, hogy ne kelljen cselekednie. Rögtön el is képzelte, hogy az a költemény Lohmann füzetében csak merő poézis, amely nem felel meg a valóságnak, és hogy Frölich Róza színművésznő nem is létezik. Ronda belecsimpaszkodott ebbe a vidám hitbe és csodálkozott, hogy csak most jött rá. Kortyintott a sörből.

Szomszédja az egészségére kívánta. Öregedő és pocakos polgár volt, gyapjuingbe, amely fő-

lött a mellény nyitva volt. Ronda sokáig sandított rá a sarokból. A polgár megitta a sörét. Becsületes kezével végigsimította nedves, halvány-sárga bajuszát. Ronda most már kirukkolt:

— Ez tehát Frölich Róza kisasszony, az, aki most énekel, nemde ugyebár?

Harsogott a taps, mert a színésznő éppen befejezett egy dalt. Ronda várt és még egyszer kérdezte.

— Frölich Róza — mondta a polgár. — Má' honnan tudjam, hogy hívják ezeket az izéket, mind afféle, olyan jófajta.

Ronda rosszalóan azt akarta megjegyezni, hogy ott künn a színlapon az ő neve van hirdetve; — de a zongora megint kalimpálni kezdett, most már kissé halkabban és már értett is valamit a dalból: pár szót, amelyet kimondván a cifra perszóna, fölemelte a szoknyáját és huncutul és szemérmetlenül az arcához nyointa:

»Mert szüz vagyok, kis gyenge szüz.«

Ronda ezt számárságnak tartotta és egybevettette azzal a bárgyu felvilágosítással, amit a szomszédja adott, elzárult a kedve: az az érzés zápitotta el, hogy ilyen világban kell rostokolnia, amely saját magának megtagadása volt, s az a lelke mélyéből fakadó utálat, amelyet azokkal szemben érzett, akik a levegőben bámultak és nem olvastak, hangversenyen voltak és még a műsort se nézték meg. Furdalta a gondolat, hogy több száz ember ül itt, aki nem »figyel«, nem követi az előadás »menetét«, csak dinom-dánomozik és szemérmetlenül és hasztalanul »más-sal« foglalkozik. Hatalmasat ivott a poharából.

— Ha tudnák, hogy ki vagyok, — gondolta magában és az önérzete megpuhult, jóságos és ködös lett, az emberi páráktól, a véres légfü-

téstől lángra szítva. Sűrű ködbe zsugorodott a világ, tétova gesztusokkal... Végigsimitotta a homlokát; úgy tetszett, hogy az a perszóna ott fenn többször énekelte: »Mert szüz vagyok, kis gyenge szüz«, most befejezte és a terem tapsolt, ordított, ujjongott és tombolt. Ronda néhány-szor összecsatintotta a kezét, közel a szeméhez és a szeme csodálkozva nézte ezt. Egyszerre csak, meggondolatlanul és ellenállhatatlanul kedve szottyant, hogy a lábával is dörömböljön. Elég erős volt, ellenállt a kísértésnek. De nem haragudott meg a kísértésre. Vidám és filozófikus mosollyal bámult maga elé és megállapította, hogy — jól jegyezzük meg — esendő az ember.

— Persze, persze, — tette hozzá — esendő mind.

A táncosnő lejött a terembe. A dobogó mellett kinyílt egy ajtó. Ronda rögtön észrevette, hogy valaki onnan figyeli. Egyetlen egy ember fordította feléje az arcát és ez egyenesen állt és nevetett; és ez senki más nem volt, mint Kieselsack, a semmiházi.

Alig hogy ezt megtudta, Ronda felpattant. Azt érezte, hogy egy pillanatra megfledkezett magáról és a diákok mindjárt helytelenkedni kezdenek. Két katona vállát széttolta, átfurakodott a tömegben, hanyatthomlok rohant előre. Néhány munkás ellenkezett, egyik minden teketória nélkül lependerítette a kalapját. Ronda fejére tette a szutykos kalapot. Kiabálták:

— Ennek ugyan megadták.

Kieselsack hátul kuncogott és a felsőtestével előregörnyedt, annyira rázta a kacagás. Ronda előre iparkodott; az állkapcsaival mindig zavartabban csattogott. Hátról azonban lefülelték. Leverte egy matróz groggját, meg kell hogy fi-

zesse. Fizetett is mint a köles. Már csak pár lépést kellett tennie. Száguldott s állandóan a nevető Kieselsackra nézett, megbotránkozva a háttartalan elvetemültségen; — egyszer csak valami puhába ütközött és egy nagyon kövér, nagyon hiányosan felöltözött hölgy fordította felé haragos arcát, kezével tartva össze szétnyíló estélyi köpenyét. Egy férfi jött oda, aki nem volt rokonszenvesebb, a frizuráját kinyalta, trikót viselt és egy kiérdemült kabátot és ő is szitkozódott. Ronda belebotlott a nő szalvétás tányérjába és a pénzek szerteszét röpültek. Tüvé tettek a szobát, Ronda is keresgélt zavartan, céltalanul. Feje a padlón szaglászott s mellette dühös lábak tiportak, vádak hangzottak el, gunyos megjegyzések, káromkodások, néhány kemény marok kicsit meg is mángorolta. De Ronda feltápászkodott, vörösen, ujja között egy kétpfennigest tartott. Szaggatottan lélekzett, vak tekintettel tapogatózott körül, azokat nézte, akik ellenségeivé lettek. Ma már másodszor érezte a forradalom szelét az arcokon. Hegyesen böködni kezdte a levegőt mindenfelé, mintha végtelen sok lázadó törnere. Ebben a pillanatban meglátta Kieselsackot, aki széttárt karokkal feküdt a zongorán és egész teste vonaglott a röhögéstől. És most hallotta is, hogy nevet. Most már szédült Ronda, a zsarnok őrvongó félelmében, akinek kastélyába betör a csöcselék és mindent megsemmisít. Ebben a pillanatban minden erőszak jogosultnak látszott előtte, nem ismert mértéket. Ordított és a hangja hatalmasan kiöblösödött:

— A dutyiba! A dutyiba!

Kieselsack, aki már látta közeledni, szót fogadott. Kiosont az ajtón, amely közvetlenül a pódium mellett nyílt ki. Ronda is — egy szem-

pillantás alatt — a szobában termett. A vörös függöny mögül egy kar nyulott előre. Felé rohant, erre azonban a függöny mögött levő diák kiugrott az ablakon. Mire Ronda utána nézett, Kieselsack már szépen kereket oldott. Ronda tisztán látta, hogy elől a kapualjából egy másik alak is kimenekült; felismerte: Ertzum grófot. Ronda lábujjhegyre ágaskodott, de az ablak nagyon magasan volt. Igyekezett felkapaszkodni. Mig a párkányra könyökölve lebegett, háta mögött éles hangon szólalt meg valaki:

— Előre, fiatal ember, előre.

Ronda lepottyant és megfordult: mögötte állott a cifra perszóna.

Végignézte a cifra nőt, az álla hangtalanul mozgott. Végre kibökte:

— Ön — nemde ugyebár — az a Frölich Róza nevezetű színésznő?

— Ühüm, hát aztán? — felelte a hölgy.

Ronda jól tudta.

— És ön itt ebben a vendéglőben szórakoztatja a közönséget?

Ezt is jól tudta, de tőle magától akarta hallani.

— Kinek mi köze hozzá — mondta a színésznő.

Ronda levegő után kapkodott; az ablak felé mutatott, melyen keresztül Kieselsack és Ertzum megugrottak.

— Mondja csak, — jól jegyezzük meg — helyes cselekedetnek itéli ön ezt?

— Mi a ménkűt?

— Ezek diákok, szegények — mondotta Ronda; és azután reszketve, a lelke legmélyéből jövő hangon újra ismételte:

— Ezek diákok, szegények.

— Bánom is én. Nekem ugyan nem sok hasznom van belőlük.

Frölich kisasszony nevetett. Ronda rettentően kifakadt:

— És ezeket ön elvonja az iskolától, kötelességük színhelyétől. Megmételyezi őket.

Frölich Róza már nem nevetett; mutatóját a saját mellére biggyesztette.

— Má' mint én? Magánál, lelkem, úgy látszik, nincsenek otthon.

— Még tagadni merészkedik? — kérdezte Ronda harcrakészen.

— Miért tagadjam. Hála Istennek, nincs is rá szükségem. Színésznő vagyok. És nem kunyorálok engedélyt magától, hogy szabad-e az uraknak csokrot küldeni nekem.

A színésznő egy sarokba mutatott, ahol egy toalett-tükör előtt, jobbról is, balról is, két nagy csokor állott. Vállát vontá.

— Még ez a kis öröme se legyen az embernek, és aztán kicsoda az ur?

— Én... Én vagyok a tanárjuk — mondta Ronda, mintha egy világmegrengető dolgot közölné.

— Hát persze, — engedékenykedett a színésznő —, hát persze, akkor magának nem olyan smafu a dolog, mint nekem.

A színésznő életfelfogásával sehogy sem tudott Ronda megbarátkozni.

— Tanácsolom önnek, — mondta Ronda — rögtön hagyja el ezt a várost az egész truppjával együtt, egy-kettő pakoljon innen, mert különben — Ronda újra felemelte a hangját — mindent elkövetek, hogy az ön előmenetelét, ha nem is lehetetlenné, de mindenesetre kinos-ke-

servessé tegyem. Igenis — jól jegyezzük meg! — gondoskodni fogok arról, hogy az ön üzelméről a rendőrség is tudomást szerezzen.

E szónál nyomban feltetszett Ronda arcán az a mérhetetlen megvetés, amit Frölich Róza iránt érzett.

— Ugy látszik, hogy nincs meg mind az öt kereke, nekem azonban megvan. Fogadja részvétem.

Részvét helyett azonban egyre határozottabb haragot mutatott a színésznő.

— Még szcénákat mer csinálni a történetek után? Már előbb is nevetségessé tette magát. Menjen a rendőrségre. Csak fusson. Majd magát tartóztatják le. Micsoda egy link ember. Itt, ahol annyi finom ur forog, nincs helye az ilyen alaknak. Mit szólna ahhoz, ha egy katonatiszt barátomat magára uszitanám. Egyszerűen felnégyelné.

Ennél a szónál igazán kaján részvét tükröződött a színésznő arcán.

Ronda eleinte még szóhoz akart jutni. Lasacsakán azonban az akarata erejével visszahessegette azokat a kész gondolatokat, melyek állkapcsai közül ki akartak robbani, visszataszította a mélységbe, ahonnan azután nem is bukantak fel többé. Megdermedt: ez a nő nem iskolakerülő diák volt, aki ellenszegült és egész életén keresztül félt a virgácstól, mint a városban minden polgár. Nem, ez a nő egész új típus volt. Amint a találkozásuk óta beszélt, abból kiütközött a szelleme és reá fuvallt: valami zavaró forradalmi szellem ez. A színésznő idegen hatalom volt és szemmelláthatóan teljesen egyenrangú vele. Hogyha ez a színésznő sokáig kérdezőgeti, egyszer csak nem tud felelni

neki. Már nem is nézte le: olyan tiszteletfélét érzett iránta.

— Különben is fűtyülök az egészre — mondta a színésznő félvállról, egy kukkot se szólt többé és hátat fordított neki.

Már megint verték a zongorát. Kinyilt az ajtó, bejött rajta az a kövér nő, akivel Ronda összezőrrent, a férjével együtt jött a szobába és azután újra visszament. A nő a tányért rátette az asztalra és estélyi köpenye haragos ráncokban hullámozott.

— Még négy márkát se tányéroztunk össze — mondta a férfi. — Potyafráterek.

Frölich Róza hidegen és haragosan válaszolt:

— Nézzék, ez az ur fel akar bennünket jelenteni a rendőrségen.

Ronda dadogott, a tulerőtől való félelmében. Az asszony egy lendülettel megfordult és végigmérte. Ronda úgy érezte, hogy a színésznő elviselhetetlenül álnok, elpirult, lesütötte a szemét, tekintete az asszony husszinüre festett lábaszárára esett, mire összerezzen és elfordult. Közben a férfi hallható erőlködéssel halkította a hangját:

— Skandalumot csinált itten, mi? Na én már régen megmondtam a Rózának, hogy aki itt félténykedik és mindent csak magának akar kaparintani, az repül innen. És maga — a fiatal urakra! Afféle jómadár lehet az ur, biztosan ismerik a rendőrségen is, maga vén steiger.

De a felesége megbökte; ő teljesen más véleményen volt Ronda felől.

— Ugyan ne ordíjj, hisz ez a légynek se vét.

Rondához pedig így szólt:

— Hát magára rájött, mi? Néha bizon meg-esik az. Az uram is olyan, mint a veszett fene, mikor azt hiszi, hogy megcsalom, van is olyan-kor hadd-el-hadd. Na csüccsenjen le szépen és igyék egy kortyot.

Lerámolt egy székről egy csomó tarka szok-nyát és nadrágot, fogott egy poharat és tele-töltötte az asztalon álló üveg tartalmával. Ronda ivott, csak hogy elhallgattassa. Az asszonyság azonban tovább kérdezősködött:

— Mióta ismeri a Rózát? Még sose láttam magát itten.

Ronda motyogott valamit, de a zongora el-nyelte a szavát. Frölich Róza kisasszony magya-rázgatta:

— Ez azoknak a fiatalembereknek a tanárja, akik mindig itt ülnek a nyakamon.

— Ahá, maga tanár? — mondta az artista. Ivott, csettintett a nyelvével, régi kedélyességét újra visszanyerte.

— Ide hozzám! Maga az én emberem. Re-mélem, legközelebb maga is a szociáldemokrata pártra fog szavazni. Tudja-e, ha mi nem va-gyunk, maguk várhatnak fizetésjavításra, míg meg nem penészednek. A szabad művészet ép-pen ilyen mostohagyermek az államnak: a rend-őrség folytonosan beavatkozik, de pénzt, azt nem adnak. A tudomány...

Rondára mutatott.

— ... és a művészet.

Itt pedig saját magára mutatott.

— ... egyformán nyomorog.

Ronda tiltakozott:

— Lehetséges, kérem, hogy önöknél úgy van, ahogy ön mondja, de az első feltevésben

téved, mivelhogy én nem vagyok néptanító, hanem tanár a városi gimnáziumban, nevem doktor Gonda.

— Isten éltesse — felelt az artista. — Mind-egy, hogy minek hívják az embert. Tanárosdit is játszhatik én miattam, ha kedve tartja, hanem azért nem kell mindjárt nagyképüsködni.

— Hát maga tanár? — mondta barátságosan a kövér asszonyság. — No magának se lehet valami rózsás sora. Hány éves?

Ronda készségesen felelt, mint egy kis diák:

— Ötvenhét éves.

— Hogy bemocskolódott! Adja ide a kalapját, legalább kicsit letisztogatom.

Elvette Ronda öléből a kalapot, megtisztogatta, még körül is simította a karimáját és kedveskedve igazította Ronda fejére. Utána megveregette a hátát, közben pedig csintalanul és elégedetten pislogott Ronda vállán keresztül.

Ronda félszegen mosolygott:

— Ezt ön, — jól jegyezzük meg! — nem tagadom, nagyon ügyesen csinálta.

Csakhogymost valami mást érzett, mint a főlebbvaló szokott fanyalgó elismerését az elévzett kötelességekkel szemben. Érezte, hogy olyan emberek közé került, akik között, bár megmondta a nevét és állását, tökéletes inkognitóban van és amellet megleget szeretettel veszük körül. Ezeket nem gyanusította tiszteletlenséggel. Megbocsátott nekik; hiányzik bennük »minden erkölcsi érzék«; és ezzel megbocsátotta azt is, hogy örült és hogy fittyet hányt a makacskodó világnak, hogy a szokott feszt levetette és — bár csak egy negyedórásckára — leszerelt.

A kövér artista egy pár alsónadrág alól előkotorászott két német zászlódarabot, belétűsz-

szögött, közben pedig helyeslően hunyorgott Ronda felé. A kövér hölgy minden félelme elapadt; Ronda rájött, hogy a hölgy sanda tekintete leginkább a fekete szemfestéktől származik. Csupán Frölich kisasszonnyal nem tudott még összebarátkozni. A művésznő saját magával volt elfoglalva; feltűzött szoknyácskájára csináltvirágokból füzért varrt.

A lármás zongora már nem kalimpált. Csöngettek. Az artista így szólt:

— Ez a mi számunk, Gusztl.

Rondának pedig egy jóltevő gesztussal ezt mondta:

— Ezt megnézheti, tanár ur, érdemes.

Ledobta ócska és szűk kabátját, az asszony pedig levetette estélyi köpenyét. Menetközben pedig még pajkosan megfenyegette Rondát az ujjával:

— Aztán maradhasson kicsit. A Róza nem rossz lány. Csak ne olyan hevesen.

Félig felnyitották az ajtót és Ronda látta, hogy ez a két vaskos teremtés minden szégyenkezés nélkül beléfog valami hejje-hujja-táncba, a karjukat hátul összekulcsolják, fejüket a nyakukba merevitik és öntelt mosollyal várják a tapsot. Ez nem is maradt el. Alig hogy kiléptek, ujjongó láрма és taps fogadta őket.

Az ajtót újra becsukták. Ronda magára maradt Frölich Róza művésznővel. Nyugtalanság fogta el és félve jártatta szemét végig a szobán. Piszkos törülközők hanyódtak a földön a felbokrétázott toalett-tükörtől egész az asztalig vezető uton, ahol Ronda ült. A két borospalackon kívül az asztal tömve volt még poharakkal és tégelyekkel, melyek büzlöttek a különböző kenőcsöktől és egyéb zsiradékoktól. A borospoha-

rak alatt kották voltak. Ronda a magáét félösen huzta errébb egy füző közeléből, amit a kövér hölgy tett oda.

Az egyik legkalandosabb ruhadarabokkal borított székhöz támasztotta Frölich kisasszony a lábát, amig varrt. Ronda nem közvetlenül látta ezt, odáig nem merészkedett volna, hanem a tükörből, melynek a művésznő háttal volt. Az első izgatott pillantása Rondának egy hosszú, nagyon hosszú ibolyakék himzéssel borított fekete harisnyára esett. Egy jó ideig szünetelt ezután, nem mert oda se pislantani. Később arra a félelmetes felfedezésre jutott, hogy a kisasszony égszínkék, fekete hálóval borított selyemruhája alig ér a hónáig, úgy, hogy valahányszor egyet öltött a hosszú cérnával, mindannyiszor valami szőkeség villogott ki a hónaljából. Erre azután Ronda nem nézett többé feléje...

A csend fojtogatta. Odakünt se volt már oly nagy a lárma, mint előbb. Csupán szaggatott, nyögdécselő, kissé rekedt, kissé elhájásodott hangok szüremlettek be, kövér emberek fáradságának szuszogó hangjai. Teljes csend; csak holmi fémszerű dolog csörömpölése hallatszott, valami, amit ki-be hajlitanak. Nehezen meghatározható zörej, olyasmi, mint egy nagy tömeg lélekzetvétele. Hirtelen ez a szó csendült ki: »le«, utána pedig rövid egymásutánban két nehéz puffanás. És a tapsvihar közül ez a két szó: hogylvolt! hogylvolt!

— Ezt jól csinálták — mondta Frölich kisasszony és levette lábát a székről. Elkészült.

— Hát magával mi van? Megkukult?

Rondának muszáj volt odanézni; de újból megzavarodott a művésznő tarkaságától. A haja

vörhenyes volt, tulajdonképpen rózsaszínű, csaknem lila és egy csiszolt kövekkel kirakott, elferdült diadémot viselt a fején. Szemöldjei fakókék szemei fölött tulfeketék és harciasok voltak. De arcának szép tarka színeit, a vöröst, kékest és habfehért erősen belepte a por. A frizurája behorpadt és mintha vesztett volna ragyogásából ebben a füstös vendéglői teremben. A kék pántlika hervadtan csüggött le nyakáról, a csináltvirágok holtan bólogattak szoknyája aljáról. Cipőjének lakkja lemállott, harisnyáján két folt diszelgett és rövid ruhájának kifakult selyme sokféle árnyalatban játszott a gyűrött ráncok között. Enyhén gömbölyödő karjának megpuhult husa és vállai, dacára a minden gyorsabb mozdulatnál lepergő fehéritő pornak, kissé elnyüttnek tetszetek. Az arcát már ismerte Ronda, a fenhéjazó rosszindulatu vonásokat, amelyek még most voltak kifejlőben és amelyeket Frölich Róza színművésznőnek mindezideig sikerült elsimitani és elfelejteni. Féktelenül kacagott a világon, saját magán.

— Az imént pedig ugyancsak ugrándozott — mondta még hozzá.

De Ronda hegyezte a füleit. Azután hirtelen, megfeszített testtel egyet ugrott, mint valami öreg kandur. Frölich kisasszony vékony visitással menekült. Ronda feltépte a vörös ablakot... Nem, a fej, amelynek körvonalait a függöny mögött észrevette, ismét kámforrá vált.

Ronda visszament a helyére.

— Hogy megrémíti az embert — mondta a művésznő.

Ronda anélkül, hogy bocsánatot kérne, rögtön a dologra tért.

— Ön bizonyára ismeri az itteni fiatalságot — nemde ugyebár?

Róza kisasszony könnyedén riszálta a csipejét.

— Én mindenkivel egyformán udvarias vagyok, aki tisztességesen viselkedik velem szemben.

— Persze, persze. Ezt értem. És a gimnáziumi diákoknak — nemde ugyebár — gyönyörű erkölcsaik vannak, általában?

— Ugyan, hát mit képzelsz maga? Azt hiszi, hogy én ide engedek egy egész iskolát? Nem vagyok én kisdédóvónő.

— Neem... neem...

Utána figyelmeztető hangon segítette a művésznő emlékezőtehetségét:

— Többnyire tornasapkát viselnek.

— Ha sapkát viselnek, akkor ismerem őket. Egyébként, hát amugy is van az embernek némi tapasztalata.

Ronda megragadta ezt a szót.

— Na, azt elhiszem, hogy van tapasztalata.

Róza kisasszony tüstént harcba lépett.

— Hogy érti ezt, kérem?

— Ugy értem, hogy van emberismerete...

Feléje emelte az egyik tenyerét, ijedten és bocsánatkérően.

— Emberismerete. Nagyon sokaknak hiányzik ez, nagyon nehéz megszerezni és nagyon keserves.

Hogy jóindulatát el ne veszítse, hogy közel férközhessen hozzá, mivel szüksége volt rá és mert félt tőle, kissé jobban megnyilatkozott előtte, mint általában szokott.

— És nagyon keserves. Mindazonáltal szükséges, hogy hasznunkra fordítsuk és miután megszereztük, éljünk vele.

A leány tökéletesen megértette.

— Ugy-e? Az osztán kunszt, ezektől valamit kipalizni!

A leány széket hozott magának.

Tudja maga, micsoda élet ez itt? Aki csak beteszi a lábát, azt képzei, hogy éppen őt várták. Mindegyik akar valamit az embertől. Utána pedig, el se hinné, majd mindnyájan a rendőrséggel fenyegetőznek! Maga is...

És itt megérintette Ronda térdét.

— Azzal jött maga is az imént. Szép dolog, mondhatom.

— Semmi esetre sem szándékoztam ezzel a nőnek tartozó tiszteletet megsérteni — mondta Ronda.

Kényelmetlenül érezte magát. Ez a cifra fehérszemély olyan dolgokról beszél itten, amelyekről nem nyilatkozhat szokott őszinteségével. Azonkívül térdeit is a lába közé nyomta már. Frölich kisasszony észrevette, hogy kezd nem tetszeni a tanárnak és az arca hirtelenül szelid és okos lett.

— Akkor már inkább füttyölök az egészre és tisztességes maradok.

Mivel Ronda ezt nem ellenezte, tovább beszélt:

— Izlett a bor? Ezt a maga diákjai fizették. Ezek ugyancsak hamar megkergülnek. Egyik máris fülig szerelmes belém.

Ujra tele töltötte Ronda poharát. Hizelegni akart neki.

— Ki fogok pukkadni a röhögéstől, ha mire azok a kölykök visszajönnek, maga elissza előlük az egész bort. Néha nagyon kárörvendő vagyok. Bizony, lassacskán elromlik az ember.

— Csakugyan — dadogta Ronda és pohár-

ral kezében, szörnyen szégyelte magát, hogy Lohmann borából ivott. Mert Lohmann volt az a diák, aki fizette. Lohmann itt volt, megszökött a többiektől. Nyilván most is itt rejtőzik valahol a közelben. Ronda az ablak felé kancsalított: a függöny állandóan egy arc formátlan árnyékát mutatta. Ronda azonban tudta, hogy abban a pillanatban, amikor neki akarna menni, tüstént eltűnne. Lohmann volt az az árnyék: Ronda határozottan érezte, hogy Lohmann a legelvetemültebb, a legmakacsabb, aki még csak nem is csufolja őt; ő volt az a láthatatlan kísértet, akivel Ronda hadakozott. A másik kettő nem kísértet és Ronda érezte, hogy ezeknek bajos lett volna őt ilyen helyzetbe hozni, ilyen szokatlan tettekre kényszeríteni és odáig vinni, hogy ebbe a kis öltözőbe kerüljön, Frölich Róza kisasszony társaságába. De Lohmann miatt itt kell Rondának rostokolnia. Ha elmenne, Lohmann újra visszajönne és bámulná Frölich kisasszony szindus arcát, aki viszont melléje telepedne. Annak a gondolatnak az öröme, hogy ez szerencsére nem történhetik meg, Ronda, mielőtt észrevette volna, felhörpintette az egész pohár bort. Az ital jóleső meleget árasztott belsőjében.

A kövér házaspár, odabenn a teremben, műsoruk újabb számát fejezte be éppen, hallható lélekzétvételek kíséretében. Most valami harcias indulóba kezdett a zongora és rögtön rá két hang, meggyőző erővel, hazafias érzéstől áthatva, harsogó hangon énekelt:

„A lobogón kevélyen ing
Vörös és fekete,
Jaj, hogyha gyüölöd e szint,
S balgán kelsz ellene!”

Frölich Róza így szólt:

— Ez a slágerük, ezt nézze meg!

Óvatosan felnyitotta az ajtót, ügyelve arra, hogy Rondával együtt fedve legyen a közönség kíváncsi tekintete elől és az ajtófélfá mögé állította Rondát, hogy az a résen keresztül kikukucskálhasson. Ronda látta, hogy a két követő főnt áll egy vaskorláton, hasuk körül fekete-fehér-piros zászló van csavarva és bátran egy-egy rudhoz támaszkodva, győzedelmesen fujják:

„A tengeren, hol robogó
Habon árbóe mered,
Röpül a német lobogó
S nyomán fény, tisztelet.“

A közönség mélyen meg volt hatva. Egyik-másik néző szédületes lelkesedéssel csapkodta össze püffedt tenyerét. A komolyabbaknak csak nagynehezen sikerült az egyes versszakok után felhangzó tetszésnyilvánítást lecsendesíteni. Az ének végén majd szétrepedt a torkuk. Frölich Róza kisasszony az ajtó mögött egy az egész termet átfogó gesztussal kijelentette:

— No mondja csak, nem hatökrök ezek odabenn!? Akárki különbül énekli ezt a vacak csatadalt, mint Guszt meg az ő drágalátos Kiepert-je. És minden érzés nélkül csinálják. Kiepert és Guszt nagyon jól tudja, hogy az egész hókusz-pókusz csak üzlet. És egy csepp hangjuk sincs, hallásuk pedig még kevesebb. Csakhogy a hasukra csavarják a zászlót, a publikum pedig úgy fel van velük, hogy majd szétszedi őket. Nincs igazam?

Ronda igazat adott neki. Frölich szín-

művésznő meg ő egyetértő lenézéssel intettek össze.

— Figyeljen csak, mi lesz itt mindjárt — mondta Róza kisasszony és mielőtt a két kövér nekifogott volna a műsoron kívüli számnak, — amit követeltek tőlük — hirtelen kidugta fejét a terembe.

— Hohohohohoho — kiabálták kívülről.

A művésznő visszahuzta a fejét.

— Hallotta? — kérdezte elégületen. — Egész este láthattak és most, alig hogy kidugom az arcomat, úgy bőgnek, mint a barmok.

Ronda azokra a diákokra gondolt, akik ugyanigy tesznek, ha valami váratlan esemény történik az osztályban és elhatározással mondta:

— Bizony mind ilyenek.

Frölich kisasszony sóhajtott.

— No most mindjárt megint rajtam a sor és mehetek ki ebbe a menázsériába.

Ronda sietett.

— Csukja be kérem az ajtót! — mondta a színésznőnek.

Be sem várta, ő maga tette be.

— Messzire tértünk feladatunk tárgyától. Önnek be kell vallania az igazságot mindarról, amit Lohmann-nevezetű diákról tud. Hazudozással csak ronthat a dolgon.

— Már megint újra kezdi? Ez a maga rögeszméje.

— Én vagyok a tanárja! Ez a diák annyira megátalkodott, hogy megérdemli a legsúlyosabb büntetést is. Gondolja meg, hogy önnek kötelessége a bűnöst az igazságszolgáltatás kezére játszani.

— Jesszusom! Csak nem nyársra akarja huzni

azt a szerencsétlent? Mi is a neve? Egyáltalán nem tudok neveket megjegyezni. Hogy néz ki?

— Arcbőre sárgás, a homloka széles, melyet bizonyos kihívó modorban szed ráncba és fekete haj borul föléje. Termete középmagas, hányaveti eleganciával mozog, ezzel is jelezve, hogy milyen neveletlen és romlott...

Ronda kezeivel mutogatta, hogy milyen. A gyűlölet festővé tette.

— És? — kérdezte Frölich kisasszony, szájszögletébe biggyesztve két ujját. De már tudta, hogy kiről van szó.

— Ez a fickó — hogy úgy mondjam — egy kikent, kifent ficsur, aki tekintélyét nyegle nemtörődömséggel igyekszik fentartani, nem sejtve, hogy ez a nyegleség nem dicsőség, de minden bölcs ember mélységes megvetését hívja ki.

A művésznő határozott:

— Köszönöm, ennyi elég. Sajnos, nem szolgálhatok vele.

— Gondolkozzék! Kezdjük.

— Sajnálom, nem szolgálhatok vele — mondta és fintorította az arcát.

— Határozottan tudom, hogy itt volt, bizonyítékaim vannak!

— Ugy, akkor minek kellek én? Egyedül is a nyaka köré csavarhatja a hurkot.

— Itt van a zsebemben Lohmann dolgozata, mihelyt megmutatom, bizonyos vagyok benne, ön is azonnal be fogja vallani, hogy ismeri... Mutassam meg önnek, Frölich Róza színművésznő kisasszony?

— Már majd kifurja az oldalamat a kíváncsiság.

Ronda kabátjába nyult, fülíg vörösödött, visszahuzta a kezét, megint belenyult... Végre Frölich kisasszony kezei között volt Lohmann írása. Erőlködve olvasta a verssorokat, akárcsak egy gyerek az abécét. Utána iszonyuan felfortyant:

— Ez már mégis csak szemtelenség: »Ha majd a gyermekágyban fekszel...« Ki az, aki gyermekágyban fekszik?

Majd elgondolkozva hozzátette:

— Nem is olyan mulya, mint hittem.

— No látja, hogy ismeri!

A leány gyorsan mondta:

— Ki mondta ezt magának? Nem, uracs-kám, engem nem lehet megcsipni.

Ronda dühösen nézte a nőt. Hirtelen egyet dobbantott a lábával; ennyi makacs hazudozás kihozta a sodrából. Anélkül, hogy meggondolná, ő maga is hazudott:

— Tudom, láttam őt itt, együtt magával.

— Na hát akkor minden rendben van — mondta Róza kisasszony higgadtan. — Egyéb-ként most már igazán szeretném ismerni.

Varatlanul előrehajolt, csintalanul vakargatta a Ronda álla alatt a szakáll közötti csupasz helyeket és száját összezsúcsorítva mondotta:

— Mutassa be nekem, mondja, bemutatja?

Közben azonban el kellett hogy nevesse magát, mert Ronda úgy megrémült a pajzán ujjak játékától, mintha az ujjak meg akarták volna fojtani.

— A maga diákjai különben is nagyon helyrelegények. Hiába, a tanárjuk helyrelegény.

— Melyiket szeretné a fiuk közül? — kérdezte Ronda, megmagyarázhatatlan kíváncsisággal.

Róza kisasszony abbahagyta a simogatást és minden átmenet nélkül újra csendes és okos arcot öltött.

— Ugyan, füttyölök ezekre az ostoba fickókra. Csak tudná, milyen szívesen odaadjuk az ilyen léhűtőket egyetlen szolid, idős és komoly, nem mulatni akaró férfiért, aki nem mulatni akar, hanem egy derék, jó leány kell neki... Ezt bizony nem igen tudják a férfiak — tette még hozzá könnyed szomorúsággal.

A kövér házaspár visszajött. Az asszony, még mielőtt kifujta volna magát, megkérdezte:

— Na, hogy viselte magát?

A zongora belekezdett a legközelebbi számba.

— Gyerünk csak! — És Frölich kisasszony egy sált vetett a vállára, miáltal még tarkább lett, mint eddig volt.

— Maga persze haza szeretne most jutni? — kérdezte Rondát. — Elhiszem, nem valami isteni hely ez. De holnap újra eljőjön, mert a diákok megint botrányt csinálnak.

És Róza kisasszony ellejtett.

Ronda még mindig kábult volt a hallottaktól, szótlánul engedett maga fölött határozni. Az artista kinyitotta az ajtót.

— Jöjjön csak mindig utánam, akkor skandalum nélkül kijuthat innen.

Ronda követte őt, körül a termen, egy szabad uton végig, amelyen az előbb eltévedt. A kijárat előtt az artista elkanyarodott. Ronda még látott két kart, egy vállat, két erősen megvilágított combot tarka-barka színek forgatagából, füstön és lármán keresztül kifényleni...

Kint volt. A vendéglős egy csomó söröspohárral a kezében megint szembejött vele; rákiáltott:

— Jó éjszakát, tekintetes tanár ur! Legyen szerencsém máskor is!

A kapuban Ronda még egy ideig állva maradt, hogy felocsudjon... Érezte fején a hideg levegő bizsergését és arra gondolt, hogy sör meg bor nélkül aligha történtek volna vele ebben a szokatlan órában ilyen események... Egyet lépett a kis utcán és megijedt: a házfal mellett három alak ácsorgott. Pápaszeme sarkából arrafelé sandított: csakugyan, Kieselsack, Ertzum és Lohmann lapult ott.

Ronda hirtelen megfordult; háta mögött erős szuszogást hallott, amelynek okvetlenül a legszélesebb mellkasból kellett jönnie, Ertzum mellkasából és felháborodás érződött ki belőle. Utána megszólalt Kieselsack dörögő hangja:

— Ez a ház, ahonnan épp most jött ki valaki, állítólag tele van ronda, szemét néppel.

Ronda összerezzent; dühében és félelmében a fogát vicsorgatta.

— Vért fognak izzadni. Holnap — jól jegyezzük meg! — nyilvánosságra hozom a történeteket.

Senki sem válaszolt. Ronda még egyszer megfordult és két-három lépést tett, fenyegető némasággal. Kieselsack erre csak két szót mondott, de Ronda nyaka mindenik szónál rándult egyet:

— Mink is!...

V.

Lohmann, Ertzum gróf és Kieselsack egymásután visszasompolyogtak a terembe. Mikor a

szinpad mellett haladtak el, Kieselsack élesen fütyentett.

— A dutyiba — vezényelt; és az öltözőben huzódtak meg. A kövér nő valamit foltozott.

— Na? — kérdezte. — Hol voltak eddig az urak? A tanárjuk mostanáig beszélgetett velünk.

— Semmi közünk hozzá — válaszolt Lohmann.

— Pedig nagyon finom ember, akár kenyérre lehet kenni, mint a vajat!

— Csak kenje!

— Ó én nem kentem szegény fejét, hagyja. Valaki más kezelte őt...

Nem mondhatott többet, mert Kieselsack megcsiklandta a hónaalját. A többiek szerencsére nem néztek oda.

— Hagyjon, kicsike — mondta a kövér nő és levette a fiu csiptetőjét az orráról. — Ha Kiepert meglátja, lesz kapsz, ne mulass.

— Megharagudna érte? — kérdezte Kieselsack leereszkedően; és a nő titokzatosan redőkbe vonta a homlokát, intett, mintha egy gyereknek mondaná, hogy van bubus.

Lohmann hátul, az öltözködő asztala előtt egy széken hevert, kezét a nadrágzsebébe mélyesztette s így szólt:

— Kieselsack, te szemtelen disznó, kicsit sok is volt, amit Rondával műveltél. Mit bosszantottad szegényt, mikor már elhordta az irháját. Végre ő is ember, s ami sok, az sok. Most aztán komiszul megtáncoltathat bennünket.

— Fütyülök rá — hencegett Kieselsack.

Ertzum középütt ült, az asztalra könyökölt; csak dohogott, vörösborostás, szőke arcát a

függőlámpa megvilágította s állandóan az ajtóra meredt. Egyszerre az asztalra csapott:

— Ha még egyszer idetolja a pofáját az a marha, összetöröm.

— Nagyszerű! — mondta Kieselsack. — Akkor aztán mindenki szekundát kap a dolgozatára. Az enyém ugyanis csupa számárság.

Lohmann mosolyogva mondta:

— Ugy látom, Ertzum, hogy egészen belehabarodtál a táncosnőbe. Így csak az beszél, aki igazán szerelmes.

Künn elcsöndesült a taps, az ajtó kinyílott.

— Nagysád, önért gyilkolni akar valaki.

— Ne dumáljon — fanyalgott a táncosnő kelletlenül. — Beszéltem a tanárjával, gyönyörűeket mondott magáról.

— Mit mondott a vén ökör?

— Azt mondta, hogy megtanítja a regulára, más semmit.

— Róza nagysád — dadogott Ertzum; mióta a nő a szobába lépett, a fiu gerince megrogygyant, a szeme könnyörgött.

— Maga is gyönyörű egy alak — mondta neki a nő.

— Jobb lett volna, hogyha szépen itt marad a teremben és tapsol, ahogy illik. Szép kis bajom lehetett volna maga miatt.

Ertzum felrobbant:

— Ki meri bántani?

A táncosnő visszatartotta.

— Kérem. Ne izéljen és ne csináljon skandalumot. Mert még ma kirepülök innen. Aztán akkor a gróf ur rendelkezésemre tudja bocsátani a kastélyát?

— Nagysád, ön igaztalan — felelte Lohmann. — Ertzum ma is ön miatt járt a gyám-

jánál, Brechpoot konzulnál. Ez a nyárspolgár azonban nem érti a nagy életet, a nagy lobogást, nem akar pénzt adni. Ertzum, ha rajta áll, mindent a lábai elé tesz: a nevét, a ragyogó jövőt, a vagyonát. A lelke egyszerű és nemes, megtudja ezt tenni. Épp azért, kedves nagysád, igazságtalanság lenne, hogyha visszaélne rokonszenves egyszerűségével. Kimélje őt.

— Tudom, hogy mit tegyek, maga majom... És ha a barátja nem is olyan szájas, mint maga, azért könnyebben...

— Leteheti önnél az »érettségit« — egészítette ki Kieselsack.

— Magát jól ismerem, maga afféle kis alattomos — mondta a művész és közelebb lépett Lohmannhoz. — Itt adja a blazirtat és titokban piszok verseket ír az emberről.

Lohmann zavartan nevetett.

— Maga különben is az utolsó, akinek joga lenne hinni, hogy gyermekágyba kerülök. Érti? Az utolsó.

— Helyes. Az utolsó. Hát várjuk meg, míg ránk kerül a sor — szólt unottan Lohmann; és amíg a színésznő hátat fordított neki, ő kinyújtotta lábszárait és a plafondra meredt. Hízen ő minden személyes érdek nélkül járt ide, pusztán mint irónikus néző. Neki ugyan mindig volt az egész. A szívét keményen körülbroncsolta, úgy hogy sohase lehet kivenni a titkát... Maró gunnyal abroncsolta körül...

A zongora újra kezdte.

— Róza, ez a maga kedvenc keringője! — mondta a kövér asszony.

— Ki akar táncolni? — kérdezte Róza. Már is illegette magát és Ertzum felé mosolygott. Csakhogy Kieselsack megelőzte a szélesvállu le-

gényt. Csibészkedve megfogta Rózát, huncutul megforgatta és hirtelenül messzire siklott mellőle. A lány majdnem hanyattvágódott. Közben a fiu még a nyelvét is kiöltötte rája és mikor senki se nézett oda, megcsipte a hátulsó részét. A művésznő erre nagyon megijedt és gyöngéd szemrehányással ezt mondta neki:

— Ha te, kis pizsok, még egyszer ilyet csinálsz, szólok a barátodnak és megpofoz.

— Jó lesz hallgatni! — ajánlotta neki sugva Kieselsack. — Különben én is mondok neki valamit.

Összenevettek, anélkül, hogy az arcuk megmozdult volna. Ertzum zavart tekintettel nézte őket, vörös-szőke arca fénylett a verejtéktől.

Közben Lohmann táncra kérte a kövér hölgyet. Róza otthagya Kieselsackot és nézte Lohmann-t, aki pompásan táncolt. A kövér aszszonyság egész könnyüvé lett a karján. Lohmann megelégette a táncot, kecsesen meghajolt és Rózát észre se véve, visszaült a helyére. Róza utána ment.

— Táncolni azért éppen még lehet magával, ha egyébre nem is való — mondta Lohmannnak.

Lohmann vonogatta a vállát, arcát könnyös ráncokba szedte és felállott. A leány mámoros odaadással keringőzött a karjaiban.

— Elég? — kérdezte egy darab idő múlva udvariasan a diák.

A leány magához tért.

— Jaj de szomjas vagyok! — kiáltotta fuldokolva. — Gróf ur, hamar adjon valami innivalót, különben rögtön elájulok.

— Hagyja szegényt, ő maga is alig áll a

lában — jegyezte meg Lohmann. — Ugy szédeleg, mint a részeg.

Ertzum lihegett, mintha ő maga forgatta volna meg Róza kisasszonyt. Reszkető kézzel tette helyére a borosüveget, alig volt benne néhány csepp ital. Tanácstalanul bámult a művésznőre. Az elnevette magát. A kövér nő így szólt:

— Ugy látszik, a maguk tanárja jókat tud kortyogatni.

Ertzum mindent megértett. Egyszerre elszédült. Azután hirtelenül megragadta az üres palack nyakát, mint valami dorongot.

— Na, mi lesz? mondta Róza és egy pillanatnyi jelentős szünet után arra kérte őt, hogy emelje fel a zsebkendőjét az asztal alól.

Ertzum lehajolt, az asztal alá dugta a fejét s utána akart nyulni. De térdeit meghajlította, négykézláb csuszva fogai közé kapta a zsebkendőt és úgy mászott ki az asztal alól. Azután ott maradt lehunyt szemekkel, bódultan a zsiros, hervadt illatu, pizsokszínű rongytól, amellyel a színésznő az arcfestékjét törölte le. Csukott szemhéjai mögül is az elérhetetlen nőt nézte, akiről éjjel-nappal ábrándozott és akiért — azt hitte — az életét is oda tudná adni! És mert a nő szegény és mert még nem emelheti magához, kénytelen nap-nap után kisértéseknek kitenni a nő erényét és mocskos emberekkel érintkezni, még Rondával is. Ily rettenetes sors senkit sem ért még ezen a világon.

Róza egy ideig gyönyörködött művében, azután kivette a zsebkendőt a fiu fogai közül.

— Jól van, kutyuskám!

— Szédületes — mondta Lohmann.

Kieselsack leharapdált körmét szájába dugta

és sunyi tekintettel, egyik barátjáról a másikra pillantva így szólt:

— Ne bizzátok el magatokat. Nem teszitek le oly hamar az »érettségit«.

Ekkor Frölich Rózára kacsintott. Kieselsack már letette az »érettségit«.

Lohmann így szólt:

— Fél tizenegy. Ertzum, a papod már hazajött a korcsmából, sietned kell.

Kieselsack tréfásan és fenyegetően sugott valamit Rózának. Míg a másik kettő felcihelődött, ő már el is tűnt.

A két jóbarát a város kapuja felé vette útját.

— Elkísérhetlek — mondta Lohmann. — Az öregeim Breetpoot konzulék bálján vannak. Mit szólsz ahhoz, hogy minket meg se hívnak? Az a sok liba, akikkel együtt jártam tánciskolába, valamennyi ott feszt már.

Ertzum hevesen rázta a fejét.

— Ilyen nő még sincs közöttük egy se! Talaly vakációban egy családi ünnepélyen együtt voltam az összes Ertzum-lányokkal és a familiába házasodott többi virágszállal. De azt hiszed, volt közöttük egy is, akinek olyan nemes ízéje lett volna?

— Mije?

— Tudod már. Mert Rózának van úgynevezett lelke és ez nagyon fontos a nőnél.

Azt mondta »úgynevezett«, mert a »lélek« szó miatt pironkodott.

— Azonkívül zsebkendője is van — egészítette ki Lohmann. — Olyan nincs a te rokonaidnak.

Ertzum lassacskán megértette a célzást. Azon igyekezett, hogy tompa ösztöneit, melyek az

előbb oly furcsa viselkedésre készítették, valahogy megmagyarázza.

— Ne hidd azt, — mondta Lohmannak — hogy ilyesmit öntudatlanul teszek. Meg akarom Rózának mutatni, hogy alacsony származása ellenére magasan fölöttem valónak tartom és a legbecsületesebb szándékkal akarom magamhoz emelni.

— De épp az előbb mondtad, hogy fölötted valónak tartod.

Ertzum maga is csodálkozott ezen az ellentmondáson. Dadogva mondta:

— Majd meglátod, mit teszek!... Az a dög, az a Ronda, tudom, otthagyja a fogát, ha még egyszer Róza öltözőjébe megy.

— De Ronda is megtaníthat bennünket.

— Csak próbálja meg.

— Gyáva kutya.

Mindamellett nyugtalankodott a dolog miatt; de nem beszéltek többet róla.

Átvágtak az ugarföldeken, ahol nyáron a majálisokat szokták tartani. Ertzum az éjszaka és a csillagok varázsától felvidulva, azon gondolkozott, hogyan oldjon kereket. Ki akart jutni ebből a nyárspolgár-fészekből, a poros iskolából, ahol óriási teste kómikus kalodában vesztegelt. Mert amióta szerelmes volt, tisztán látta, hogy nevetséges ott az iskolapadban, amint leckéjét nyögve dadog, bikanyakát bátortalanul lecsügeszti, mert az a ferdevállu mamlasz ott a katedrán dühösen sandit feléje és fúj mint egy macska. Izmai, amelyeket itt kordában tartottak, tettek után vágódottak, karddal és vasvillával kívánt volna hadakozni, asszonyt a vállára vetni, a falu bikáját szarvánál fogva megragadni. Valamennyi érzéke zsiros parasztkáromkodásra

sóvárgott, megmarkolható valóságra, kivágyakozott a fellengős, csenevész klasszikus szellem köréből, melynek közelléte a torkát fojtogatta; televény fekete földre vágyódott, ami a vadász sarkára tapad, levegőre, ami a vágtató lovas arcába csap; lármás kurtakorcsmákra és falkába hajtott vadászebekre, őszi erdőkre és nedves, ganéjthullató lovak párájára... Három évvel ezelőtt odahaza egy tehénpásztorlány, akit megvédett az egyik béres durvaságaitól, azzal hálálta meg a szolgálatát, hogy a szénába huzta maga mellé. Ezen a parasztszeléden keresztül érezte ma Frölich Róza orfeuménekesnőt. Ez a nő megéreztetette vele azt a messzi szürke mennyboltozatot, amit akkor látott, azokat a szenvedélyes hangokat, amiket akkor hallott és azokat a szagokat, amiket akkor érzett. Mindent, egész lelkét felébresztette benne. Ezért becsülte meg azzal a nőt, hogy hitt a lelkében és a lelkét oly szépnek és nemesnek tartotta és többre tartotta saját magánál is.

A két diák elérte Thelander abbé villáját. A háznak két erkélye volt, egy az első, egy a második emelet közepén, oszlopok között és bütykös szőlővenyigék nőttek körül.

— A papod már otthon van — mondta Lohmann és az első emeletről kiszűrődő fényre mutatott. A fiuk közelebb mentek; a fény ki-aludt.

Ertzum elkedvetlenedve és legyürve nézett fel a második emelet behajtott ablakára, ahova neki most fel kell másznia. Az ablakból ruhák és könyvek illata, iskolaszag áradt. Az iskola levegője éjjel-nappal az orrában csavargott, sohase szabadulhatott tőle. Vaskos haraggal egyet ugrott, felkapaszkodott a szőlővenyigéken, az első

erkély karfáján megállapodott és még egyszer felnézett a második emeleti ablakra.

— Soká már nem csinálom ezt — szólta le. Azután tovább mászott, lábával felrugta magát az ablakig és bebújt a szobába.

— Álmodj szépeket — mondta Lohmann szelid gunnyal és visszafordult, anélkül, hogy lépéseinek zaját halkítani igyekezett volna. Thelander abbé, aki az imént szobájában a világosságot eloltotta, nem olyan ember, hogy lármát csináljon, amiért néha éjjel elmarad egy Ertzum gróf, akiért évente négyezer márkát fizetnek... És alig hagyta el Lohmann a kis kertet, máris Dórára gondolt.

Tehát ma adja Dóra a nagy házi bált. Ebben a pillanatban a legyezője mögül nevet az ő idegen, lány és egyben borzalmas kreolnő kacagásával. Kunszt táblabíró talán együtt nevet vele; talán éppen ma határozta el, hogy Kunszté lesz. Mert hiszen Gierschke hadnaggyal, úgy látszik, szakított... Lohmann behuzta a nyakát, alsó ajkába harapott és figyelte a saját szenvedését...

Lohmann szerelmes volt a harminc esztendőös Breetpoot konzulnéba. Három év óta szeretete, amióta egyszer az ő házában tartották a táncórákat. Breetpootné egyszer azzal tüntette ki, hogy táncrendet tűzött a mellére. — Oh, bizonyára csak azért, mert ezzel Lohmann szüleinek akart kedveskedni; a diák tudta ezt. Azóta csak ajtóréseken keresztül láthatta, a szülei házában, nagy ünnepségeknél, melyeken ő még nem vehetett részt, — a szeretői társaságában: iszonyu volt! Minden pillanatban az orrára nyithatták volna az ajtót és akkor ő ott állt volna; várva, hogy megnyíljon alatta a föld;

minden kiderült volna. És erre az esetre Lohmann komolyan el volt határozva, hogy megöli magát. Volt hozzá egy ócska puskája, mellyel a gabonacsűrben szokott patkányokra vadászni.

A konzulné kis negyedikes fia iránt atyai barátsággal viseltetett. Szerette az »Ő« gyermekét. Egyszer, amikor a kis Breetpoot javára beleavatkozott egy verekedésbe, sokaknak kérdő mosolyával találkozott. A puskacső már mellének volt irányozva... De nem, senki se tudta meg. És Lohmann tovább élvezhette tizenhét esztendejének vad szüziességét, kéjes keserűségeit, szemérmes, hiu és vigasztaló világmegvetését és a verseket, melyeket éjszaka egy ócska táncrend hátlapjára firkált.

És ebben a fiuban, aki át volt hatva ilyen bánatos érzésektől, egy afféle leány, mint az a Frölich Róza, szerelmet akart ébresztetni. Nem tudott ennél a gondolatnál humorosabbat elképzelni. Rózáról is irt ugyan verseket, az igaz. Csakhogy a művészet nem válogatós a modelljében. Ha a leány azt hiszi, hogy ez szerelmi bizonyíték, nagyon téved... A művésznő adta a sértettet. Lohmann az arcába nevetett, ettől persze a leány még inkább beléhabarodott. Lohmann ezt igazán nem akarta; meglehetősen távol volt attól, hogy a »Kék angyal«-hoz címzett leány művésznőjének a kegyéért esengjen, aki ott a teremben levő matrózok és kereskedősegédek közül bizonyára már nagyon sokakat boldogított három és tíz márka közt ingadozó pénzösszeg ellenében...

Hízelt-e mégis a leány szerelme Lohmannak? Tagadhatatlan. Voltak olyan órái, amikor a lábai előtt kívánta látni, mikor vágyódott arra, hogy megalázhassa, hogy a nő csókjaiban sötét

bünök zamatját érezze, — hogy e bűn által tiszta szerelmét bemocskolja, hogy a térden könyörgő ringyóban Breetpoot Dórát is lealacsonyítsa s hogy aztán szerelme elé rogyjon és istenigazában kisirhassa magát.

Ettől a gondolattól felizgatva vágott Lohmann a főutcának, ment Breetpoot konzul kivilágított háza elé és leste az ablakok mögött elsuhanó árnyékok között az ő árnyékát.

VI.

Másnap reggel Ertzum, Kieselsack és Lohmann halvány képpel kerültek egymás elé. A lármás osztály közepette mind a hárman gonosztevőknek érezték magukat, akik egy sajátkezüleg irt levélben éppen most jelentették fel magukat az ügyészségnek, de még a környezetük semmit sem sejt. Csak néhány percnyi határidő van már hátra... Kieselsack hallgatózott az igazgató szobájának az ajtajánál és azt állította, hogy hallotta odabenn Ronda hangját. Nem hetvenkedett már, ferdére vont szájszögletéből, a tenyere mögül sugta oda:

— Lesz kapsz, nemulass!

Lohmann erre az órára szívesen cserélt volna a legbutább tökfilkóval is.

Ronda gyors léptekkel jött be az osztályba, sebbel-lobbal felütötte Ovidiust. Kivülről mondatta el a feladott leckét és Angstot, az eminenszt hívta fel először. Utána jöttek a »B« kezdőbetűs diákok. »E«-hez érve, átugrotta a névsort egész »M«-ig. Ertzum felsóhajtott. Kieselsack és Lohmann csodálkozva állapította meg, hogy a »K« és »L« betűk is kimaradtak.

A fordításnál egyikhez sem intézett egyetlen kérdést sem. Ez fájt nekik, bár egyik sem »készült«. Ugy érezték, mintha ki lennének taszítva az emberi társadalom kebeléből, mintha máris polgári becsületvesztésre lennének kárhoztatva. Mit főzhet Ronda? A tizpercben mind a hárman kerülték egymást, attól való féltükben, hogy gyanussá válnak és azt hihetnék a többiek, hogy valami kellemetlen titok fűzi őket egymáshoz.

Három más tanár órája is elmúlt, gyakori ijedezések közben. Egyet lépett valaki az udvaron, egyet csoszogott valaki a lépcsőn: az igazgató jön... Azonban nem jött. És a görög órát ugyanigy tartotta meg Ronda, meg a latint. Kieselsackot elfogta az akasztófahumor és bár egy szót se tudott volna felelni, kezét feltartva, jelentkezett. Ronda elnézett a feje fölött. Erre aztán a huncut diák minden egyes kérdésnél nyujtogatta tintás mancsát és pattogtatott az ujjaival. Lohmann megunt a várakozást és az asztal alatt elkezdte olvasni könyvét: az »Istenek száműzetésben«. Ertzum, akit az iskola ismét legyűrt és megzabolázott, verejtékes homlokkal azon fáradozott most is, hogy együtt tarthasson az osztállyal és most is, mint mindig, elmaradt a többiektől.

Mikor menni akartak, el voltak rá készülve, hogy a pedellus rosszat sejtető mosoly kíséretében az igazgatóhoz fogja őket citálni. Tévedtek, a csengetyüs bácsi egész közömbösen emelte meg a kalapját a fiatal urak előtt.

Odakünn féktelen ujjongással néztek egymásra. Kieselsack engedte először szabadjára jókedvét:

— Látjátok! Mindjárt mondtam, hogy nem lesz mersze!

Lohmann boszankodott, hogy megszeppent:

— Ha az az alak azt hiszi, hogy az orromnál fogva vezethet...

Ertzum így szólt:

— Még kaphatunk.

Utána pedig vadul folytatta:

— De csak próbálja meg. Tudom már, hogy mit teszek!

— Sejtem, — mondta Lohmann — elpáholod Rondát. Azután összekapaszkodol Frölich Rózával és együtt a vízbe ugortok.

— Nem, azt nem tesszük — mondta csodálkozva Ertzum.

— Gyerekek, úgy látom, spleenetek van — szólt Kieselsack. És elváltak egymástól. Lohmann még szónokolt:

— Én ugyan fütyülök az egész »Kék angyal«-ra. De azért megijeszteni nem hagyom magamat; most éppen odamegyek.

Este Lohmann és Ertzum csaknem egyszerre ért a ház elé. Megvárták Kieselsackot. Őt küldték mindig előre, neki kellett először a művésznő öltözőjébe lépni, az első szót ki ejteni, az enyelgést megkezdeni. Kieselsack törte meg a jeget. Szükség volt rá és a szemtelenségére. Pénze ugyan nem volt, a másik kettőnek kellett érte fizetni és Kieselsack óvakodott attól, hogy nyilvántartassa velük, mit fizettek ki neki és nem akarta elárulni, hogy egyedül ő volt az, aki a virágért, a borért és ajándékokért titkos örömöket kapott cserébe.

Végre megérkezett, egyáltalán nem sietve a kedvükért és bementek együtt a házba. Közben a vendéglőstől megtudták, hogy a művész-szobá-

ban bent van a tanárjuk. Erre a hirre elhűlve bámultak egymásra és meglapultak.

*

Mikor tegnap éjjel Ronda szerencsésen hazaérkezett, meggyújtotta kis dolgozólámpáját és az íróasztala mellé ült. A kályhából még áradt a meleg, az óra szabályosan ketyegett. Ronda lapozgatott az írásai között és így szólt magában:

— Csak a barátság és az irodalom ér valamit.

Ugy érezte, hogy Frölich Róza színművésznőtől szerencsésen megszabadult és ebben a pillanatban mélységesen mindegy volt neki az is, hogy van egy Lohmann-nevű diák, aki »más-sal« foglalkozik.

De amikor reggel sötétben felébredt, érezte, hogy addig nem lesz nyugta, amíg Lohmannt meg nem »csipi«. Megint foglalkozni kezdett Homérosz igekötőivel, de a barátság és irodalom nem tudta lekötni többé és úgy érezte, hogy addig nem is köti le, amíg Lohmann szabad-jára jár Frölich Róza színművésznőnél!

Hogy ezt megakadályozza, maga Frölich kisasszony ajánlott Rondának valamit; a művésznő ezt mondta: »De holnap újra el kell jönnie, mert a diákok megint botrányt csinálnak«.

Ahogy ezek a szavak újból az eszébe jutottak, elpirult Ronda. Mert a szavak egyuttal Frölich kisasszony hangját is visszaidézték, csiklandozó tekintetét, egész színpompás arcát és a két ledér ujját, melyekkel Ronda álla alatt kápirgált... Ronda félénken nézett az ajtó felé és mint valami diák, aki »mással« foglalkozik és azt rejtegetni igyekszik, úgy hajolt tulzott buzgalommal a munkája fölé.

Az a három elvetemült fickó — jól jegyez-

zük meg — bizonyára mindent látott a vörös függöny mögül. És ha Ronda igazgatói fórum elé vinné a dolgot, amazok, magukat végveszélyben tudva és minden szégyenérzetüket levetkezve, képesek lennének arra, hogy a látottakat nyilvánosságra hozzák. Lohmann bűnlajstromában bent volt az is, hogy bort fizetett, amelyből Ronda ivott... Verejték verte ki a homlokát. Ugy érezte, hogy »megcsipték«. A rossz nyelvek majd azt mondják, hogy nem Ronda »csipte meg« Lohmannt, hanem Lohmann »csipte meg« őt... És az a tudat, hogy most egy forró hajszában áll, teljesen egyedül, lázongó diákok seregével szemben, megacélozta Rondát, biztonságot adott neki ahhoz, hogy még sok nebulónak kínos-keservessé tegye az előmenetelét, ha végérvényesen nem is akadályozhatja meg. Szenvedélyes elszántsággal ment az iskola felé.

Hogy a három bűnöst »pácba« ültesse, arra bőségesen volt alkalma. Ami Lohmannt illeti, elég lett volna a szemérmetlen iskolai dolgozata. A bizonyítvány-kiosztás előtt való héten Ronda majd kérdéseket intéz hozzájuk, melyekre meg se tudnak muhkanni. Már ki is eszelt néhányat...

Mikor a város kapuján kívül jutott, kétségei támadtak és minél inkább közelebb jutott az iskolához, annál fenyegetőbbnek látta a közel jövőt. Az a három lázadó bizonyára már felbujtotta az egész osztályt a »Kék angyal«-beli események elmondásával. Hogy fogadja majd őket Ronda. A forradalom kitör... A fenyegetett zsarnok félelme megint keresztül-kasul járta Rondát, olyan volt, mint valami hajszolt vad. Dühös rémüldözések közben, minden utcasarkon jobbra-balra sandított merénylő diák után.

Mire az osztályba lépett, már nem ő volt a támadó. Várta az eseményeket; úgy igyekezett menteni az irháját, hogy a tegnap este történetekről egy árva kukkot se szólt, eltitkolta a veszélyt és a három gonosztevőn keresztülnézett... Ronda kényszerítette magát, hogy férfiasan viselkedjék. Nem sejtette, hogy micsoda félelmet áll ki a három diák: Kieselsack, Ertzum és Lohmann; de azok se sejtették az ő félelmét.

Az órák után, akárcsak a diákok, Ronda is visszanyerte bátorságát. Lohmannt azonban nem szabad kiszalasztani a körmünk közül! Távol kell tartani Frölich kisasszonytól; ez hatalmi kérdés volt Ronda számára és az önérzete nagyon megerősödött volna azáltal, hogyha keresztülviszi. De hogy csinálja? — »De holnap újra el kell jönnie« — mondta a színésznő.

Más megoldás nincs; Ronda ezt belátta és ekkor megijedt. Az ijedelmében azonban volt valami édes.

Nem tudott vacsorázni, annyira izgatott volt és a gazdasszonya intelme ellenére elment hazulról, hogy elsőnek érkezzen a dutyiba, Frölich Róza öltözőjébe. Az a Lohmann ne kukoricázzék és ne borozzon ott: ez lázadás, ezt már nem tűrheti Ronda.

A többi motivumnak még nem volt tudatában.

Amint sietve a »Kék angyal«-hoz surrant, észre sem vette a kapun a színes szinlapot s pár percig fejevesztve kereste... Hálaisten, ott volt a szinlap. Szóval Frölich színművésznő nem utazott el, nem szökött meg, nem tűnt el a föld színéről, mert szegény Ronda ilyesmitől tartott. Még énekelt, még cifrállott, még csiklandozta az emberek szívét kéjes tekintetével. És miután

ezzel a megállapítással megelégedett, egy új tanulságot vont le belőle. Annak a Lohmannak el kell takarodnia onnan, ez azonban még nem elég: ő maga, Ronda akar ott ülni Frölich színművésznőnél... Az új tanulság azonban nyomban elsötétedett megint.

A terem még üres volt, majdnem sötét, barátságtalanul kongó; számtalan piszkosfehér szék és asztal állott zavart összevisszaságban. A kályha mellett egy kis pléhlámpánál ült a gazda két férfival; kártyáztak.

Ronda azt akarván, hogy ne lássák, az árnyékos fal mentén rebbent be, mint egy denevér. Amikor a művész-szobába akart surrani, megszólalt a gazda dörgedelmes hangon:

— Jó estét, tanár ur, örülök, hogy megint szerencsétet.

— Én csak — izé — Frölich színművésznőt.

— Csak kerüljön beljebb és várja meg, már hétre jár. Mindjárt hozok sört is.

— Köszönöm, — szólt Ronda — ezuttal nem óhajtok italt fogyasztani... De — és kinyújtotta a fejét az ajtóból — később valószínűleg több dolgot rendelek.

Ekkor betette az ajtót és az öltöző éjébe topogott. Mikor ügyel-bajjal világot gyujtott, fűzőket és harisnyákat vett le egy székről, leült az asztal mellé, amely olyan volt, mint tegnap; a kabátja zsebéből kihuzta a noteszét s a diákok neve mellé irt jegyekből az évvégi kalkulust próbálta kiókumlálni. Mikor az »E«-hez ért, hirtelen átugrott az »M«-re, mint reggel az osztályban. Később gondolkozott, visszatért és Ertzum nevét toporzékoló undorral nézte; Kieselsack jött sorra, azután Lohmann. A szoba néma és nyu-

godt volt és Ronda szája lekonyult a boszuvágytól.

Kisvártatva már szállingóztak az első vendégek. Ronda nyugtalankodott. Bejött a tegnapi kövér hölgy, egy viharvert fekete kalapot viselt és így szólt:

— A tanár ur? Csak nem aludt itt az éjszaka?

— Tisztelt asszonyom, én bizonyos fontos ügyek elintézése végett jöttem.

— Tudjuk, micsoda ügyek azok.

A nő levetette a boáját és a bluzát.

— Ugye megengedi, hogy levessem a bluzom.

Ronda valamit dadogott és félrenézett. A nő sötétfehér fésülködőköpenyben jött vissza és a tanár ur vállára vert.

— Annyit mondhatok, tanár ur, cseppet sem csodálkozom, hogy visszajött. Róza minden vendége így tesz. Aki egyszer megismeri, az meg is szereti, ugy bizony. Hiába, csuda gusztusos egy leány.

— E, e, e — jól jegyezzük meg — csakugyan, tisztelt asszonyom, de én nem azért...

— Persze. Hanem a szive miatt. Mert szive az van. Az aztán van!

A nő a tátongó fésülködőköpeny alatt a szivére szoritotta a kezét. Nyafogott és a tokája lóbálódzott a meghatottságtól.

— Olyan leány ez, hogy a légynek se vét. Az apja is betegápoló volt. Akár hiszi, akár nem, ez a leány roppant szereti az öreges urakat. És nemcsak ezért. — Összedörzsölte a hüvelyk- és a mutatóujját. — Hanem mert a szive is erre viszi. Mert az öreg uraknak szüksége van egy ilyen jó leányra... Sokszor olyan jókedvű, hogy már a rendőrség is megsokalja.

Ilyen kicsi korátul ismerem. Mindenkinek ajánlhatom.

A nő rátehénkedett az asztal peremére, Rondát rengeteg személye és a széktámla közé préselte, egészen lefoglalta s elkábitotta azzal, amit mesélt.

— Alig volt még a lelkem tizenhat éveske, már akkor is eljárt a panoptikumba, meg az artisták közé, hiába, művészvér... Na aztán akadt egy öreg ur, aki taníttatni akarta. Hát ezt már tudjuk, mit jelent. Mikor aztán Rózácska bajba jutott, szaladt ám hozzám és bömbölt a nyakamon. Mondtam neki persze: no most aztán nem eresztjük az öreget, te még csak két és fél hét múlva töltöd be a tizenhatodik évedet, a vén zshivány fizetni fog, mint a köles. Csakhogy Róza nem akarta. Hallott már ilyesmit? Sajnálta az öreget. Nem lehetett rávenni, hogy pénzt kérjen tőle. Hanem ujra elment hozzá, a maga jószántából; ebből láthatja, hogy micsoda leány. Egyszer mutatta nekem az öreg urat az utcán, na hát: hálni járt belé a lélek. A kis körme hegyéig se érhetne fel magának, higgye el, tanár ur!

Két ujjával egyenesen Ronda arcába bökött. Mivel pedig úgy látta, hogy a tanár ur még nincs eléggé felizgatva, ismételte a mondotakat:

— A kis körme hegyéig se, én mondom önnek! És különben is undok fráter volt. Nem-sokára meghalt és találja el, mit testált Rózára? A fényképét egy diszkréten elzárt tokban. Na, kint voltunk a vizből! Már egy zsenerózus ur, aki még csak nem is szegény, aztán a lányt is szereti, az nem viselkedhet ilyen piszkosan.

— Természetesen, ámbátor — Ronda sze-

rette volna valahogy másra terelni a beszédet — ez nekem egészen mindegy, — nemde ugyebár, — azonban...

Zavart mosolya dühösnek látszott.

— ... belátja, hogy fiatal fiuknak, akikből egyrészt a szellemi képességek, másrészt a kedély frissége nem veszett ki teljesen, — hogy úgy mondjam...

Az asszony élénken vágott Ronda szavába.

— Annyi baj legyen! A fiukkal már ugyanis torkig van Róza, elhiheti, ha én mondom!

Erősen megrázta Ronda vállát, hogy testileg is éreztesse vele az igazságot. Azután letottyant az asztalról és így szólt:

— Hogy elpletykáltam az időt. De most már aztán ideje, hogy a dolgom után lássak. Tisztelt tanár ur, legközelebbi alkalommal megint szívesen állok rendelkezésére.

Otthagyta Rondát, letelepedett a toalett-tükör elé és bedörzsölte zsirral az egész képét.

— Ne nézzen ide.

Ronda engedelmesen félrenézett. Hallotta, hogy a zongorán valaki megüt néhány billentyűt. A terem tompán morajlott, mintha félig lenne emberekkel.

— A maga diákjai — vetette oda az asszony, valami tárgyat szorongatva a fogai között — ugyanis hiába dugják ide a pofájukat.

Ronda önkéntelenül az ablak felé tekintett. A vörös függöny mögött csakugyan fejek árnyéka imbolygott.

A teremből hosszan elnyújtott »hohohohó« kiáltás hallatszott be. Frölich Róza lépte át a küszöböt. A művésznő nyomában Kiepert, az artista széles termete zárta el a kijárást. Mi-

kor mindketten bent voltak az öltözőben, Kiepert odaordította Rondának:

— Nagyon hizelgő ránk nézve, tanár ur, hogy ön ismét megjelent!

Frölich kisasszony ezt mondta:

— Csakugyan eljött! Na hál' Istennek.

— Talán csodálkozik? — dadogta Ronda.

— Eszemágába sincs — felelte a művésznő. — Segitsen inkább kibujni a kabátomból.

— Hogy látogatásom oly gyors egymásutánban következett be... — folytatta Ronda a megkezdett beszédet.

— No bizony mehetnék Kukutyinba zabot hegyezni, ha a gavallérjaimat nem tudnám visszacsalogatni.

Karjait fülesfazék módjára feltartotta és nagy, vöröstollas kalapjából egyre-másra szédegette ki a kalaptüket, közben huncutul nevetett felfelé Rondára.

— Hiszen — szükölt Ronda — ön maga monddta, hogy leghelyesebb, ha újra eljövök.

— Na hát — tört ki Róza kisasszonyból, fogta vörös kalapját és mint egy tüzes kereket többször megforgatta a levegőben — ilyen jót még nem nevettem!... Maga azt hiszi, öregem, hogy én csak úgy könnyelműen elszalasztom az urakat? Szépen!

Amíg beszélt, kezét csipejére biggyesztette és úgy hajlongott Ronda képibe.

Ronda megrémült, mint a gyerek, aki azt látja, hogy fönn a szinpadon a tündér hamis haja a földre pottyán.

Frölich kisasszony rögtön észrevette a hatást és sietve hátrált. Néhányat sóhajtott, fejét oldalt hajtotta és ezt mondta:

— Azért ne értsen félre, én nem úgy gon-

doltam. Nagyon téved, ha azt hiszi. Éppen ellenkezőleg, mindig mondtam Gusztlnak: Mégis csak doktor és mégis csak tanár; és én szegény tudatlan fiatal leány vagyok, mit adhatok én neki... Mondja, Kiepertné, nem igaz, hogy ezt mondtam magának?

A kövér asszonyság erősítgette, hogy ugyan van.

— De Gusztl — mondta Frölich kisasszony és ártatlanul vonogatta hozzá a vállát — mindig mondtam, hogy ön el fog jönni... És csak-ugyan eljött!

Az artista a sarokból, ahol átöltözött, illetlen hangokat eregetett kifelé. A felesége jelekkel próbálta elhallgattatni.

— Különben is ki tudja, — folytatta Róza kisasszony — hogy ön az én kedvemért jön-e... Hiszen még a kabátomat se akarja lesegíteni... Hátha csak azok miatt a vacak kölykök miatt jön, akiket nyársra akar huzni?

Ronda elvörösödve, segítségért kapkodva felelt a vádra:

— Elsősorban — hiszen ez csak természetes — nemde ugyebár — tulajdonképpen...

Róza fájdalmasan ingatta a fejét.

A kövér nő felállt a toalett-asztal mellől, hogy közelebből avatkozhasson a beszélgetésbe. Kivágott piros bluzt vett magára. Ki volt készítve. A képe ugyanugy fénylett, mint tegnap.

— Hát miért nem segíti le önagysága kabátját — szólt oda Rondának. — Na maga is tudja, mi illik.

Ronda ráncigálni kezdte a művésznő kabátjának az egyik ujját, a kabát nem jött le, ellenben Róza kisasszony a ráncigálás közben hirtelen

Ronda karjaiba tántorgott; a tanár ur rémulten hagyta abba a segítséget.

— Így huzza — oktatta Rondát a kövér nő. Férje, az artista, közben nesztelenül előlépett. Már trikóban volt, köröskörül a csipején a kövérségtől huskolbász tekergőzött, mint valami kigyó, nyakán pedig egy szőrös szemölcs diszlett. Egy egészen kis darab ujságpapírt tartott Ronda szeme elé.

— Olvassa csak ezt, tanár ur, ez ugyancsak megmondja annak a pizok bandának.

Ronda azonnal magára öltötte fontoskodó arckifejezését, mellyel minden nyomtatott betűt fogadott. Rájött, hogy a helybeli szociáldemokrata párt lapjából való a papír.

— Lássuk csak, — mondta — hogy mit tudnak ezek.

— Épp a tanárok fizetéséről irnak — mondta az artista. — Hát nem tegnap emlegettem?

— Ugyan hagyd! — szólt a felesége és kivette Ronda kezéből az ujságot. — Fizetése van neki elég, valami másra volna inkább szüksége. Ez nem a te dolgod, eredj inkább ki azokhoz a marhákhöz.

A teremben tulröfögték, tulorditozták és tulfütyülték a zongora bömbölését. Kiepert engedelmeskedett. Hirtelen magára öltötte az öntelt arckifejezést, mellyel már tegnap is csodálatba ejtette Rondát és kilibegett a terembe, mely lármásan fogadta magába.

— Ez elkotródott — mondta a kövér hölgy. — Jöjjön, tanár ur, segítsük gyorsan Rózára a ruhákat, mig vissza nem jön.

— De szabad neki is segíteni? — kérdezte Frölich kisasszony.

— Nem ujság az neki, hogyan vetkőznek, vagy öltöznek a nők. Ki tudja, hátha még hasznát veheti egyszer az életben.

— Hát ha úgy tetszik — mondta Frölich kisasszony és lebocsátotta a szoknyáját. A füzője már nyitva volt és Ronda bizonyos rémüléssel vette észre, hogy a ruha alatt mindenhol fekete és fénylik. De még rettenetesebb volt számára az a felfedezés, hogy a művésznőn nincs alsószoknya, csak egy bő, fekete bugyogó. Róza önagysága nem igen látszott ezzel törődni, egész szelid képet vágott hozzá. Ronda azonban úgy érezte, minttha először bizsergetnék meg ismeretlen misztériumok és fontos dolgok tűnnének fel, a felszín alól, a jó polgári felszín alól s ekkor látta, hogy az élet tele van rendőri kihágásokkal. És Ronda félelemmel teli büszkeséget érzett.

Odakünn Kiepernek óriási sikere volt és belekezdett valami új számba.

— Most mégis talán el kellene fordulnia, — vélte Róza kisasszony — most mindent ledobok magamról.

— Ugyan, kis csacsi, hiszen a tanár ur okos és komoly férfi, mit árthat az neki.

Csakhogy Ronda mégis megfordult. Feszülten fülelt a ruhák suhogására. Amint ott állt a sarokban, a kövér hölgy hamarosan a markába nyomott valamit.

— Itt van, fogja.

Ronda elvette, anélkül, hogy tudná, micsoda.

Valami feketeség volt, egész kicsire össze lehetett gyürni és roppantul meleg volt. Olyan meleg volt, mint valami állat. Egyszerre csak hirtelenül kicsuszott Ronda kezei közül, mert

felfedezte, miért oly meleg; a színművésznő fekete bugyogója volt!

Közben Ronda felszedte a földről a furcsa jószágot és ijedtében csendesen meglapult a sarokban.

Gusztl és a művésznő munka közben sietve néhány szinpadi szakkifejezést váltottak egymással. Kiepert elkészült a számával.

— Most ki kell mennem — mondta a kövér nő — segítsen maga Rózának az öltözködésben.

És mivel Ronda nem mozdult, folytatta:

— Megsiketült?

Ronda felriadt. »Elaludt«, mint a diákjai szokták, ha hosszúra nyulik valamelyik óra. Azután türelmesen megfogta a füzősinórokat. Fröhlich kisasszony a vállán keresztül mosolygott fel rá.

— Mért fordított hátat egész idő alatt? Hiszen már régen fel vagyok öltözve.

Narancsszinű alsószoknyában állott Ronda előtt.

— Különben is — folytatta azután — csak Gusztl miatt mondtam az elfordulást. Engem nem bánt, amugy is szeretném tudni, hogy tesz magának a termetem?

Ronda egy árva kukkot sem felelt és Róza kisasszony türelmetlenül fordította el tőle a fejét.

— Jól huzza össze!... De ügyetlen. Adja csak ide, sokat kell még magának tanulni.

A művésznő maga füzte össze magát. És mert látta, hogy Ronda tétlen kezét még mindig esetenül kinyujtva tartja maga elé, így szólt:

— Hát sehogy sem tetszem magának?

— Oh hogyné, természetesen — dadogta

Ronda megrettenve. Azután végül nagynehezen kinyögte, hogy a fekete öltözetben — a fekete-ben — még csinosabbnak találta.

— Kis malac — mondta neki Frölich Róza színművésznő.

A füzőkérdés rendbejött... Gusztlnak is óriási sikere volt a férjével egyetemben.

— Most azonban én jövök — mondta Frölich Róza kisasszony. — Csak a képemet kell még kicsit rendbehozni.

A tükör elé ült, lázasan babrált egy csomó tégely, üveg és festékrudacska között. Ronda egyebet nem látott, csak vékony karjait, amint folytonosan a levegőt szántották és elhomályosult szemei előtt valami ködös játék keringett. Rózsaszínű, halványsárga vonalak keletkeztek, változtak és mindegyiket, mielőtt eltűnt volna, máris másik váltotta fel. Rondának ismeretlen tárgyakat kellett az asztalról elhoznia. A művésznőnek szédületes munkája közben még arra is maradt ideje, hogy lábával dobbantson, ha Ronda nem azt vette fel az asztalról, amire szükség volt és tekintetével megcsiklandozta Rondát, ha a kért tárgyat hozta. Bizonyos, hogy a kisasszony szemei egyre jobban tüzeltek. Végül Ronda világosan látta, hogy mindezt csak a tégelyek művelik, melyeket ő nyújtogatott át neki és melyekkel a nő bedörzsölte a szeme alját. Azok a piros pettyek okozzák mindezt a szemé szögletében, a szemöldök fölött azok a vörös vonalak és az a fekete zsir, amit szempillájára dörzsölt.

— Na még csak a szájam festem ki — mondta Róza.

És egyszerre csak Ronda maga előtt látta Frölich kisasszony tegnapi színes arcát. Az igazi,

a tulajdonképpeni Frölich Róza csak most jelent meg előtte. Ronda látta, hogyan alakult ki és csak most jött rá a nyitjára. Bepillantott egy percre abba a boszorkánykonyhába, ahol a szépséget, a vidámságot és a lelket készítik. Csalódottnak és beavatottnak érezte magát. Ezeket gondolta gyors egymásutánban:

— Ennyi az egész?

És azután:

— Óriási!

A szive hangosan dobogott. Közben pedig a művésznő egy ronggyal törülgette le a kezéről a színes zsirt, ami Ronda szívét megdobogtatta.

Azután Róza feltette a tegnapi elgörbült diadémot a fejére... A teremben tombolni kezdett a nép. A művésznő vonogatta a vállát és szemöldökeiket morcolva, megkérdezte Rondát:

— Tetszik magának itt?

Ronda egy betűt se hallott.

— Na most mindjárt csudát lát. Tudniillik ma valami rémitő bánatos nótát danolok, annak a tiszteletére huzok hosszú szoknyát is magamra... Adja csak ide azt a zöldet!

Ronda előbb jobbra és balra lendült a ruhák között, úgy hogy a kabátja szárnyai csak úgy röpdöstek. Végre is meglelte a kért zöld vacakot és egy szempillantás alatt máris ott állott előtte Róza egybeszabott, elomló tündérruhában, csak az ölen és a combján huzódott körül egy rózsafüzér... Felnézett Rondára, Ronda egy szót se szólt; de a lány meg volt elégedve az arckifejezésével és utána nagystilű mozdulatokkal lépegetett az ajtó felé. Kevéssel a küszöbön innen megfordult, mert eszébe jutott, hogy hátul két zsirpecsét van a ruháján és most Ronda látja azokat.

— Ezt nem kell azoknak a majmoknak mutogatnom, nincs igazam? — mondta mélységes megvetéssel. Azután méltóságteljesen megjelent a tágra nyitott ajtó küszöbén. Ronda elugrott, még megláthatná valaki.

Az ajtó félig nyitva maradt. Ott künn orditoztak:

— Boldog Isten! — meg: Zöld selyemruha van rajta! — és: — De lóg a szoknyája!

Némelyek kuncogtak is.

A zongora valami pityergős dalba kezdett. Diszkanthban nedves volt a zokogástól, basszusban pedig krákogott és tüsskölt.

Ronda hallotta Róza kisasszonyt énekelni:

Ragyog a hold s a csillagoknak ezre
Figyelj a halk ezüstattavon,
Bolygó szerelmed sir fel epedezve.

A hangok úgy bugyborékolnak az énekesnő bubánatos lelkéből, mint bágyadt fényű gyöngyszemek fekete örvényben.

Ronda ezt gondolta magában:

— Igen ám!... Ugy bizony!...

Enyhe és bus érzések fogták el. A réshez lopózkodott és látta, hogy a lámpák között miként keletkeznek és simulnak el ismét Frölich Róza kisasszony zöld ruhájának a ráncai... A művésznő hátravetette a fejét; Ronda látta a nő rozsdavörös figuráját, rajta az elgörbült diadémot, kifestett arcát s magasra szökkenő fekete szemöldökét. Az elülső asztalok egyikénél kék gyapjukabátban elragadtatott hangon lelkesült egy tagbaszakadt vidéki pasas.

— Jézusom, de gyönyörű! Nahát, elmegy a kedvem a feleségemtől, ha ilyet látok.

Ronda fitymáló jóindulattal nézte végig a vidéket; ezt gondolta magában:

— Igen ám... Ugy bizony...

Ez nem volt ott, amíg a művésznő készült! Ez nem tudta, hogy miből van a szépsége, nem volt hivatva fölötte ítéletet mondani. Ugy kellett vennie, ahogy kapta és még örülhet rajta, hogyha a gyönyörűséges Róza kisasszony elvette a gusztusát a saját feleségétől.

A versszak panaszosan végződött:

A csónak ring bus ritmusán nevednek,
Szivem zokog, a csillagok nevetnek.

Csakhogy odalenn a hallgatóság között megint elröhögte valaki magát. A hangulatából kiszakított Ronda hiába kutatta a tettest. A művésznő újra nekikezdett a második strófának: »Ragyog a hold«... A refrénnél: »a csillagok nevetnek« már hatan vagy heten nevettek. Egyik valahol a középén úgy kodácsolt, mint valami néger. Ronda felfedezte: csakugyan néger volt! Ez a fekete megmételyezte az egész környezetét, Ronda több nevetésre torzuló arcot pillantott meg. Ellenállhatatlan vágy fogta el, hogy ezeket az elferdült nevető izmokat ismét helyükre rángassa. Hol az egyik, hol a másik lábára állott, szenvedett...

Fröhlich kisasszony harmadszor jelentette ki:

Ragyog a hold...

— Ezt már tudjuk — mondta valaki szélesen és határozottan. Néhányan a jobbindulatuak közül csillapitgatták a folyton erősödő nyugtalan-ságot. De a fekete rontó vigyorgása elharapód-

zott az egész teremben. Ronda egész sor tátongó szájúreget látott sárga agyarakkal, vagy félholdszerű fehér, egyik fültől a másikig huzódó fogsorokkal; körszakállas, vagy felkunkorodó bajuszkás férfiakat. Ronda felismerte a kereskedőtanoncot, tavalyi diákját, aki tegnap a kikötő felé vivő meredek utca járdáján az arcába röhögött és aki most Frölich kisasszony tiszteletére akkorára tátotta a száját, hogy egy szekér is megfordulhatott volna benne. És Ronda érezte, mint száll fejébe a vére, a félelemtől hajszolt zsarnok dühe. Frölich kisasszony most már az ő magánügyévé vált! Helyt állt érette, a kulisszák mögül leste, hogy jól csinálja-e a dolgát, végleg össze volt vele kozmásodva és védőjének érezte magát! Személyes sértésnek vette, ha valaki gátolni merészkedett önagysága érvényesülését! Az ajtóba kapaszkodott, mert attól félt, hogy nem tudja magát türtőztetni, kirohan és fenyegetésekkel, lökésekkel és egyéb fenyegetésekkel figyelemre kényszeríti az iskolakerülő diákok seregét.

Lassanként ötöt-hatot lelt közülök. A terem tömve volt régi tanévek elvetemült diákjaival! A vastag Kiepert és a vastag Gusztl körüljárták a termet, kocintottak a vendégekkel, barátkoztak. Ronda lenézte őket, a romlás lejtőjén haladnak, Frölich kisasszony azonban tisztult magasságban áll fölöttük, zöld selyemruhájában, elgörbült diadémmal a fején: csakhogy senki se volt rá kíváncsi!

— Elég! Hagyja abba!

És Ronda tehetetlenül állott velük szemben! Rettenetes volt! Bekergethette a diákokat a dutyiba, feladatokat adhatott fel nekik »át nem vett« tárgyakról, parancsolhatott nekik, a szelle-

müket elnyomhatta és ha valamelyik gondolni próbált valamit, rájuk ripakodhatott: »Maga ne gondoljon semmit!« De arra nem kényszeríthette őket, hogy szépnak tartsák azt, amit ő szépnak tart. Ez volt az elvetemültségük utolsó mentsvára. Ronda zsarnoki ösztöne a végső megpróbáltatásokat állta...

Alig birta magát türtőztetni. Levegő után kapadozott. Menekülni akart ebből az ájulatos izgalomból, vonaglott a vágytól, hogy egy ilyen koponyát egyszer felszakíthasson és a széperzéket meggörbült ujjakkal benne helyreigazíthassa.

Csodálta Róza kisasszony önbizalmát, aki vidám tudott maradni és a kiabálások és püsszegések közben még kezével csókokat is dob a közönségnek! Még a vereségében is óriási ez a nő... Ebben a pillanatban Róza félig elfordult a közönségtől és leszólt valamit a zongorásunk. És fegyelmezett és szolgálatkész arca egyszerre váratlanul, keserűen és kajánul elfintorodott egyetlen rándítással, mint valami moziképen. Rondának úgy tetszett, hogy a zongorához való lebeszélgetés kissé tovább tart a kellenél és az elfordulás a lehetőséghez képest túlságosan sok. Tovább már nem szabadna folytatni; a zsirfoltok a művésznő hátulsó részén érvényre jutnának... Egyszerre megint vidáman a magasba lendült Róza, összefogta zöld selyemruháját, magasra vetette narancsvörös alsószoknyáját és tiszta szívből elkezdett trillázni:

Mert szüz vagyok, kis gyenge szüz... .

A közönség honorálta a művésznő vidámságát, tapsoltak és ujjráztatni akarták. Róza, az

ajtót bevágva, visszament az öltözőbe, rövideket lélegzett és ezt kérdezte:

— Na, mit szól hozzá? Kivágtam magam, mi?

A dolog rendbejött, mindenki meg volt elégedve, csak egészen hátul a teremben, a fal mellett, a kijárat közelében, Lohmann támaszkodott meg, fakó és messze tekintetét összekulcsolt karjára szögezte és azon gondolkozott, hogy versei, az ő szegény versei, amelyek a közönséges emberek kacajától sötét utcákba menekültek, most az éjjeli levegőhullámokon elindultak egy hálószoza ablaka felé, halkán megkopogtatják majd az ablakot és bent senki se hallja...

A kövér Gusztl meg Kiepert bejöttek az öltözőbe. Frölich kisasszony fejét nyakába huzta és sértődötten mondotta:

— Csak dumálja még egyszer a fülembbe, hogy azt a vacakot énekeljem, amit az a hülye kölyök firkált!

Ronda hallotta ezt, de nem gondolt semmit mellette.

— Fiacskám, — magyarázta a kövér asszony — a közönségben nem lehet bizni, azt mindenki tudja. Ha nem lett volna itt az a pocsék néger, akkor bögnék és nem nevetnek.

— Különben füttyölök rá, — mondta Frölich kisasszony — főként ha a tanár ur hozat valami jót inni. Mi jót hozat a tanár ur inni?

És két ujját, ugyanugy, mint tegnap, egészen könnyedén az álla alá biggyesztette Rondának.

— Bort? — tanácsolta Ronda.

— Helyes — szólt elismeréssel a kisasszony. — De milyet?

Ronda nem volt járatos a borokban. Segit-

ségért könyörgött a szemeivel, mint a diák, aki belesül a leckéjébe. Kiepert és nője feszült izgalommal lesték a szavait.

— P-vel kezdődik — mondta felvidulva Róza kisasszony.

— Palugyai — jegyezte meg Ronda és beléizzadott. Ő nem volt modern filológus s így nem is tartozott tudni, mi áll a borlapon. Ismételte:

— Palugyai.

— Azt csak igya maga ki — rimelt rá Róza. — P után e következik.

Ronda nem tudta, mi lehet az.

— Azután jön zs, utána g és ő... Na, maga se jön rá semmire. Igazán furcsa, hogy semmire a világon nem jön rá!

Ronda képe egyszerre felderült a naiv boldogságtól. Kitalálta:

— Pezsgő.

— Na, hál' Istennek — mondta a művésznő. Gusztl és Kiepert is helyeselték a megoldást. Az artista elment, hogy megrendelje. Mikor visszafelé jött a termen keresztül, a vendéglős maga cipelt előtte egy nagy hűtővödröt, amiből két nyak kandikált kifelé. Kiepert trikóban volt. Felfujta a pofáját, a közönség vihogott körülötte.

A művész-szobában lassacskán ugyancsak felvidámodtak. Ronda minden pohárnál ezt gondolta: — ez az én borom, ebbe semmi beleszólása Lohmannak. Frölich kisasszony is éppen ezt mondta:

— Pezsgőt bizony még egyszer se fizettek a maga drága diákjai.

Róza hevesebben kezdte szemével csiklandozni Rondát.

— Törődöm is én övelük.

És mivel Ronda nem értette el a célzást, egyet sóhajtott. Kiepert felemelte a poharát.

— Éljen a szerelem! Tanár ur!

És kettejükre hunyorgatott. Önagysága bosszusan mormolta a fogai között:

— Nehéz egy ember.

A kövér hölgynek át kellett öltöznie a legközelebbi számhoz, mert az ének után megint akrobatamutatványok jöttek sorra.

— De azt már mégse szabad meglátnia, — mondta — hogyan bujok bele a trikóba. Neem, olyan jóba még nem vagyunk.

Három széket egymás hegyébe rakott, a támláit elfüggönyözte szoknyákkal és mögéjük bujt. Fölfelé elég magas volt a fal, de szélességében bizony Gusztl teste tulterjedt rajta. A többiek minduntalan megpillanthattak egy-egy kibugygyanó darabkát husából és ilyenkor egyet rikkantottak. Róza kisasszony végigdőlt az asztalon, úgy kacagott és sikerült Rondát a kicsapongásban annyira magával ragadnia, hogy többször nyujtogatta a nyakát és bekacsintgatott Gusztl rejtekébe. Gusztl vihogott, Ronda visszatorpant és azután újra pedzette a félszeg tréfát.

A művésznő fáradtan felkelt. Visszatartotta a lélekzetét és ezt mondta:

— Biztos vagyok, hogy velem ilyen nem merne megtenni.

Azután fujt egyet.

A terem új művészi attrakciót kívánt, lármázott, a zongora már nem elégítette ki. A kövér házaspár kiment.

Rondával együtt maradván, minden erejét összeszedte önagysága. Ronda zavartan izgett-

mozgott. Egy pillanatig csend volt az öltözőben, künn kornyikáltak. A nő fanyalogva mondta:

— Már megint az a vacak hazafias dal. Jaj de utálok!... De lássa, maga észre se vette, micsoda változás történt itt tegnap óta.

— Itt a dutyiban? Itt? — dadogott Ronda.

— Ne is érdeklődjék, maga semmit se vesz észre... Mi volt tegnap a tükrön, jobbról és balról?

— Igen, igen... hogyan, természetesen... két virágcsokor.

— S maga hálátlan észre se veszi, hogy a maga tiszteletére mind a kettőt tűzrevetettem.

A művésznő duzzogott, foghegyről beszélt. Ronda a kályha felé bandzsított és belevörösödött az örömbé; mert Frölich színművésznő önagysága feltűzelte Lohmann csokrait. Ronda nyugtalankodni kezdett; az az ötlete támadt, hogy Lohmann két csokra helyett másik két csokrot hoz, melyeket ő maga ad át majd a művésznőnek... Megállapította, hogy a vörös függöny mögött nincs senki. És Lohmannal mindenáron vetélkedni akart.

— Kedves — hogyan, természetesen — kisasszony, tegnap — nemde ugyebár — még érintkezett a diákokkal?

— Miért ment el oly korán? Mit csináljak, hogyha, se szó, se beszéd, bejönnek... De megmondtam nekik, különösen az egyiknek...

— Ez szép magától... És mikor ma este ide jött a vendéglőbe — nemde ugyebár — találkozott a három diákkal?

— Képzelteri, hogy örültem nekik.

— Kedves kisasszony, ha nem tud lemondani a virágról és a pezsgőről, akkor hozzám

forduljon és ne hozzájuk. Nem tudom eléggé kárhozlatni azt, hogy a diákokat ide csábitja.

És Ronda fülig vörösödött, felvidult, minden tehetsége csodálatosan meghatványozódott és most már egész világosan látta, hogy azt a vacak dalt, amit önagyága megvetéssel vett le a programmról, azt a dalt Lohmann írta. Ronda hozzátette:

— És azt a dalt se énekelje többet. Egyáltalán sohase énekelje Lohmann dalait.

— És ha nem tudnék róla lemondani, — kérdezte a színésznő mosolyogva — írna nekem maga?

Ronda erre nem volt elkészülve, de azért megnyugtatta:

— No, majd meglátjuk.

— Próbálja meg! És különben is mit fél? Csak el kell kezdeni.

A nő összezsúcsörítette a száját és az arcát feléje emelte.

De Rondát nem vette rá a lelke. Gyámoltalanul, tétova bizalmatlansággal nézett rá. A nő megsokalta:

— Akkor mért van itt?

— Mert a diákoknak nem szabad — hebegte.

— Jó, jó. — És kikapcsolta a ruháját. — Át kell öltöznöm. Segitsen.

Ronda segített. A kövér házaspár szomjasan érkezett vissza, a diadaltól mámorosan. Az egyik üvegben volt még egy pohárára való. Kiepert késznek nyilatkozott még egy üveg pezsgőt hozni. Ronda szépen megkérte rá. Róza kissasszony gyorsan töltött, mert énekelnie kellett. A dicsőség szólitotta. A pezsgő egyre édesebb lett, Ronda egyre boldogabb. Az artista most

kézen mászott ki a szinpadra és határtalan tesszést aratott. Ettől kezdve így mutatkozott a közönségnek.

Róza temperamentuma minden számnál villanyosabb lett s a közönség mindig jobban és jobban elismerte. Ronda gondolni se mert arra, hogy egyszer fel kell kelnie erről a székről. Már az utolsó vendégek is szállingóztak. Róza az örömtől sugárzott és így szólt:

— Édes tanárkám! Vasárnaponkint itt még cifrábban megy.

És erre csuklani kezdett. Ronda csodálkozva nézte a mámor fátyolán keresztül, amint a nő az orrát az asztalon heverő két kezébe dugta és elgömbült diadémja rángatózott.

— Bizony azért ez az élet se fenékig tejföl — fakadt ki Róza. — Cifra nyomoruság.

A nő még egy verset jajgatott. Ronda kinosan erőlködött, hogy megvigasztalja. Közben kívülről bejött Kiepert, felemelte Rondát a székről és kijelentette, hogy kikiséri. Az ajtóban eszébe jutott neki valami. Megfordult, a keze hadonászott a levegőben és Róza felé erőlködött, aki már aludt és ezt motyogta a fülébe:

— No, majd megpróbálunk valamit tenni.

Ezt a tanárok a vizsga előtt szokták mondani annak a diáknak, akit át akarnak csusztatni, aki iránt rokonszenvet éreznek. Ronda azonban ezt még egyetlen egy diáknak se mondta, egy diák iránt se érzett rokonszenvet.

VII.

Negyed kilencre járt és Ronda még mindig nem jött. Az osztály élt a szabadságával, lármá-

zott, hogy belekábult és belebutult. Mindenki kiabált, de senkise tudta, miért:

— Ronda! Ronda!

Némelyek arról hallottak, hogy meghalt. Mások arra esküdtek, hogy a gazdasszonyát otthon bezárta a dutyiba, halálra éhezettette és most a tanár ur a börtönben hüsöl. Lohmann, Ertzum és Kieselsack csak hallgatott.

Ronda észrevétlenül, hosszú lépésekkel a dobogóra surrant, vigyázatosan a székre ült, mintha fájnának a csontjai. Sokan észre se vették és tovább bömböltek:

— Ronda!

Ronda azonban ezuttal nem igen iparkodott, hogy »megcsipje« őket. Vánnyadt és szürke volt, türelmesen várt, míg szóhoz engedték, a felelőssel pedig — szinte betegesen — bakafántoskodott. Tíz percig hagyta, hogy egy diákja, akinek különben segíteni szokott, rosszul fordítson. A másiknak nyomban, haragtól tajtékozva, a szavába vágott. Ertzumon, Kieselsackon és Lohmannon közönyösen keresztülnézett, — de csak rájuk gondolt. Azon tépelődött, nem látták-e, mikor tegnap éjjel hazafelé botorkált, egy ház sarkánál, ahol két kezét a falra tapasztva tapogatózott. Azt hitte, hogy beléjük botlott, hogy bocsánatot is kért tőlük... Az esze azonban még most is ép maradt, világosan látta, hogy nem kell mindent az emberek orrára kötni, ami bensejében elviharzott.

Pokolian szenvedett, hogy ebben a dologban nem lát világosan. Mit tudott a három elvetemült?... És mi történhetett tegnap, azután, hogy otthagya őket? Visszamentek a Kék Angyalba? Lohmann visszasompolgott az öltözőbe?... Frölich színművésznő sirt; lehetséges,

hogy már aludt is. Talán Lohmann keltette fel... Ronda égett a vágytól, hogy őt a legnehezebb részből feleltesse meg. De nem volt hozzá mersze.

Lohmann, Ertzum gróf és Kieselsack folyton fixirozták. Kieselsack a helyzetet kómikusnak, Ertzum megalázónak, Lohmann szánalmasnak találta; de ettől függetlenül mindhárman beleborzongtak, valami titkos rémület szállta meg őket, hogy a zsarnokkal sötét egyetértésben halásztak a zavarosban.

Az iskola udvarán, a tízperc alatt, Lohmann a napfényes falhoz támaszkodott, összekulcsolta karjait és amint tegnap a füstös terem fala mellett a boldogtalanságát hallotta felcsendülni verseiben, Ertzum egyszerre csak ott termett és tompán kérdezte:

— Igaz hogy az asztalon feküdt és aludt? Nem hittem.

— De igen és horkolt. Ronda leitatta.

— Gazember! Ha még egyszer...

Ertzum elszégyelte magát és elharapta a fogadkozását. Némán az iskola járma alá hajolt. Rondánál jobban utálta a saját nyavalyáját. Érezte, hogy nem méltó Rózára!...

Kieselsack ide-oda surrant a diákok közt, a két cinkostárs mellett és kezét a szájára tapasztva, ferdült szájjal, a szörnyű ujjongástól rázva, odasugta nekik:

— Lépre kerül, meglátjátok, hogy lépre kerül.

Aztán, mielőtt továbbment volna, gyorsan kérdezte:

— Eljöttek ma?

Két társa megvetően a vállát vont. Persze, hogy elmennek.

Rondának a színésznő látogatása kötelességévé lett és annál jobban örült neki, minél inkább összebarátkozott vele. Hogy Lohmann meg ne előzze, mindig elsőnek ment a Kék Angyalba. Elrendezte a nő toalettszereit, kikereste a tiszta alsónadrágokat és bugyogókat, amit foltozni kellett, félretette egy székre. A színésznő későn jött, mert tudta, hogy Ronda mindezt elintézi. Lassanként megtanulta azt is, hogy szürke ujjait hegyesen összefogja, a nő szalagjának a bogát feloldta, csokrait egyenesre huzta, tüit ügyesen kihalászta a ruháiból. Mikor a nő festette magát, siető karjának rózsás és halvány-sárga játékát lassanként értelmes mozdulatokra tagolta. Arca palettáján kiismerte magát, a színes rudak és üvegcsék, a poros-zacskók és iskatulák, a zsiros-dobozok és szelencék nevét és mirevalóságát megtanulta; csendben és buzgón gyakorolgatta magát. A nő észrevette előmenetelét. Egy este a tükör elé telepedett egy székre és ezt mondta Rondának:

— Gyerünk.

És Ronda oly gyöngyül megcsinálta a fejét, hogy a nőnek egyetlenegy ujját se kellett kenőcsbe mártani. Csodálkozott is a tanár ur készségén s tudakolta, hogy tanult bele ennyire. Ronda vörös lett mint a rák és valamit dadogott; de a nő kíváncsiságát nem tudta kielégíteni.

Ronda örült, hogy az öltözőben ily sokra vitte. Lohmann most már nem üti ki a nyeregből. Észrevenné-e például Lohmann, hogy azt a rózsaszín spanyol köpenyt már át kell festetni? Igen, hogyha emlékezetét Homérosz versének szorgos beemlékezésével megedzette volna! Most kisül, micsoda a hanyagság következménye!... És a földön heverő fehérenemük s a

butorok közt úgy surrant át Ronda, mint egy nagy, fekete pók, ügyesen kapkodta ki ezt-azt vékony, begörbített ujjaival. Szürke, szögletes kezei alatt suhogva és zizegve simultak ki a porhanyó kelmék. Némely ruhadarab idomokká gömbölyült, amelyeket a ruhák simán megőriztek, — egy karrá, egy combbá, amire Ronda elfogódottan bandzsított, ezt gondolván:

— Igen ám, — úgy bizony.

Ilyenkor az ajtóhasadékhoz lopódzott, kikukucsált, hogy lássa a nőt, akinek hangja a zongora dörgése közben sipolt és rikoltott, a tagjai beleböktek a füstbe, a bamba, puffadt fejekbe, amelyek mint buta tulipánok egy virágágyban, bámulták. Büszke volt a nőre, megvetette a termet, hogyha tapsolt, felfröccsent a gyűlölete, hogyha hallgatott; — és egész különös érzelmekkel viseltetett a terem iránt, hogyha hörgött a kéjtől, mert ekkor a nő mélyen meghajolt és a csupasz mellét odafordította. Ekkor Ronda kéjesen bizsergő fájdalmat érzett...

... Majd berobbant a nő, a tetszés szélrohama söpörte be az ajtón és Ronda vállára tette az esti köpenyét, a nyakát kissé szabad volt bepuderezni.

Amellett még szeszélyeskedett is önnagysága. Aszerint következtek Ronda számára a jó vagy rossz órák, amint vagy a vállát nyújtotta felé nagykegyesen, vagy pedig a puderes puflit vágta a képibe, hogy szegény majd megvakult tőle. Ronda nőbuvárló tekintete tul a ruhán és a testen ismeretlen mélységekbe hatolt. Rájött, hogy a ruhadarabokon és a puderen érezni, szinte szagolni lehet a lelket; hogy puder és ruha csaknem egyet jelent a lélekkel...

A művésznő hol türelmetlenül bánt vele, hol pedig barátságosan. És Rondát kihozta a sodrából, ha önagysága hirtelen, minden átmenet nélkül barátságot pózolt. Sokkal kellemesebb volt a dühe... Időnként, előre kieszelt terv szerint kezelte Rondát, de a terv keresztülvitele untatta; miheztartási szabályokat irt elő saját-magának, amiket betartott ugyan, de minden meggyőződés nélkül. Majd hirtelen adta az előkelőt és modorában enyhén érzelmes árnyalatokat vegyített. Odaadó arcot mutatott; olyant, amilyet minden nőnek ajánlatos használni olykor, hogyha komoly férfival akar kikezdeni. De egyszerre megint félrelökte Rondát, mint egy csomó alsószoknyát a székről és ilyenkor Ronda — maga se tudta miért — megkönnyeb-bülten lélezett fel.

Egyszer arcul is legyintette. Utána sebesen kapta vissza a kezét, jól megnézte, megszagolta és mereven mondta:

— Hiszen maga zsiros.

Ronda irult-pirult. És Rózából kibuggyant a szó:

— Ez festi magát! Ttyhü az áldóját! Hát azért tudta ugy? Titokban saját magán tanulmányozta! Oh, maga — Ronda!

Ronda elképedt.

— Ugy bi-zony: maga Ronda!

Körültáncolta.

És Ronda boldogan mosolygott... Hát tudja a »nevét«, Lohmann mondhatta meg neki és a többiek, bizonyára már kezdettől fogva tudja. Ronda rázkódott az izgalomtól, de ez az izgalom nem volt kellemetlen, hanem inkább jóleső. Ez szeget ütött a fejébe és enyhén elszégyelte magát. Miért oly boldog most, hogy Frö-

lich kisasszony csufneven nevezte. Mindegy, boldog volt. Azonkívül nem is volt szabad gondolkoznia ezen, Rózácska sörért küldte.

Ronda nemcsak megrendelte a sört, de a vendéglőst követte is, mikor a poharakat vitte a termen keresztül és azáltal, hogy ilymódon hátulról eltakarta a poharakat, sikerült megakadályoznia, hogy mások utközből elkapkodják. Egyszer a »Kék Angyal«-hoz címzett vendéglő tulajdonosa azt ajánlotta Rondának, hogy vigye be ő maga a sört. Ronda oly előkelő tartózkodással utasította vissza ezt az ajánlatot, hogy nyomban beléfojtotta a szót.

Mielőtt önagysága ivott volna, így szólt:

— Isten éltesse, Ronda!

Azután elgondolkozott:

— Fura ugy-e, hogy Rondának hívom? Hát bizony ez kissé fura. Hiszen semmi közünk sincs egymáshoz. Mióta is tart már az ismeretségünk? Hogy meg lehet szokni valakit... De nem, nem igaz. Kiepert és a felesége mehetnének akár a fenébe is énmiattam, egy könyvet se ejtenék értük. Maga azonban, maga más...

A szemei lassacskán elmélyültek és megmerevültek. Elmerengve kérdezte Rondát:

— De hát mi lesz, hát mi a szándéka?

VIII.

Erről maga Ronda se gondolkozott és csak egy dolog nyugtalanította őt, hogyha estente elvált a nőtől: az, hogy nem tudja, hányadán van Kieselsack-kal, Ertzummal és Lohmannal. Minthogy roppant félt attól, amit ők a tilosban műveltek, azt hitte, hogy minden lehetséges,

az emberek között lévő határok pedig nem is léteznek. Künn a »Kék Angyal«-ba vivő utcán egyszer hallotta a lépteiket. Halkította a lépteit, nehogy feltűnjék nekik, hogyha megállapodik. Egy házsarok mögött lesbe állt és észrevétlenül — a fejét elfordítva — rajtuk ütött. A diákok visszatorpantak; de Ronda vidáman, szikrázó tekintettel mondta:

— Nos, amint látom, önök — nemde ugyebár — a művészetre szomjaznak. Ez szép önöktől. Csak jöjjenek, a hallottakat még egyszer élvezzük, közösen, így legalább alkalmam lesz megtudni, minő előmenetelt tanusítottak.

A három diák megállott és mert semmiképp sem értették meg a zsarnoknak ezt az ijesztő pajtáskodását, így folytatta Ronda:

— Minthogy látom, miképpen készülnek s ezuttal fogalmat alkothattam magamnak általános műveltségükről is, megjegyzem önöknek, — igen ám úgy bizony — hogy e tapasztalatom majd sulyosan latba esik az évvégi bizonyítványok idején.

Lohmannt karon ragadta, a másik kettőt pedig előre küldte. Lohmann fanyalogva ment vele; de Ronda minden teketória nélkül a hetedikes kupléjáról kezdett beszélni.

»Bolygó szerelmem sir fel epedezve« — idézte Ronda. — A szerelem mint elvont dolog, mint absztraktum egyáltalán nem sir fel. Minthogy azonban ön a szerelmet úgy akarja látni, mint a saját lelkiállapotának megszemélyesítését, perszónifikációját és minthogy ez a költői csapongás önből kitör és egy állítólagos ezüst tó mellett sir, hagyján. Nekem azonban, mint tanárjának, meg kell jegyeznem, hogy az említett lelkiállapot egy hetedikeshez, egy olyan hetedikeshez,

akinek nincs rendben a szénája, semmiképp sem illik.

Lohmann megriadt és elkeseredett, mert a lelke egy darabját Ronda száraz ujjai között nyomogatta s így szólt:

— Ez, tanár ur, elejétől végéig költői szabadság. Merész és hazug játék, l'art pour l'art, ha tetszik ismerni ezt a kifejezést. A lelkemmel semmi köze sincs.

— Igen ám, tulajdonképpen — makogta Ronda. — A dalocska sikerét — jól jegyezzük — egyedül a színművésznő lendületes előadásának köszönheti.

Ronda e név említésére halhatatlan büszkeséget érzett, amit azzal fojtott el, hogy a lélekzetét visszatartotta. Többet nem is beszélt róla. Korholta Lohmann regényes költészetét s Homérosz szorgalmas tanulmányozását ajánlotta neki. Lohmann azt állította, hogy Homérosz néhány költői passzusát is régen túlhaladták már. A haldokló kutya, amelyet Odysseus visszatérésénél rajzol Homérosz, sokkal jobban meg van írva Zola regényében, La joie de vivre-ben.

— Ha tetszett róla hallani a tanár urnak — tette hozzá.

Végre a Heine-szobor elé értek és Ronda parancsoló hangon, boszusan kiáltott az éjszakába, Lohmann felé:

— Nem! Soha!

A város kapuja elé érkeztek; Rondának el kellett volna válni. Ehelyett azonban Kiselsackot magához intette s tovább ment vele a sötét réteken:

— Most menjen Ertzum barátjával — szólt Lohmannhoz. Hirtelenül minden atyai gondját Kieselsackra összpontosította. Ennek a diáknak

családi viszonyai meglehetősen ziláltak voltak. Az apja éjjeli révhivatalnok volt, Kieselsack azt mondta, hogy a nagyanyjánál lakik. Ronda pedig elgondolta, az az öregasszony nem igen korlátozhatja éjjeli kiruccanásait. És a »Kék Annyal« kapuja sokáig nyitva volt...

Kieselsack sejtette, hova akar kilyukadni. Így szólt:

— Bizony a nagyanyám néha el is agyabugyál.

Ertzum Ronda éber tekintetének hatása alatt ökölbe szorította kezét, pár lépéssel haladt a tanárja előtt és tompán mondta Lohmannnak:

— Ajánlom az öregnek, hogy ne nagyon hepciáskodjék, mert most cudarul megjárhatja. Végre mindennek van határa.

— Csillapodjál — mondta Lohmann. — Ne ragadtasd el magadat.

Ertzum tovább szikrázott:

— Most bevallok neked valamit... Itt magunk vagyunk, lámpa sincs, a legközelebbi rendőr csak Blöss asszony háza előtt áll. Ha megfordulok és leütöm őt, ugy-e nem fogtok le... Az a lány... az a lány egy ilyen hitvány, egy ilyen dög karmai között van! Az ő hamvas szüzisége!... Meglátod, valami iszonyu történik!

Ertzum egyre jobban belemelegedett, mert érezte, hogy csodálják. Ez nem zavarta, a hetvenkedését se szégyelte, mert ma képesnek érezte magát mindenre, ma állta a szavát.

Lohmann vonakodott.

— Kétségtelenül nagy dolog lenne, ha agyonütnéd — jegyezte meg fáradt hangon. — Csak-hogy egyetlen bátor gesztust se merünk megtenni... egy ajtót se merünk felszakítani... in-

kább mögéje bujunk és félünk, hogy megcsipnek, attól tartunk, hogy valaki belülről kinyitja.

Lohmann hallgatott, feszülten várta, hogy a társa a szemébe mondja, leleplezze, hogy Dom Breetpoot asszonyt szereti. Gondolatban egy revolverrel játszott, amely ilyen esetben mindig készen várt rá... De vallomását nem hallotta meg, szétpukkant a levegőben.

— Más kérdés az — és Lohmann elhuzta a száját — hogy megteszed-e. Persze, hogy nem teszed meg.

Ertzum vadul hátratorpant, Lohmann látta jól, mert Blöss asszony lámpája már odavilágított, hogy a barátja elalél, az ájulat környékezi. Megragadta a karját:

— Ne bolondozz!

Lohmann tetette magát, hogy el se hitte a rosszullétét:

— Ugyan kérlek, hisz ez nem is komoly ügy. Nézd meg ezt az alakot, kérlek. Ezt gyilkolnád meg? Ezen csak mulatni lehet, az ember a vállát vonja. Nem szégyelnéd, ha az öreg Rondával együtt kerülnél be az ujságokba? Ez kompromittálna.

Ertzum nehéz, sürüvérü szédülete elült. Lohmann kissé megvetette, hogy ily hamar magához tért.

— Látod, — jegyezte meg — multkor is tenned kellett volna valamit és nem tetted meg. Kértél Breetpoot-tól pénzt?

— Neem.

— Látod. A gyámod elé akartál lépni, be akartad vallani a szenvedélyed és azt, hogy el akarsz szökni a nővel, hogy már férfi vagy és hogy inkább szolgálsz két évig, minthogy a

kedvesedet egy fenevad tönkretegye. Miatta mindent otthagytál volna: ezt akartad.

— Semmit se értem volna el.

— Miért?

— Pénzt úgy se adott volna. Csak erősebben fogott volna. Most nem is találkozhatnék Rózával.

Lohmann is valószínűnek tartotta, hogy a gyám így cselekszik.

— Tudunk neked háromszáz márkát keríteni — mondta hanyagul. — Ha meg akarsz vele szökni...

Ertzum a fogai közt sziszegte:

— Köszönöm.

— Nem? Akkor nem.

Lohmann halkan és kajánul nevetett.

— De igazad van. Az ember százszor is meggondolja, grófnővé tegyen-e valakit. És Róza másképp nem hajlandó.

— Én sem akarnám másképp — mondta Ertzum megtörten és egyszerűen. — De ő sehogyse akar... Ó, ha tudnád. Senkise sejti, hogy vasárnap óta kétségbe vagyok esve. Nevetséges, hogy ti úgy beszéltek velem, mintha még mindig a régi lennék — és én is úgy beszélek.

Hallgattak. Lohmann nagyon elégedetlen volt: érezte, hogy megrontották, sértették Dorá Breetpoot iránt való szerelmét, mert Ertzum e kómiкус nő miatt szintén tragikus helyzetbe sodródott. Ertzum és Róza nagyon is közel kerültek hozzá.

— Nos? — kérdezte Lohmann, homlokát ráncolva.

— Igen, vasárnap történt, mikor kirándultunk Hünengrab-ba, veled, Kieselsack-kal és — Rózával...

Róza egészen velem, kivételesen Ronda nélkül: olyan boldog voltam. Biztos voltam a dologban.

— Igen. Eleinte kitünő kedved volt. Olyan ricsajt csaptál.

— Igen. Ha erre a ricsajra gondolok, — ez azelőtt volt — akkor még más ember voltam... Reggeli után az erdőbe mentünk, Róza és én; te és Kieselsack aludtatok. Nekiduráltam magamat; az utolsó pillanatban inamba szállt a bátorság. De azért olyan jól bánt velem, sokkal jobban, mint veled... ugy-e? Csak a vallomásomat várta. Pénzt vettem magamhoz, biztosan hittem, hogy vissza se megyünk a városba, az erdőn keresztül egyenesen az állomásra szaladunk.

Elnémult. Lohmann meglökte.

— Talán nem szeret — eléggé?

— Azt mondta, hogy még nem ismer. Nem tartod ezt ürügynek?... Pedig akart, mindketten el voltunk határozva; de azt mondta, hogy könnyen becsukhatják, mert elcsábított egy kiskorut.

Lohmann dühösen küzdött a nevetéssel.

— Ez a hidegség — válaszolta erőlködve — nem helyes. Legalább azt hiszem, hogy te sokkal jobban szereted őt. Meg kellene fontolnod, nem lenne-e okosabb, hogyha ezután félárbocra eresztenéd a vitorlát.. Nem érzed, e kirándulás után nem érdemli meg, hogy egész jövődet odavesd neki?

— Nem, nem érzem — mondta Ertzum komolyan.

— Akkor semmit se lehet csinálni — felelte Lohmann.

Thelander pap házához értek. Ertzum a póz-

nán felmászott az erkélyre. Ronda Kieselsack és Lohmann közt állt és utána nézett. Mikor Ertzum belépett az ablakba, Ronda révetegen elindult. Arra gondolt, hogy Ertzum újra lemászhat, ha kedve szoltyan... De Ertzumontól nem tartott; megvetette az együgyűségét.

A két diákot visszavezette a városba és Kieselsackot elkalauzolta addig a házig, ahol a nagyanya lakott s átadta a nagyanyai fennhatóságnak.

Aztán Lohmannt is elvezette az atyai házba, hallotta amint a kapu bezárult, látta, amint a fény fönn felgyulladt, nyögösen várt, amíg kilobbant és aztán még egy darabig várt. Semmise történt.

Ronda csak aztán mert lefeküdni.

IX.

A kíváncsiakat mind elriasztotta Ronda a művész-szoba ajtaja elől. Az idegen matrózok azt gondolták, hogy ő a gazda, aki az artistákat felfogadta. Azok, akik nem a társulat direktorát sejtették benne, azt hihették, hogy a művészgárda egyik tagjának az édesapja. Közül pedig ültek azok, akik ismerték és sunyin vigyorgtak fölötte.

Eleinte hangosan gunyolták. Ronda nem törődött velük. Neki itt különös jogai voltak. A többiek csakhamar rájöttek erre. Érezték, hogy ők itt a megalázottak, akik olcsó pénzükért bámészkodnak — és Ronda megértő tekintettel tárta fel Frölich Róza színművésznő, mindnyájuk közös vágya előtt az ajtót. Akaratuk ellenére tisztelni kezdték Rondát és hiába

igyekeztek, nap-nap után kevésbé sikerült őt nevetségesnek látni. Csak a háta mögött sugdosódtak, a nagykereskedések hátsó irodáiban. Az első hírek, Ronda új élete folyásáról, innen szivárogtak ki. A városban nem hitték el azonnal. Az öreg Ronda régi diákjai egyik nap azt állították, hogy bezárta a gazdasszonyát a dityiba, másnap megint valami mást pletykáltak. Ez rá vallott, az egész város nevetett rajta.

Egyik fiatal tanár, a legöregebb professzornak, egy nagyothalló aggastyánnak védelme alatt, elment a »Kék Angyal«-ba és meggyőződést szerzett az igazságról. Másnap reggel, a tanári szobában, a süket professzor fenkölt szónoklatot tartott a tanári állás méltóságáról. A fiatal tanár cinikusan mosolygott hozzá. A többiek félrenéztek; sokan a vállukat vonogatták. Ronda megrémült. Ugy érezte, hogy az ő hatalmi területére betörnek. Az álla csattogott és ezt nyögte ki:

— Ehhez önnek — jól jegyezzük meg — nincsen semmi köze.

Még egyszer megfordult.

— Az én méltóságom — nemde, ugyebár — a legszemélyesebb magánügyem.

Nehányat nyeldekelt és reszketve ódalgott el. Még félutról is vissza szeretett volna menni. Napokig keserítette az a gondolat, hogy nem tisztázta ezt az ügyet. Ki kellett volna jelentenie, hogy Frölich Róza színművésznő különb valamennyi tanárnál, szebb, mint a süket, öreg professzor, még az igazgatóhoz se mérhető. Nincs több olyan kiváló teremtés, mint ő és méltó Rondához, magasan fölötte áll az egész emberiségnek és mindenki halálos bünt követ el, aki megbántja, vagy kételkedik benne.

Csakhog्य ezek a vélemények sokkal mélyebbre voltak rejtve, sokkal hozzáférhetetlenebbek voltak, hogysem akárki fiával közölhette volna. Ezek a vélemények pokolian fojtogatták; magányos szobájában rohamok fogták el, hogy a fogát csikorgatta és az öklét rázta.

Vasárnap politikai gyűlésre ment Kieperttel a városvégi piactérre, a szociáldemokraták tanyájára. Mindez hirtelen elhatározás eredménye volt. Annak az osztálynak a hatalma, ahová Lohmann tartozott, úgy vélte Ronda, nagyon hamar el fog tűnni. Eddig az artista minden invitációját gunyosan, higgadt mosollyal fogadta: ez egy felvilágosult zsarnok mosolya volt, aki az egyházat, a militarizmust, a rendetlenséget és a merev erkölcsöt támogatja s a saját érveiről inkább nem is nyilatkozik. Ma egyszerre elhatározta, hogy ezeket az elveket sutba veti; egy követ fujj a csöcselékkel, harcol a sötét népgyilkosok ellen, a népet a palotába hívja és az általános anarchiában vérbefojtja a berzenkedő nagyurakat. A nép nehéz páráiban, amelyek zsirosan ülték meg a szociálisták tanyáját, megbomolt Ronda; és beteges lánggra gyult halálos pusztító kedve. Vörös bütykökkel hadonászott a sörösüvegek között és kiabált:

— Jogot a népnek! Le a nemzetgyilkosokkal!...

Ordináré mámor volt; másnap megbánta. Ezenfelül megtudta, hogy míg ő ott a nagy zürzavarban hadakozott, Frölich kisasszony eltűnt a városból. Az első percben, a félelemtől dermedten, Lohmannra gondolt.

Lohmann nem volt ma iskolában! Micsoda elvetemültségeket csinálhatott ezalatt? Ahogy Ronda kitette a lábát, nyomban Frölich kisasz-

szonynál termett! Biztosan nála van most is! A szobájában ül! Rondát heves vágy fogta el, hogy lássa a szobáját és átkutassa.

Ezekén a napokon Ronda reszketett a gyanútól. Az iskolában dühöngött, a hetedikesek utját állta, mint egy gyilkos. Az öltözőben azzal vádolta a kövér nőt, hogy kártékony befolyást gyakorol Rózára. A nő kiméletesen nevetett. Róza maga válaszolt:

— Fusson ki mind a két szemem, hogyha leülök azokkal a diákokkal, nekem azok különben is — ilyen fiatalok.

Ronda haragosan nézett önmagára. Aztán, mivel azt akarta, hogy a színművésznő ártatlan legyen, tiszta, mint a hó, a kövér nőre ripakodott:

— Mindenért ön felelős! Mit tett a gondjaira bízott Frölich színművésznő önmagával?

A nő nyugodtan válaszolt:

— Ugyan ne gyerekeskedjék.

Kinyitotta az ajtót és még egyszer visszajött:

— Folyton csak beszél.

Aztán mikor kiment, így szólt:

— De tenni nem tud semmit.

Ronda vörös lett, mint a paprika. Róza nevetett.

— Még mindig nem tudja, hogy mit kell tenni — mondta Róza, hogy egyedül maradtak.

Később aztán semmit se beszéltek egymással.

Valahányszor azonban bejött a kövér házaspár, Ronda pukkadózott a dühből. Már régóta szigorúan bánt velük. Minél fontosabbá vált lelkében Róza, minél erősebben védte őt, minél határozottabban szembeállította őt a léha cselékekkel; annál kevesebb hely maradt az öltözőszékjein a kövér házaspár ruhái számára. Fáj

a sikerük és lármás, jó kedélyük. Az artistát az akrobata mutatványai után kiutasította az öltözőből, mert nagyon izzadt és ez egy oly művésznő jelenlétében, mint amilyen Frölich Róza kisasszony, nem illik. Kiepert jókedvűen kotródott s ezt gondolta:

Aj de finnyásak lettetek angyalkáim.

A felesége sértékeny volt, de nevetett és meglökte Rondát. Ronda letörülte a kabátját. Erre aztán a nő komolyan megsértődött.

Róza pedig vihogott. Mindig meg volt tisztelve, minden hizelgett neki. Csak a kövér házaspár boszantotta, hogy a hazafias dalukat oly nagy siker kísérte. Ronda ismételten azt állította, hogy csak Róza »művésznő«. Naiv intrikával szitotta a becsvágyát és azzal vonta magához, hogy rávette, sajnálja le az egész világot; arra kényszerítette, hogy csak benne, feltétlen lovagjában bizakodjék. Megkövetelte tőle, hogy mélyen megvesse a zsufolt termet, amelynek ágált, hogy lenézzen külön-külön minden nézőt, akinek tapsát akarta. Ronda a kövér nőt különösen azért gyűlölte, mert pletykákat hozott a teremből és beszámolt, milyen sikert aratott Róza.

— Hogyan! Lehetséges ez! — kiáltott Ronda.

— Hogy merészkedik az az ember megmukkani. Az a Meyer, aki tizenkilenc éves korában is elhasalt. S aztán három évig kellett szolgálnia.

Róza mosoly alá rejtette el a zavarát, hogy mégis csak tetszik neki az a szegény Meyer. Szerette volna, hogyha nem tetszenék. Természetétől fogva tanulékony volt s méltányolta, hogy egy olyan képzettségű pedagógus, mint Ronda, méltónak találta arra, hogy foglalkozzék vele. Ilyen megtiszteltetés még nem érte. Ami-

kor a kövér nő tovább is védeni próbálta Meyert, Róza dühösen letorkolta. Máskor meg egy hervadt rózsával csiklandta Ronda orrát.

— Ezt a rózsát az a kis kövérke adta, aki ott ül, mindjárt a zongora mögött.

— Édesem, — mondta a kövér nő — az egy trafikos. Finum ember. Kiepert is nála vásárol. Nagyszerűen megy az üzlete.

— Nem tudom, mit szól hozzá Ronda ur — kérdezte Róza.

Ronda azt mondta, hogy egyik leghitványabb diákja volt és mint üzletember is hitvány, mert minden számláját úgy állítja ki, hogy a neve kezdőbetűjét más, oda nem illő betűvel helyettesíti. A kövér nő azt mondta, ez semmi. Ronda hazudozott, hogy az üzlete se szolid. Frölich Róza nézte a professzort, aki tüzet okádott, riszálta a derekát és szagolgatta a lankadt rózsát.

— Na, maga a kákán is csomót talál — jegyezte meg a kövér hölgy. — Mondja meg az Isten szerelméért, miért ácsorog itt?

És mivel Ronda hallgatott, mint a csuka, folytatta:

— Csak lopja itt az időt.

— Semmire a világon nem jön rá — szólt Frölich kisasszony és a térdire csapott.

Ronda fülig pirult.

— Akkor csak hagyja a faképnél, hadd bölcsekedjék magában, — követelte a kövér asszonyosság — jó magának butább is, azok se akárkik és legalább néhanapján tudják, mit kell tenniök. Maga ért engem, Rózácska. Tudja, ugye, hogy miért adok ilyen tanácsot, végre itéletnapig én se várhatok.

Erre kiment, hogy Kiepertjével elénekeljék a csatadalt. Frölich kisasszony siró keserőséggel mondta:

— A szentségit, úgy megcsipett, hogy kék folt marad a helyin!

A karját fogta.

— Ha jól meggondolom — tette aztán hozzá, kissé higgadtabban — ez a perszóna már nagyon is pimasz lett.

Megállt és kétségbeesetten fakadt ki:

— Magában pedig egy szikra szánalom sincs!

És Ronda egyszerre érezte a nap-nap után szinte észrevétlenül felhalmozódott kötelességek terhét, melyektől most már nem tudott szabadulni.

Mig odakünn zengett a csatadal, Róza kisasszony sóhajtozva járkált fel s alá az öltözőben.

— No de most adok nekik!... Mindig mondtam magának, hogy undorodom ezektől a követelektől. Na hát most aztán megkapják a magukét.

És alig fejezte be a Kiepert-házaspár a német hősiességet dicsőítő éneket, Róza kisasszony viharosan kirobbant és a hazafiasságtól csöpögő terembe belerikácsolta:

A férjem német tengerész,
Csatázik folyton ő,
De akkor is csatára kész,
Mikor az ágyba jó...

Először elképedtek az emberek, azután hangeszen felzudultak, végül pedig jót mulattak a furcsa helyzetben. Frölich kisasszony merészsége

sikerült, győzelemtől ittasan tért vissza az öltözőbe.

A kövér asszonyság ezuttal komolyan fel volt indulva.

— Mi ketten tótágast állunk, csakhogy a közönség egy kis magasabb műélvezethez juthasson. És maga legszentebb érzelmeinket kicsufolja. Ennél nagyobb szemtelenséget még nem ettem!

Ronda Frölich kisasszony pártjára állott, kijelentette, hogy a művészetben minden iránynak van jogosultsága; művészet az, amit a nagy művészek csináltak; és minden javak között legszentebb Frölich Róza színművésznő talentuma. Fejtegetéseit néhány a kövér hölgyhöz intézett szóval fejezte be:

— Maga nekem...

Ebben a pillanatban Kiepert lépett a szobába. Vele volt egy ember, akinek husos, veres képe pirosas kendővel volt köröskörül kötve. A veresképű felhuzta a szemöldeit és így szólt:

— Tyhü az áldóját, de csinos jószág maga lelkem! Tyhü ha! E mán teszi... Mer hát én is kapitány volnék, vagy mi és ha kedve szott yana, hogy valamit igyék...

Ronda beleszólt:

— Frölich Róza színművésznő önágyása — jól jegyezzük meg — senkivel sem óhajt inni. Ön téved, ha azt hiszi. Egyébiránt kegyed nyilván félreismeri, ennek a duty... ennek az öltözőnek a magánjellegét.

— Maga tréfál — mondta a kapitány és még magasabbra huzta a szemöldjeit.

— Egyáltalában nem — világosította fel őt Ronda. — Hanem kioktatom önt ama kötelességében, hogy hagyja el ezt a szobát.

Kieperték megsokalták a dolgot.

— Tisztelt tanár ur, — mondta boszusan és zsörtölődve az artista — azt hiszem, jogom van behozni a barátomat, akivel éppen most ittam pertut.

A felesége kitálalt:

— Láttak már ilyet? Senkinek nem ad egy árva fityinget, csak rontja itt a levegőt és elriasztja a vendégeket. Róza, rögtön menjen a kapitánnyal.

Ronda elkékölt, reszketett.

— Frölich Róza színművésznő önágyása — kiáltotta mélyről jött hangon és közben a félelemtől dühösen kanccsalitott a művésznő felé — nem olyan jöttment, hogy önnel sörözni üljön le.

Szurós tekintetet vetett Rózára; a lány sóhajtott.

— Menjen innen, — mondta — látja, hogy hiába jött.

És Ronda győzedelmesen, halántékáig elvörösödve ugrott egyet:

— Hallja? Önágyása maga mondja önnek. Frölich Róza színművésznő számüzi önt a közeléből. Engedelmeskedjék! Előre! Szedje a sátorfáját!

És máris megmarkolta a kapitányt, gallérjánál fogta, a kijárat felé lökdöste. Az erőteljes ember ellenállás nélkül tűrte. Mikor azonban Ronda elbocsátotta, megrázta magát. Csakhogy akkor már kívül volt a küszöbön és az ajtó hevesen csapódott be elámult szemöldökei előtt.

Az artista öklével az asztalra vágott:

— Szerencsétlen, maga, ugy látszik...

— Maga pedig...

Ronda tüszkölve rontott feléje. Kiepert megijedt.

— Jegyezze meg magának, — igen ám, ugy bizony — hogy Frölich Róza színművésznő az én oltalmam alatt áll és nincs szándékomban megengedni, hogy őt sértegetssék — igen ám, ugy bizony. — Írja ezt le magának és többször mondogassa!

Az artista morgott valamit, de már kissé meghunyászkodva. Lassacskán odébb állott. Róza Rondára nézett és hangosan elnevette magát, utána még egyszer nevetett, sokkal, sokkal halkabban, gunyosan és szeretettel, mintha elgondolkozott volna kettejükön, előbb Rondán, azután saját magán: hogy miért oly büszke erre az emberre, akit máskülönben annyira nevetségesnek tart.

A kövér hölgy erőt vett haragján és Ronda vállára tette a kezét.

— Hallgassa meg, mit mondok — szólt.

Ronda félig elfordulva és tökéletesen megbékülve, a homlokát törülgette. Zsarnoki dühe elfáradt, féktelen toporzékolása újra néma és fásult hallgatásba alélt el.

— Tehát ott az ajtónál van Kiepert és itt van Róza és itt van maga és itt vagyok én...

Hathatósan igyekezett megmagyarázni a tényállást.

— És azután itt volt a hajóskapitány, akit maga kiebrudalt. Az tudniillik Finnországból jött és pompás üzletet csinált, mert elsülyedt a hajója és be volt biztosítva... Magának nincs bebiztosított hajója, ugy-e? Na hát az végre nem olyan nagy baj. Vannak helyette egyéb szellemi kincsei. Csakhogy már látni is szeretnénk valamit ebből, csak ezt akartam mondani... Látja például, itt van az a lány, az a

Róza. Ért engem? A kapitánynak van pénze, tekintélyes ember és a lánynak is tetszik.

Ronda zavartan pillogatott a művésznő felé.

— Ördögöt tetszik — mondta a lány.

— Hiszen maga mondta.

— Hogy hazudik!

— Merje tagadni, hogy az egyik diák, az a fekete fürtű, akinek a szemére lóg a haja, komoly szerelmi ajánlatot tett magának.

Ronda vadul felpattant. Róza csititgatta:

— Ez nem igaz. A vörös csak el akarna venni, az az utálatos vörös, aki olyan, mint egy medve. Az a gróf, de fűtyülök rá, nekem nem kell, százszor mondtam, hogy nem kell...

Gyermekien Rondára mosolygott.

— Hát akkor hazudtam — mondta az aszszony. — De az már csak való igaz, Rózácska lelkem, hogy maga kétszázhetven márkával tartozik nekem? Higyje el, kedves tanár ur, nem szívesen beszélek ilyenről, pláne maga előtt. De minden szentnek maga felé hajlik a keze. És, kedves tanár ur, rosszul teszi, hogy innen kidobja a vendégeket. A pénz a legkevesebb; de egy ilyen fiatal teremtésnek szerelem is kell. Maga pedig nem jön rá semmire. Nem tudom, hogy boszankodjam-e, vagy nevessek rajta.

Róza közbevágott:

— Ha én nem szólok, akkor magának egy szava sincs.

De a kövér nő tiltakozott; azt hitte, hogy a morál és a tisztesség érdekében szólalt fel; és emelt fejjel ment ki.

Róza vállat vont:

— Kissé bogaras, de jókedélyű nő. Pénzt akar szerezni, mindig csak pénzt akar velem szereztetni, de én nem adom be a derekamat.

Ronda feltekintett. Nem, ez a gyanu távol állott tőle.

— Senkinek se adom be a derekamat.

Jelentősen mosolygott, gunyosan és egyben szemérmesen:

— Még magának se.

Kissé várt.

— Elhiszi?

Többször kellett ezt kérdeznie. Ronda nem vette észre, milyen hidat vert a nő szavaival. Csak azt érezte, hogy a hangulat körülhullámozta és melege lett.

— Nem bánom — mondta és Róza felé nyújtotta reszkető kezét. A lány odaadta a kezét. Kis, szürkés és kövérkés ujjacskái lágyan csimpaszkodtak a kezébe. Haja, művirágjai, festett arca úgy keringtek Ronda szemei előtt, mint valami színes kerék. Ronda küzdött magával.

— Ne tartozzék semmivel ennek az asszonynak. Kész vagyok...

Nyelt egyet. Rémülten az eszébe villant, hogy Lohmann megelőzheti őt ebben az elhatározásban; Lohmann, aki hiányzott az iskolából és talán a színésznő szobájában rejtőzött.

— Kifizetem önnek... tulajdonképpen... kifizetem az ön lakását.

— Hagyja kérem, hagyja — mondta halkan a nő. — Ne beszéljünk pénzről... Különben is nem sokba kerül a lakásom.

Várt.

— Itt van a házban... Egész csinos... Nem akar feljönni?

A nő lesütötte szemét, zavart volt, mintha egy komoly férfi vallana neki szerelmet. És cso-

dálkozott, hogy nem kaparta a nevetés a torkát, hogy ünnepi áhítat dagasztja a szívét.

Különös és sötét tekintettel meredt Rondára s ezt mondta:

— Na, menjen előre. Vigyázzon, mert még meglátják a diákjai.

X.

Kieselsack benyitott a terembe, kék ujjait a szájához emelte s halkán füttyentett egyet. Ertzum és Lohmann rögtön kijött.

— Siessetek — kiáltotta és hátrafelé táncolt, tüzesen gesztikulált előttük a tornác végéig és a a lépcső felé tartott.

— Már ott tart?

— Mi az, hogy ott tart? — kérdezte Lohmann, pedig jól tudta, miről van szó és a kíváncsiság pogányul furta az oldalát.

— Már fönn vannak — sugta Kieselsack, egészen ferdére vont szájjal. Lehuzta cipőjét és felsurrant a sárgakorlátos kis falépcsőn, amely erősen recsegett. Mindjárt lenn, az első kanyarodónál volt az ajtó. Kieselsack jól ismerte. Kukucskált a kulcslyukon. Kisvártatva intett, némán és szenvedélyesen, még mindig a kulcslyukra tapadva.

Lohmann a vállát vonta, a lépcső lábánál állott, Ertzum mellett, aki szájtátva nézett fel.

— Na, hogy vagy? — kérdezte Lohmann megértően.

— Azt se tudom, hol a fejem — mondta Ertzum. — Meglátod, tréfa az egész. Ez a Kieselsack csak ugrat.

— Persze — erősítette meg Lohmann résztvevően.

Kieselsack egyre szilajabbul integetett. Némán vigyorgott bele a kulcslyukba.

— Pedig tudja a nő, — jegyezte meg Ertzum — hogy akkor egész biztosan agyonütöm Rondát.

— Már megint?... Lehet, hogy épp ettől kapott gusztust önagysága.

Ertzum ezt nem értette. A szerelmet csak egy tehénpásztorlány által ismerte, aki három évvel ezelőtt otthon a fübe csalta őt, mert egy erős bérest letepert a földre... Most a vetélytársa egy görbevállu nyavalyás; csak nem hiszi Róza, hogy Ertzum fél Rondától.

— Csak nem hiszi, hogy félek tőle?

— Hát nem félsz? — kérdezte Lohmann.

— Majd megmutatom neki.

És Ertzum felpattant, két ugrással lépett hat lépcsőt.

De Kieselsack, aki már elment a kulcslyuktól, mámorosan táncolt a kanyarodónál. Aztán abbahagyta.

— Fiuk! — suttogta és szemei szikráztak sajtsárga arcában. Ertzum tűzpiros volt és lihegett. A tekintetük tusakodott, viaskodtak. Ertzum a szemével ezt mondta: ez nem lehet igaz. Kieselsack pedig vékony gunnyal, kissé vacogva felelt... És Ertzum egyszerre épp úgy elsápadt, mint a társa, magába rogyott, mintha gyomron rugták volna és csupa tréfából felsóhajtott. Tán-torogva jött le a hat lépcsőn. Lohmann karba tett kézzel fogadta, száján ellenséges és kaján mosoly játszott. Ertzum az utolsó lépcsőre zuhant, mint egy zsák és tenyerébe vette a fejét. Hallgatott és tompán mondta:

— Megérted ezt, Lohmann? Hogy szerettem őt! Még mindig azt hiszem, hogy az az undok Kieselsack áprilist járat velünk. De akkor vége... Egy nő, akinek annyi lelke van.

— Amit most művel önágyasága, ahhoz édeskevés köze van a léleknek. Egyszerűen azt csinálja, amit minden nő.

Lohmann sötéten mosolygott.

Ez a szó Breetpoot Dórát a piszokba rántotta, lehuzta a másik nő mellé. Breetpoot Dórát, a nők legkülönbjét. Pokoli örömben vájkált.

— Kieselsack már megint kukucskál.

Lohmann figyelmeztette barátját, aki fejét elfordította, a történetekre.

Kieselsack ugyancsak integetett már...

— Nahát ez a Ronda... Gyere, Ertzum, álljunk odébb innen.

Felemelte barátját a földről és a kapu felé vonszolta. Ott künn Ertzum megkötötte magát és az istennek se mozdult; bambán és erélyesen vetette meg a vállát csalódásainak tanyájánál.

Lohmann sokáig hiába beszélt a fülébe. Azal fenyegetődött, hogy otthagyja és elmegy: ekkor jött Kieselsack.

— Na, micsoda unalmas fickók vagytok. Miért nem dugjátok be a pofátokat. Ronda már visszament a terembe a babájával. Elmondtam mindenkinek, hogy honnan jönnek és erre aztán megéljenezték őket. Te, illet még nem ettem. Bent ülnek az öltözőben és édeskednek. Halálra kacagtam magam! Gyerünk fel mind a hárman.

— Ne izélj — szólt Lohmann.

De Kieselsack nem tréfált:

— Csak nem féltek Rondától? — kérdezte

lázongva. — Már ő is benne van a pácban, mit tehet ellenünk? Most megtáncoltathatjuk.

— Engem nem izgat. Ronda nivótlan fráter. Kieselsack rimázkodott:

— Ne féljetek. Anyámasszony katonái.

Ertzum hirtelenül elhatározta magát.

— Isten neki! Menjünk!

Szilaj kíváncsiság furta az oldalát. Farkaszemet akart nézni ezzel a nővel, aki oly tündökletes magasságból hullott a mocsárba! Végig akarta mérni őt és nyomorult elcsábítóját egy megsemmisítő tekintettel, látni akarta, állják-e a tekintetét.

Lohmann kijelentette:

— Izléstelenek vagytok.

De ő is velük tartott.

Az öltözőben pohárcsengés fogadta őket. A vendéglős nyomban két üveg pezsgőt nyitott. A Kiepert-házaspár sugárzó arccal hajlongott Ronda és Róza fölött, akik az asztal mögött trónoltak, egybeolvadva.

A három diák először megkerülte az asztalt.

Aztán megálltak Ronda és a hölgye előtt s jóestét kívántak nekik. Csak Kieperték válaszoltak nekik, kezet ráztak velük. Erre Ertzum egyedül, rekedt hangon köszönt. Róza csodálkozva nézett fel, csicsergő és turbékoló hangocskáján elfogulatlanul mondta, hogy nem is ismeri.

— Á, ti vagytok. Nézd csak, drágám, ők vannak itt. Üljetek le és igyatok!

Ezzel elintézte őket és a tekintetével részvéttlenül elbocsátotta Ertzumot. A fiu szinte bele-reszketett.

Ronda kegyesen felemelte a kezét:

— Igen ám, úgy bizony, csak üljenek le és lippentsenek egy kicsit. Ma az én vendégeim.

Lohmannra nézett, aki már leült és cigaret-tát sodort... Lohmann, a hitvány fráter, ki-nek eleganciája megaláztatás volt a rosszul do-tált tekintélyre nézve; Lohmann, aki olyan szem-telen, hogy még csak nem is csufnevén hívta őt; Lohmann, aki nem kis szürke magoló fickó, de fesztelen modorával, a tanár haragját fity-máló sajnálkozásával és humorával még a zsar-nokban is kétkedett: — ez a diák nemcsak »mással foglalkozott«, de most Rózával is akart foglalkozni. Ezuttal azonban Ronda ércakarátán megtört az ereje. Ronda megesküdött: nem ül többet az öltözőben. Sohase kapja meg Rózát: nem is kapta meg. És nemcsak hogy Lohmann nem ült az öltözőben, de ő ült ott, Ronda...

Ezzel mindenkit lepipált. Elbámult; és forró elégtételt érzett. Nemcsak Lohmannt és két tár-sát ütötte ki a nyeregből, nemcsak a terem iskolakerülő diákjait előzte meg, de az egész város elöl, ötvenezer kaján diák elöl hódította el Frölich Rózát és most ő az ur az öltözőben!

A diákok úgy látták, hogy Ronda egészen megfiatalodott. Gallérja a fülére csuszott, né-hány gombja felpattant, haja felborzolódott, ki-rugott a hámból s egy züllött és győzelmes, részeg hadvezér ült előttük.

Róza felengedett, lanyhán-fáradt volt és gyer-meki, amint az asztalon hozzásimult. A külseje minden idegen férfit sértett, mert — úgy tet-szett — Ronda döntő diadalt aratott.

Mindhárman észrevették ezt; Kieselsack már rágcsálta a körmeit. Kiepert, aki nem látott ily világosan, azzal intézte el az undorát, hogy mindenkire ráköszöntött egy-egy poharat. A kö-

vér nő folyton azon örült, hogy Róza ennyire megváltozott és hogy a társaság békésen árult egy gyékényen.

— Nézze, tanár ur, hogy örülnek a diákjai. Már igazán szeretik magát.

— Igazán bizony — mondta Ronda. — Mert van bennük érzék a szép és nemes iránt.

És kajánul nevetett.

— Kieselsack, ön is itt van? Csodálkozom, hogy gondosan örködő nagyanyja ide engedte... Ennek a diáknak ugyanis van egy nagyanyja, aki őt néha istenigazában elpáholja — mondta Rondának, azzal a látható céllal, hogy Kieselsack férfiúi méltóságán csorbát üssön.

Kieselsack azonban nagyon jól tudta, hogy nem a férfiúi méltósága miatt tette le egykor a kisasszonynál az érettségét. Feszengett a helyén, kornyikált és az orra hegyére bandzsított:

— A nagyanyám csak akkor szokott megverni, hogyha nem találom a füzetemet. Biztosan itt a dutyiban vesztettem el, az asztal alatt.

És nyomban az asztal alá bujt, megragadta a művésznő lábát és míg Kieperték orditoztak, alulról sugta oda neki, hogy mit kíván. Más-képpen elárulja Rondának.

— Takonypóc — mondta a nő és félretolta a lábával.

Aztán Ronda a másik diákhoz szólt:

— És ön, Ertzum... lássuk csak. Az arc-kifejezésével azt árulja el, hogy a felfogása itt is olyan gyöngé, mint az iskolában. Nem ön az, — jól jegyezzük meg! — aki fejébe vette, hogy Frölich Róza színművésznő önnagyságát megkéreti?... Bamba hallgatása már felelet. Róza önnagysága azonban megtanította,

meddig mehet egy diák. Nekem már nincs semmi mondanivalóm. Álljon fel...

Ertzum engedelmesen felállt. Mert Róza nevetett; és nevetése elrabolta forradalmi kedvét s az öntudata utolsó maradékát is; megbénult.

— Nos, mutassa meg, maga haszontalan, hanyag fráter, hogy nemcsak itt, a Kék Angyalban tud fickándozni, de az iskola kötelmeinek is megfelel s a »kivülrőli«-t is megtanulja. Mondja fel a holnapra feladott templomi éneket.

Ertzum tágra meredt szemmel nézett körül a szobában. Homloka verejtékezett. Rabnak érezte magát megint, fejét lehunyta és fujta a verset:

Hálát rebegünk tenéked,
Jóltevő, nagy Istenünk,
Mindenütt a bölcseséged,
Jóságod ragyog nekünk.

Itt Róza rikácsolni kezdett. Kiepertné is kedélyesen kotkodácsolt. Róza azonban csak azért rikácsolt, hogy Ertzumot sértse; és halkabban rikácsolt, Ronda iránt való kiméletből, akinek a karját nyomogatta, hizelegni akart neki, meg akarta jutalmazni azért, hogy ezt a tenyeres-talpas vörös embert lebirta s most ügyetlenül és alázatosan fujta a bárgyu rimeket.

Ertzum folytatta:

Mindenütt szerelmed árad,
Tiszta, végtelen kegyed...

Erre azonban megsokalta már az artista illetlen viselkedését. Kiepert most kezdte élvezni a

helyzetet. Ertzum arcába bömbölt és csapkodta a saját térdét:

— Megbolondult az ur? Mit beszél itt összevissza? Talán beteg?

Az artista Rondára kacsintott, értésére adta, hogy pokolian mulat azon, hogy Ertzum gróf a »Kék Angyal« hátsó szobájában templomi verseket recitál s hogy a nemesség és a vallás ellen irányuló tréfát teljes szívéből helyesli. Kinyitotta az ajtót és úgy tett, mintha egy templomi éneket rendelt volna a zongorásnál. Aztán maga is rázendített . . . Ertzum azonban erre abbahagyta.

Talán nem is tudta tovább. Ettől eltekintve azonban, mérhetetlen gyűlölet ragadta torkon, utálta a kövér, nevető és gajdoló férfit. Kőd lepte be a szemét. Érezte, az egész életének csak az lenne az értelme, hogy rávesse magát erre az emberre, két öklével dögönyözzze s rátérdeljen a mellére. Megvonaglott néhányszor a székén; a válláig emelte öklébe szorított kezét és . . . ráütött.

Az atléta pihegett a nevetéstől, semmire se volt elkészülve s ez volt a hátránya a halálosan komoly Ertzummal szemben, aki pezsgő és viszkető izmait vidáman tornásztatta. Egyik sarokból a másikba gurultak. Ertzum a birkózás dübörgése közben hallotta, amint Róza halkan felsikoltott. Tudta, hogy nézi őt; és annál hevesebben fujt; keményen préselte össze az ellenfele tagjait; boldog és megváltó örömet érzett, elemében volt, minthogy nézte a nő, mint akkor, mikor a béressel viaskodott a tehénpásztor-lányért.

Ronda, aki csak felületesen érdeklődött a birkózás iránt, Lohmannhoz fordult:

— De mi van önnel, Lohmann? Itt ül és cigarettázik, — tulajdonképpen — cigarettázik: és nem is volt iskolában.

— Rosszul éreztem magam, tanár ur.

— De amikor a »Kék Angyal«-ba kell jönnie, akkor — nemde, ugyebár? — sohase érzi magát rosszul.

— Ez más, tanár ur. Ma reggel migrénem volt. Az orvos minden szellemi munkát megtiltott nekem és szórakozást ajánlott.

— Igen. De akármit ajánlott...

Ronda hápogott. Végre szóhoz jutott.

— Itt ül és cigarettázik — ismételte. — Illik ez egy diákhhoz, a tanárja jelenlétében?

Lohmann félig leeresztett szemhéjai mögül fáradt kíváncsisággal nézte, mire Ronda felfortyant.

— Dobja el a cigarettát! — kiáltotta tompán.

Lohmann egy darabig várt. Közben Kiepert és Ertzum az asztal felé támoalgott; Ronda biztonságba helyezte magát, Rózát, a néhány poharat és üveget. Aztán így szólt:

— Dobja el. Egy-kettő!

— A cigaretta — felelte Lohmann — pompásan illik a helyzethez. A helyzet szokatlan, mind a kettőnknek szokatlan, tanár ur.

— Azt mondtam, hogy dobja el a cigarettát.

— Sajnálom — felelte Lohmann.

— Még szemtelenkedik!... Tacskó!...

Lohmann előkelően legyintett hosszú, arisztokratikus ujjaival.

Erre Ronda a szorongatott zsarnok szédületével felpattant a székről:

— Dobja el a cigarettát, különben vége! Öszszetiprom! Egy-kettő!...

Lohmann vállat vont.

— Roppant sajnálom, tanár ur, de ehhez már későn kelt. Maga már senki és semmi.

Ronda vért lihegett. A szeme olyan volt, mint a dühös kanduré. Nyakát sziszegő vággyal nyújtotta előre; fogai közül tajték fröccsent; a sarokból felemelkedett a karja, a karja végén kinyult a sárga-körmű mutatóujja és az ellenség felé bökődött.

Róza beléje csimpaszkodott, az édes kéjeket még emésztette, felriadt, nem értette meg a valóságot s vakon ripakodott rá Lohmannra.

— Mit akar tőlem? Inkább őt csitítsa — szolt Lohmann.

Ekkor Ertzum és Kieselsack két recsegő székre zuhant, az ölelkező pár hátára és erre Rondáék orra az asztalra koppant. A csendes sarokban, Róza toalettasztala mögül, felharsant Kieselsack kacagása. Kieselsack a kövér nővel delektálta magát.

Mikor Ronda és Róza feltápászkodtak, újra szapulni kezdték Lohmannt.

— Utoljára jött ide — kiabált rá a nő.

— Ezt már többször hallottam s biztosítom, kedves nagysád, hogy örülök neki.

És Lohmannnak hirtelenül kedve támadt erre a nőre, aki lomposan, kigombolt ruhában, maszatos és festékes arccal, kopáron és rekedten ágált előtte; kedve támadt, hogy kegyetlen szerelmét mocsaras csókjaival megalázza!

A kedve azonban nyomban leapadt. Ronda görcsös félelmében fenyegetni kezdte:

— Ha a cigarettát rögtön el nem dobja, ebben a pillanatban hazaviszem az apjának.

Lohmannéknál ezen az estén vendégek voltak, köztük Breetpoot konzul és a felesége is. Lohmann elképzelte, hogy Ronda betör a sza-

lónba... Breetpoot Dórát annál kevésbé teheti ki ennek a jelenetnek, mert tegnap óta tudja, hogy várandós... Az anyja kottyantotta ki... Lohmann ezért nem ment ma iskolába. Fejét ökleire engedte, költőien, versekbe való kinokkal gondolt erre a gyermekre, aki talán Kunst ügyészé, talán Gierschke hadnagyé, lehet azonban az is, hogy Breetpoot konzulé s ült-ült, napokig ült bezárt szobájában...

— Jöjjön — kiáltotta Ronda. — Parancsoltam önnek, Lohmann, hogy mint a hetedik osztály növendéke, rögtön kövessen.

Lohmann kelletlenül ledobta a cigarettát. Ronda erre elégedetten leült a helyére.

— Látja. Igen ám bizony. Ez illik egy diákhoz, aki tanárja jóindulatát s elnézését meg akarja szerezni... Önnek azonban megbocsát a tanárja, mert ön — igen ám bizony — terhelt, beteg, mente captus. Ön reménytelenül szerelmes.

Lohmann lógatta a karját.

Fehér volt, mint a kisértet, szeme oly feketén parázslott, hogy Róza csodálkozva meredt rá.

— Vagy nem? — kérdezte Ronda mérgesen, kárörvendve. — Verseket ír — de azért...

— De azért még se tesz eleget iskolai kötelemeinek — egészítette ki félénken Róza, aki már Kieselsacktól hallotta Rondának ezt a szavazárását.

Lohmann ezt mondta magában:

— Tudja a nyomorult. Most sarkon fordulok, hazamegyek, felmászom a pajta tetejére és szíven lövöm magam. És lenn zongorázik Dóra. Az a dalocska, amit énekel, felrebben hozzám, a szárnyacskája aranyos port ver fel és ragyogragyog, még a halálomban is...

Róza megszólalt:

— Emlékszik még arra a versre, amit hozzám írt?

Nagyon lágyan, sóhajtván kérdezte. Többet várt tőle. Általában mindig többet várt tőle, most az eszébe villant; és kegyetlennek találta Lohmannt; és egy kissé butának is.

— »Ha majd a gyermekágyba fekszel.« No, ki fekszik most gyermekágyba?

Még ezt is. Ezt is tudták. Lohmann elfordult, az ajtó felé ment, megsemmisülten. Mikor a kilincset megmarkolta, Ronda ezt mondta:

— Igen ám, úgy bizony. Reménytelenül szerelmes Róza kisasszonyba, de Róza rá se hederít, és így sohase teljesedik be szemérmetlen költeményében kifejezett vágya. Nem ülhet többé az öltözőben Lohmann. Nem kapta meg Frölich Róza kisasszony önnagyságát, Lohmann. Menjen vissza, haza, a házi isteneihez.

Lohmann hirtelenül sarkon fordult. Csak ennyi az egész?

— Igen, — mondta Róza — szóról-szóra igaz.

A vén szamár tulcsordult az öreges hiuságtól. Lohmann Rózát egyszerűen unalmas nőnek tartotta. Ő és a szeretője egyszerűen naiv és buta emberek. Az előző percek tragikumát tehát tévedésből, jogtalanul élte át. Már nem gondolt többé öngyilkosságra. Csalódottnak érezte magát, majdnem bárgyunak, a dolgok komédiája folytán még egyszer megaláztatott, de még életben volt és még mindig az öltözőben volt.

— Ertzum, — folytatta Ronda, egy-kettő — igen ám, úgy bizony — szedje a sátorfáját. És mert a tanárja jelenlétében verekedni merészkedett, hatszor le fogja írni a templomi éneke-

ket, amelyeket még mindig nem tud tisztességesen.

Ertzum ámult-bámult, kijózanodott és látta, hogy az előbbi torna csak öncsalás volt, hogy hiába győzte le az atlétát, ez semmit se használt neki, hogy itt csak egy győző van: Ronda; és rémülten nézett Róza fás arcába.

— Takarodjék — kiáltott Ronda.

Kieselsack kereket akart oldani.

— Hová megy? Előbb kérjen engedélyt. Negyven sort tanul meg kívülről Vergiliusból.

— Miért? — kérdezte Kieselsack lázadozva.

— Mert úgy akarom.

Kieselsack végignézte Rondát; és semmi kedve se volt, hogy kikezdjen vele. Csöndesen távozott. Két társa már távolabb volt.

Ertzum szükségét érezte, hogy Rózát és lovagját ócsárolja és megvesse:

— A lány a fertőbe került. Már hozzászoktam a gondolathoz. Ne félj, Lohmann, nem halunk bele... De mit szólnsz ehhez a Rondához? Láttál már ilyen elvetemült pimaszt?

Lohmann kesernyésen mosolygott. Értette: Ertzum vereséget szenvedett és panaszosan a régi erkölchöz futott: a vert emberek örök menedékéhez. Lohmann szívéből utálta a morált, bár ma ő is kudarcot szenvedett.

Igy szólt:

— Rosszul tettük, hogy bementünk s zarba akartuk hozni. Hiszen tudtuk, hogy ez lehetetlen. Régóta tudunk minden lépéséről. Gyakran találkoztunk vele ezen a helyen. Már haza is vitt bennünket, hogy ne legyünk az útjában. Talán azt is tudta, hogy közülünk még valaki más is dézsmálgatja a mézet.

Ertzum sebzetten szisszent fel.

— Ne áltasd magad, Ertzum, embereld meg magad. Légy férfi.

Ertzum fátyolos hangon mondta, hogy Róza közönyös neki, nem is firtatja, tiszta volt-e vagy sem. Csak Ronda lázítja fel erkölcsi érzékét.

— Engem nem bánt — felelt Lohmann. — Ez a Ronda már érdekelni kezd: érdekes egyéniség. Gondold meg, mily körülmények közt cselekszik, micsoda tojástartó jár. Ehhez öntudat kell, legalább azt hiszem, én nem tudnám ezt utána csinálni. Van benne valami az anarchistából...

Ertzum ezt már nem értette. Valamit dörögött.

— Mit? — szólt Lohmann. — Igen. Ami az öltözőben történt, az fonák volt. De fonákul nagyszerű. Vagy nagyszerűen fonák. De mégis nagyszerű volt.

Ertzum kifakadt:

— Mondd, Lohmann, igazán nem volt érintetlen?

— Most már biztosan — be van rondítva. A multjáról pedig jobb lesz hallgatnunk.

— Olyan tisztának tartottam. Most is, mint hogyha álmodnék. Ne vess, Lohmann, de úgy szeretném, úgy szeretném főbe löni magam.

— Ha akarod, nevetek.

— Mit tegyek? Történt már ilyesmi valakivel? Olyan magasan állt fölöttem, sohase reméltem, hogy valaha elérhetem. Emlékszel, multkor is mennyire felizgattam magam, mikor Hühnen-grabban azt a ricsajt csaptam. Nem féktelenségből, hanem őszinteségből. Félttem az elhatározástól. Becsületemre, csodálkoztam volna, hogyha velem jön. Hogy is hihettem volna:

hiszen annyi lelke volt... És mikor a kocka el volt vetve...

Lohmann oldalról nézte a barátját. Ertzum rendkívüli állapotban lehetett, hogy a kocka elvetéséről beszélt.

— Akkor egyszerre reménytelen, kétségbeesett emberroncs vált belőlem. Ez azonban jótétemény volt a maihoz képest. Érted-e, Lohmann, milyen mélyre süllyedt?

— Egészen Rondáig...

— De nem. Mégse az övé. Tiszta, szeplőtlen és szüzi. Másképpen ő a leghitványabb nő.

Lohmann nem tiltakozott. Ertzumnak fontos az, hogy Róza megközelíthetetlenül egy felhőtrónuson üljön. Biztosan szüksége volt erre. A butábbik énjével elhitette, hogy sohase reménykedett, sohase hitte komolyan azt, hogy Rózát valaha is megkapja. Ez az öncsalás annak az elhíttetésére szolgált, hogy akkor Ronda mocskos szerelme még kevésbé áhítozhatott a beteljesülésre. Az élettapasztalat, amely egy tehénpásztorlány arcát viselte, nem mutatkozott; de egy fellelengző álmodó bujt ki a vörös vidéki kamaszból: mert ez legalább legyezgette Ertzum önszeretetét...

Ez ő — gondolta Lohmann.

— Hiába kérdelem, miért, — fanyalgott Ertzum — nincs rá magyarázat. Mindent adtam neki, amit egy ember adhat... Hogy valaha szeretni fog, abban, becsületemre, sohase reménykedtem. Hiszen sokkal jobban bánt velem, mint veled!... Mért éppen velem bánt jobban?... És Rondával megcsalna? Elhiszed ezt? Rondával?

— A nők kiszámíthatatlanok — szólt Lohmann és gondolatokba merült.

— Nem hiszem. Biztosan csak megbüvölte, boszorkányságot művelt vele; még szerencsétlenné teszi szegényt.

Ertzum tovább füzte gondolatait:

— Talán... majd akkor...

Kieselsack utolérte őket. Egy darab óta már a hátuk mögött kullogott. Csengő kacajjal mondta:

— Milyen pali. Ronda tiz márkát szurt le, láttam a kulcslyukon keresztül.

— Hazudsz, disznó! — rivalt rá Ertzum és feléje sujtott.

De a kis Kieselsack várta ezt és jóelőre elinalt.

Kieselsack hazudott. Ronda távol állott attól, hogy Frölich kisasszonynak pénzt ajánljon fel, nem lelki finomságból; nem is fös vénységből; hanem — és a lány tudta ezt — mert nem jött rá erre a gondolatra. Rózácska eleget célozgatott, míg Rondának végre újra eszébe jutott a lakás, amit bérelni akart. Mikor azután Ronda azt mondta, hogy butorozott szobát vesz ki neki, önagysága elvesztette a türelmét és határozottan megmondta, hogy neki berendezett, éves lakás kell. Ronda ezen roppantul meglepődött.

— Azt gondoltam, hogy mivel te eddig mindig Kiepertékkel laktál...

Ronda agyrendszere hozzászokott a régihez; ilyesféle megdöbbentő változásokba előbb bele kellett hogy élje magát. Iszonyuan erőlködött.

— Ha azonban Kieperték — jól jegyezzük meg — elutaznak?

— És ha én nem akarok velük menni, — egészítette ki Róza — mit csinállok akkor?

Ronda erre nem tudott mit felelni.

— Na, Rondácska? Na?

A lábai előtt ugra-bugrált és győzedelmesen jelentette ki:

— Akkor itt maradok.

Ragyogó öröm villant át Ronda arcán. Ilyen újdonság neki soha eszébe nem jutott volna.

— Akkor... itt maradsz — ismételte ő is többször egymásután, hogy megszokja a gondolatot.

— Ez nagyszerű — tette még hozzá elismeréssel. Táncolt a boldogságtól és mégis néhány nap múlva Rózácskának minden művészetét föl kellett használnia, amíg rá birta vezetni, hogy ne a »Kék Angyal«-ban, de előkelőbb hotelben fizessen elő kosztra.

Ezek után Ronda együtt akart vele étkezni. Rózácska azonban ebbe nem egyezett bele. Ronda ezen nagyon elkeseredett. Ellenben megengedett neki, hogy az előkelő hotelben ne csak kosztot fizessen, hanem szobát is béreljen, amíg önagysága lakása el nem készül.

Diákos buzgalommal ragadott meg Ronda minden alkalmat, hogy a művésznőt erkölcstelen környezetéből mindjobban kiragadja és mind erősebben fűzze magához. Csak az alkalmakat kellett felismernie. A kárpitost azzal nógatta sietésre, hogy Frölich kisasszony számára készül a rendelés. A butorkereskedőt azzal fenyegette, hogy Frölich kisasszony elégedetlenkedni fog, a porcellán- és fehérnemű-üzletben Frölich kisasszony kényes izlésére hivatkozott. Az egész város Frölich kisasszonyért volt; mindent, amit csak kívánt a szeme-szája, megvett neki; mindenhol kimondta a nevét és nem törődött a rosszaló tekintetekkel. Mindig meg volt rakva csomagokkal, akár hozzá ment, akár tőle jött. Mindig főtt a feje sürgős és fontos ügyekben,

amik a művésznőnek épp oly sürgősek és fontosak, együtt meggondolandók és megbeszélendők voltak. Ronda szürke arca a boldogító tevékenységtől most többnyire kipirosodott. Éjszakánként jól aludt és gazdag napokat élt át.

Egyetlen bánata az volt csupán, hogy Rózácska sohasem ment vele sehova. Ronda szeretne volna a városon végig vezetni, birodalmával megismertetni, alantasait elébe járultatni, a lázadók ellen megvédeni: mert Ronda mostanában nem félt a támadásoktól, sőt harcot provokált. A művésznő azonban vagy próbált éppen, vagy nagyon el volt fáradva, vagy rosszul volt, vagy a kövér asszonyság bosszantotta fel. Erre egyszer Ronda jelenetet csapott Kiepertnének; de kiderült, hogy Kiepertné nem is látta még aznap Rózát. Ronda nem értette a dolgot. Gusztl jelentősen mosolygott. Ronda tanácstalanul ment vissza Róza kisasszonyhoz, akinek megint dolgot adott a kiengesztelés.

Róza tettének igazi oka egyszerűen az volt, hogy még korainak tartotta vele az utcán mutatkozni. Ha együtt látnák őket, — előre tudta — intrikálnának ellene. Még nem érezte magát elég erősnek arra, hogy elnémitsa azokat a pletykákat, amelyek róla keringenek. Ő ugyan nem tartotta erkölcstelen személynek saját magát; de hát mégis a multja nem éppen a legtisztább, — igaz hogy ez szóra se érdemes — de hát komoly szándéku férfiaknak végre is nem kell mindent tudniok. Ha a férfiak okosabbak lennének, mennyivel könnyebb volna. Egyszerűen megcirógatná az ő kis Rondácskájának az állát és egyszerűen elmondaná neki: így meg így áll a dolog. Hja, de csinálni muszáj. X

És a legrosszabb a dologban, hogy még amel-

lett Rondácska azt a butaságot is hihetné, hogy ő csak kifogásokat keres, hogy magára maradhasson és egyedül murizhasson. Pedig ez biz Isten nem így van. Azzal az élettél már torkig volt és örült, ha kipihenhetette magát az ő humoros öreg Rondájával, aki annyit foglalkozott vele, mint még soha senki ebben az életben és aki — olykor hosszasan és elmélyedve nézegette — igazán jóra való fickó.

A gyanuperrel, amitől Róza félt, Ronda sohasse élt; nem jött rá.

Pedig Ronda oldalán Róza nyugodtan fitytyet hányhatott volna mindenféle szóbeszédnek. Ronda erősebb volt, mint a lány gondolta. Kerülgették ugyan néha kisértések, de egyszerűen elkergette magától, anélkül, hogy a lánynak csak említést is tett volna róluk. Legveszedelmesebb hely az iskola volt.

Itt, Kieselsack révén, mindenki pontosan ismerte Ronda magánéletét. Néhány fiatalabb tanár, akik még nem tudták, hogy melyik ut vezet legbiztosabban a karriérhez, kikerülték, hogy ne kellessen köszönteni.

Egyik közülük, Richter, aki azt a gazdag és előkelő familiából való lányt szerette volna feleségül venni, állandóan csufolkodó mosollyal üdvözölte. Mások azonban nyíltan megtagadtak vele minden közösséget. Az egyik tanár, Hübenett, ugyanaz, aki annak idején Ronda fiáról és annak erkölcsi züllöttségéről az osztály előtt becsmérőleg nyilatkozott, »lelki rondaságról«, jobban mondva »posványról« beszélt a fiuknak.

Mostanában, alig lépett Ronda az iskolába, az egész diákság ordítani kezdett, de már az

ügyeletes tanár se bánta és undorodva nézett félre:

— Hü, micsoda lelki rondaság büzlik itten!

Az öreg professzor közeledett, a lárma lassacskán — Ronda dühös pillantásai alatt — elült; utána Kieselsack állotta utját, végigmérte és lassan, nyomatékosan vetette oda:

— Jobban mondva, posvány!

Ronda megborzongott és tovább suhant; Kieselsackot nem tudta megcsipni.

Nem tudta többé megcsipni, érezte, sohase tudja.

Ertzumot és Lohmannt nemkülönben. Ő és három diákja kölcsönösen szemet hunytak. Rondának azt is türnie kellett, hogy Lohmann egyáltalán nem vett részt a munkában és ha felszólította, színészi hangon azt válaszolta, hogy »dolgozik«. Ronda Ertzummal szemben is védtelen volt, aki egy darabig keservesen piszogott, aztán a szomszédja kezéből egyszerűen kitépte a dolgozatot s leírta. Azt is némán kellett néznie, hogy Kieselsack a diákok feleletébe mindenféle butaságot gagyogott bele; hangosan beszélt, minden ok nélkül járkált az osztályban s óra közben sokszor verekedett.

Ha Ronda néhanapján elragadtatta magát a megszorított zsarnok pánikjától s a lázadókat a dutyiba zárta, még cifrább dolgok történtek. Az osztály durrogott és puffogott, mint mikor az üvegből egy dugót huznak ki, éljenzett, kuncogott és cuppantott. Erre Ronda lóhalálában az ajtóhoz sietett és megint beengedte Kieselsackot. A másik kettő kéretlenül is besompolygott, fenyegető és fitymáló arccal.

Pár pillanatig Ronda kétségtelenül sokat bosszankodott. De mit használt ez nekik? Végül

mégis csak ők voltak a legyőzöttek, akik nem kapták meg Rózát. Nem Lohmann ült a művésznő öltözőjében... Ronda, mihelyt az iskola kapujába ért, lerázta magáról a rossz kedvét és gondolatait Róza szürke kabátkájára irányította, melyet el kellett hoznia a tisztitóból, vagy a bonbonokra, melyekkel meg akarta lepni önagyságát.

A gimnázium igazgatója ellenben nem hunyhatott szemet a hetedik osztály botrányos viselkedése előtt. Rondát lehivatta az igazgatói irodába és feltárta neki azt az erkölcsi züllést, melybe a hetedik osztály hanyatthomlok belérohan. Azt mondta, nem is akarja firtatni, honnan származik ez a fertőző anyag. Ha fiatalabb tanárról lenne szó, okvetlenül megindítaná a vizsgálatot. Minthogy azonban a kedves kolléga becsületben őszült meg, egyrészt maga is tudhatja, mi okozza ezeket az állapotokat, másrészt pedig nem szabad megfélemlenie, hogy az intézet kebelében magának kell jópéldával előljárni, hogy a tanulók általa jobbak és nemesebbek legyenek.

Ronda felelt:

— Igazgató ur! Az atheni Perikles — igen ám, ugy bizony — egykor Aspasiát szerette.

Az igazgató ugy látta, hogy ez nem tartozik ide. Ronda pedig folytatta:

— Én az egész életemet — jól jegyezzük meg — hiábavalónak tartanám, hogyha a klaszszikus ideálokról csak ugy beszélnék, mint holmi dajkamesékről. A humanista tudósnak meg kell vetnie a csöcselék erkölcsi előítéleteit.

Az igazgató ámult-bámult, elbocsátotta Rondát, de a dolog szeget ütött a fejébe. Végül elhatározta, hogy senkinek se szól róla, ne-

hogy a botrány az iskola falai közül kiszivárogjon s az intézeten és a tanári kar becsületén foltot ejtsen.

Ronda a gazdasszonyát — aki megütközött azon, hogy a színésznő odajár — diadalmas nyugalommal kényszerítette a ház elhagyására, szegény nő hiába berzenkedett. Új gazdasszonyul a »Kék Angyal« egy facér cselédjét fogadta fel. Olyan szutykos volt, mint egy mosogatórongy és egymás után fogadta a szobájába a mészároslegényt, a kéményseprőt, a gázost és az egész utcát.

Egy sárgaarcu szabónő, aki Róza önnagyságának dolgozott, mindig hidegen és foghegyről beszélt Rondával. Egy napon, mikor nagyobb összegről nyújtott át számlát Rondának, végre föltátotta a száját. Hallgassa csak meg a tanár ur, mit mondanak az emberek. Nem röstelli? Ilyen korban — és egyáltalában. Ronda az aprópénzt szó nélkül a bugyellárisába dugta és cihelődött. A félig nyitott ajtón benevetett és ki-méletesen mondta:

— Látom, jó asszony, hogy a szavait, valamint azt a pillanatot, mikor szavait kiejtette, megbánta s attól fél, hogy ez a tulontul nyílt fellépés, anyagi hátrányokat von maga után. Ezzel szemben kijelenthetem, hogy önnek semmi oka a félelemre. A jövőben sem pártolunk elöntől.

És elment.

Végül egy reggelen, midőn Ronda »Homeros igekötőiről« szóló munkájának egyik hátulsó lapjára levelet irt Róza kisasszonynak, kopogtak; fekete, ráncos ferencjózsefben és cilinderben belépett Rindfleisch, a varga. Csakugy

benézett ide s kezét a pocakjára téve, elfogódottan mondta:

— Jó reggelt, tanár ur, csak arra szeretném kérni a tekintetes tanár urat, engedje meg, hogy néhány kérdéssel fordulhassak önhöz.

— Csak bátran! — mondta Ronda.

— Sokáig gondolkodtam rajta és most mégse megy könnyen. De hát Isten nevében.

— Csak bátran, kezdje.

— Mert hát hogy ilyen csufszágot hallok a tanár urról. Kigyót-békát kiált az egész város a tekintetes tanár urra, ezt biztosan tetszik már tudni. De az igazi keresztény ember nem hiszi el. Nem. De nem ám.

— Egyik fülemen be — mondta Ronda, hogy véget vessen a vitának — és a másikon ki.

A varga zavartan forgatta a cylinderét és a földre nézett.

— Ugy a. Csakhogy az volt a rendölés, hogy én gyűjkek ide figyelmeztetni a tekintetes tanár urat, hogy az Isten nem akarja.

— Mit nem akar? — kérdezte Ronda és lenézően mosolygott. — Talán Frölich színművésznő önagyságát?

A varga a küldetése sulya alatt lihegett. Hosszu lötyögő arcai mozogtak hegyes szakállakéntében.

— Már mondtam egyszer magának; tanár ur, — és itt a hangja elsötétedett a titokzatosságtól — az Isten csak azért engedi azt...

— Hogy több angyala legyen a mennyországban. Jó, jó. Majd meglátjuk, mit tehetünk.

Még mindig somolygott és az istenes vargát egyszerűen kituszkolta az ajtón.

Ilyen biztosan és nagystilűen élt Ronda egy

darabig, — egyszer azonban szörnyű események történtek.

Egy mezei csősz följelentést tett, hogy Hüh-nengrabban az ültetvényeket gonosz tettesek le-tiporták. Azon a vasárnapon, amikor ez a gaz-tett történt, a csősz egy csomó fiatalemberrel találkozott az országuton. Miután az állami ügyészség ebben az ügyben hosszabb ideig hiába nyomozott, egy reggel megjelent maga a csősz az igazgató oldalán a gimnázium előcsarnoká-ban. A fiuk éppen imádkoztak a diszterem-ben, az igazgató egy fejezetet olvasott fel a bib-liából, azután zsoltárt énekeltek és ezalatt a pa-raszt csősz az igazgatói pódiumról mustrálta a gyülekezetet. Izgett-mozgott és a kezefejével za-vartan törülgette a homlokát. Végül lejött a pódiumról és az igazgató vezetése mellett végig-ment a tanulók sorfalai között. A csősz úgy vi-selkedett, mint az az ember, aki nagyon finom társaságba kerül, senkit se látott és meghajolt Ertzum előtt, aki a lábára lépett.

Mikor már minden remény meghiusult, hogy a gonosztevőt az intézet kebelében megtalálják, az igazgató még egy utolsó kísérletet tett. Még egy fejezetet olvasott fel a bibliából, azután an-nak a meggyőződésének adott kifejezést, hogy ez legalább egy tanulónak a lelkéhez szólt és bűnbánatra lágyította, felébresztette a lelkiismer-etét és reméli, hogy az a tanuló lejön az igaz-gatói irodába, hogy a büntársát feljelentse és az igazságszolgáltatásnak átadja. Ez a tanuló, töredelmes vallomása jutalmaképpen, nemcsak hogy büntetésben nem fog részesülni, hanem még pénzjutalmat is kap... Ezzel vége volt az eljárásnak.

Három nappal később Ronda Titus-Livius-órát

tartott a hetedikben, de ez az elvetemült osztály lármázott és mással foglalkozott s erre Ronda felpattant a dobogóról és ordítani kezdett:

— Lohmann, ne olvasson a pad alatt, különben is majd gondoskodom arról, hogy hamarosan kiszabaduljon az iskola kötelékéből. Maga pedig, Kieselsack, folyton fütyürész itten. És maga, Ertzum is — igen ám, úgy bizony — hovatovább majd otthon komiszkodhatik. Ezt a három elvetemült fickót még azzal sem akarom megtisztelni, hogy a dutyiba zárjam, mert még erre se méltók, de igenis, mindent el fogok követni, hogy kitegyem innen a szűrüket s a maguk helyére kerüljenek, a közönséges tolvajok és betörők közé. A tisztességes emberek társadalma kilöki önöket magából, már nem sokáig rontják itt a levegőt.

Lohmann fölkelt és a homlokát ráncolva magyarázatot kért; de Ronda siri hangja annyira telítve volt az önmagát emésztő gyűlölettel, az arca oly szörnyű fényben ragyogott a diadaltól, hogy mindnyájan úgy érezték, vereséget szenvedtek. Lohmann sajnálkozó vállvonással leült.

A következő tíz percben Lohmannt Kieselsackkal és Ertzummal együtt az igazgató lehívatta magához. Mikor visszajöttek, tetetett fitymálással jelentették ki, hogy a hühnengrabi esetről vallatták őket. De a fiuk elhúzódtak tőlük. Kieselsack sugdolózott:

— Ki adhatott fel bennünket?

A másik kettő boszusan nézett a szemébe és hátat fordított neki.

Egy délelőtt, amikor is mind a hárman szabadságot kaptak, rendőri bizottság kíséretében Hühnengrabba mentek és ott a tett színhelyére

vezették őket. Itt aztán felismerte őket a csász. A nyomozás miatt több napig fel voltak mentve az előadások látogatásától. Végül a járásbiróság tárgyalótermébe kerültek mint vádlottak. A tanuk padján Ronda kuporgott epés, vitriolos mosollyal. A teremben ott ült Breetpoot konzul és Lohmann konzul is és az állami ügyész kénytelen volt meghajlással üdvözölni ezt a két befolyásos urat. A főügyész törte a kezét, hogy Lohmann és a barátja ostobául már régebben nem jelentkeztek. Akkor a vádhatóság nem nyult volna a végső eszközökhöz. Azt hitték, hogy csak olyan közönséges fickókról van szó, mint Kieselsack.

Az elnök megnyitotta a tárgyalást s megkérdezte a három vádlottat, bűnösnek érzik-e magukat? Kieselsack nyomban tagadott. Pedig az igazgatójának is vallott s az előzetes vizsgálat alatt mindent beismert. Az igazgató előlépett és tüzetesen ismertette az ügyet. Meghíttették.

— Az igazgató ur hazudott — szólt Kieselsack.

— De hisz az igazgató ur megesküdött rá.

— Ojjé, — mondta Kieselsack — akkor hazudott csak igazán.

Minden hidat elégetett maga mögött. Hisz ugyanis kifelé állt a rudja. Ezenfelül még csalódott is az emberekben való hitében, mert ahe-lyett, hogy megkapta volna az ígért jutalmat, a törvényszék elé állították.

Lohmann és Ertzum beismerték a tettüket.

— Nem én voltam — mekegett közben Kieselsack.

— Mi voltunk! — vallott Lohmann, akinek ez a cinkosság fölöttébb kellemetlennek tetszett.

— Bocsánat — jegyezte meg Ertzum — én magam voltam.

— Kérem szépen, — szólt Lohmann s arca fáradt szigorúságot tükrözött — határozottan ki kell jelentenem, hogy én is részes vagyok e nyilvános köztulajdonnak — vagy minek — a megromlásában.

Ertzum ismételte:

— Én rongáltam meg. Ez az igazság.

— Drágám, ne beszéljen itt össze-vissza — kérte Lohmann.

Ertzum replikázott:

— Ugyan-ugyan. Hisz nem is voltál ott. Az alatt együtt ültél...

— Kivel? — kérdezte az elnök.

— Senkivel — dadogta Ertzum és fülig elvörösödött.

— Valószínűleg Kieselsackkal — jegyezte meg Lohmann.

Az alügyész az ügyet szőrmentében akarta elintézni, úgy hogy a vádat több emberre tolja s ezzel kevesebb essék Lohmann konzul fiának és Breetpoot konzul gyámfiának a rovására. Figyelmeztette Ertzumot, milyen nehezen hihető el állítólagos tette.

— A legerősebb ember se képes erre, hihetetlen, hogy ön maga meg tudta tenni.

— Pedig úgy van — szólt Ertzum gőgösen és határozottan.

Az elnök felszólította őt és Lohmannt, nevezzék meg a többi tettest is.

— Bizonyára egy lumpoló társaság járt ott — segítette őket az elnök jóakaratosan. — Mondják meg, ki még a bűnös, ezzel nagy szolgálatot tesznek nekünk.

A vádlottak konokul hallgattak. A védelem

itt hangsúlyozta, hogy ez a vádlottak nemes lelkéről tanuskodik. A két fiatal ember már az előzetes vizsgálat alkalmával megállta a sarat, senki mást se akart kompromittálni.

Kieselsack is megállta a sarat. De őt nem említették. Ő különben is csak tartogatta az ütőkártyáját.

— Senki más nem volt ott? — ismételte az elnök.

— Senki — mondta Ertzum.

— Senki — mondta Lohmann.

— De igen — kiáltott Kieselsack, a jó diák éles hangján, aki mindent tud. — Frölich színésznő is ott volt.

Mindenki hallgatott s erre folytatta:

— Tulajdonképpen az ő kedvéért tettük tönkre a Hühnengrabot.

— Hazudik — mondta Ertzum a fogát csikordítva.

— Minden szava hazugság — egészítette ki Lohmann.

— Ez a színigazság! — esküdözött Kieselsack. — Tessék megkérdezni a tanár urat! Ő tudja legjobban.

A tanuk padja felé vigyorgott.

— Nem igaz tanár ur, hogy azon a vasárnap megszökött magától Frölich színésznő? Velünk reggelizett Hühnengrabban.

Mindenki Rondára nézett, aki zavartan feszengett, az állkapcsai csattogtak.

— Az illető hölgy is önökkel volt? — kérdezte az egyik bíró az emberi kíváncsiság hangján a két vádlottat. A vádlottak vállat vontak. De Ronda majdnem elfulladva sziszegte:

— A vesztébe rohan, nyomorult! Most, — igen ám, úgy bizony — vége van.

— Ki az a hölgy? — kérdezte az alügyész a forma végett. Mert minden jelenlevő tudott róla és Rondáról.

— Gonda tanár ur felvilágosítással szolgálhat róla — szólt az elnök.

Ronda azt mondta, hogy Frölich kisasszony színművésznő. Erre az ügyész a szóbanforgó hölgy rögtöni megidéztetését indítványozta, mert ki kell puhatolni, hogy vajjon a kérdéses deliktum értelmi szerzője-e s egyáltalán mennyiben felelős érte. A bíróság ekképpen határozott s a szolgát nyomban utnak indították.

Közben a fiatal ügyész, aki Lohmannt és Ertzumot védeni próbálta, hallgatagon vizsgálta Ronda lelkiállapotát. Arra az eredményre jutott, hogy most kell kibeszéltetni; s azt indítványozta, hallgassák ki Gonda tanárt diákjainak, a három vádlottnak, általános lelki és erkölcsi állapotára vonatkozóan. A bíróság elfogadta az indítványt. Az alügyész, aki attól félt, hogy kedvezőtlenül nyilatkozik Breetpoot konzul gyámfiáról, valamint Lohmann konzul fiáról, hiába próbálta ezt megakadályozni.

Mikor Ronda a korláthoz lépett, kacagtak.

Ronda szörnyen fel volt izgatva, pokoli düh torzította el arcát, verejtékezett.

— Teljesen ki van zárva, — kezdte — hogy Frölich színművésznő részes legyen akár ebben az elvetemült gáztettben, akár pedig az ocsmány kirándulásban.

Először maga mosakodott. Aztán még egyszer erősködött. Az elnök újra megszakította: mondja el véleményét három diákjáról. Erre Ronda egyszerre ordítani kezdett, karját felemelte, a hangja vinnyogott, mintha falhoz szorították volna és nem tudna szabadulni.

— Ezek a fiuk az emberiség szemetjei! Csak rájuk kell tekinteni: ilyen a fegyházak söpredéke! Kezdetől fogva olyanok voltak már, hogy nemcsak berzenkedtek a tanári főnhatóság ellen, de tiltakoztak, lázadást prédikáltak ellene. Az agitációjuk már az egész osztályt megmértelyezte. Mindent elkövettek, forradalmi összeesküvéseket rendeztek, csaltak, mindenféle ocsmány és ordinaré lázadást szitottak, míg végre idejutottak — jól jegyezzük meg! — az utolsó állomásra. Rég megmondtam, hogy ide kerülnek...

És mint egy ördögös a boszu sikolyával, fordult Frölich Róza három lovagja felé:

— Nézzen a szemembe, Lohmann.

Mind a hármat leleplezte a bíróság és a közönség előtt. Beszért Lohmann szerelmes verséről, arról, hogy Ertzum hogyan csuszott le éjjel Thelander pap erkélyéről, arról, hogy Kieselsack mily szemtelenül viselkedett egy a diákoknak tilos helyiségben. Kiköpte azt is, hogy Ertzum nagybátyja is elhasalt, szólt a városi arisztokrácia költekezéséről és egy züllött révhivatalnok iszákosságáról, aki Kieselsack atyja volt.

A bíróságot kellemetlenül érintette ez a rotyogó és fanatikusan bugyborékoló harag. Az alügyész udvariasan és bocsánatkérően Lohmann és Breetpoot konzul felé pillogatott. A fiatal védő gunyosan és elégedetten vette tudomásul a teremben uralkodó közhangulatot. Ronda ujjongott és toporzékolt.

Végül értésére adta az elnök, hogy a bíróság ezek után teljesen tisztában van, milyen viszony uralkodik a tanár és a tanulóifjuság közt. Ronda fujt a dühtől, nem látott és nem hallott.

— Vajjon meddig fertőzik még ezek a sö-

tét exisztenciák a levegőt, meddig viseli még bűneik mázsaterhét a türelmes föld? Még azt merik mondani, hogy Frölich színművésznő is részt vett parázna orgiájukban. Valóban, még csak ez hiányzott, hogy Frölich színművésznő szüzi becsületébe is beletiporjanak!

Ezeket a szavakat olyan viharos derültség követte, hogy Ronda majdnem összeesett. Mert a saját állításaiban is kötve hitt. Tudván tudta, hogy Frölich színművésznő azon a vasárnap eltűnt szeme elől és Hühnengrabba ment. Még mást is tudott. Csak egy röpke tekintetet vett az eddig nem méltányolt körülményekre s majd hogy elalélt. Róza sohase akart kirándulni vele. Mi miatt hozakodott elő mindég ürügyekkel, hogy egyedül maradjon otthon?... Lohmann miatt?...

Ujra Lohmannra ripakodott s odakiáltotta, hogy az arisztokrácia már dögrováson van! De az elnök felszólította Rondát, menjen a helyére és meghagyta, hogy vezessék elő az új tanut, Frölich kisasszonyt.

Mikor megjelent, moraj fogadta; az elnök a terem kiürítésével fenyegetőzött. A hallgatóság lecsillapodott, mert a nő mindenkinek tetszett. Szürke kosztümruhát viselt, rokonszenvesen elegáns volt, egyszerűen fészülködött, közép nagyságu kalapot tett a fejére, pár strucctollal és csak diszkréten pirosította ki magát.

Egy kis leány azt mondta a mamájának, hogy juj de szép néni.

Elfogulatlanul lépett a bírák elé; az elnök könnyedén meghajolt előtte. Az alügyész indítványára nem hiteltették meg, anélkül hallgatták ki s a tanu rögtön beleegyező mosollyal

jelentette ki, hogy ott volt azon a kiránduláson. Kieselsack védője végre kirukkolt:

— Itt meg kell jegyeznem, hogy a három vádlott közül egyedül az én védencem mondta meg az igazságot.

De senki se törődött Kieselsackkal.

Az alügyész úgy vélekedett, hogy itt a felbujtás ténye forog fenn és a bűntény, amelyet eddig a két fiatalember pusztá galantériából vállalt, teljes erővel a tanut, Frölich kisasszonyt terheli, aki az egész bűnténynek okozója és értelmi szerzője. Kieselsack védője felhasználta ezt az alkalmat, hogy védencének — elismeri — antipátikus fellépését teljesen megmagyarázza az a körülmény, hogy fiatalember létére a tanu társadalmi osztályához tartozó romlott nőekkel állott érintkezésben, akik csak a korrupciót terjesztik.

— Hogy mit csináltak Hühnengrabban, — mondta Róza félvállról — azt nem tudom s nem is törődöm vele. Csak azt tudom — s ezt csak azért mondom meg, mert az előbb ügyvéd ur korrupcióról beszélt — hogy az említett vasárnap délután az egyik fiatal ur annak rendje és módja szerint megkérte a kezemet s nagy sajnálatomra ki kellett őt kosaraznom.

A hallgatóság nevetett és hitetlenül rázta a fejét. Róza vállat vont, de nem nézett a vádlottakra. Ertzum vérvörösen mondta:

— A tanu igazat mondott.

— Köztem és a három diák közt — tette hozzá Róza — mindig uri tónus uralkodott s az egész érintkezés pusztá pajtáskodás volt.

Ezt a kijelentést Rondának szánta s egy gyors oldalpillantással kereste őt.

— Ezzel ugyebár a tanu — szólt az alügyész

— azt akarja állítani, hogy az erkölcsi törvények határait semmiképpen se hágták át?

— Nono — mondta a nő s elhatározta, hogy öreg Rondájának kerülőuton, a bíróság útján orrára köti az igazságot. A sok hókuszpókuszt már unalmasnak találta, — nono, — folytatta ezt éppen nem mondhatnám. Hébe-hóba.

— Mit ért a tanu ezen, hogy hébe-hóba.

— Ezt az urat — szólt a nő és Kieselsackra mutatott, aki a terem feszült figyelése közben az orrára bandsitott. Egyre ellenszenvesebbé vált: most a szerencséje által is. Később megpróbált tiltakozni ellene:

— Hazugság.

De az elnök elfordult tőle. Az elnök, mint mindenki, izgatott, szabad, féktelen hangulatban volt. Lohmann, akit Rózának a leleplezése, a barátja kikoszorúztatását illetően, kellemetlenül érintett, felhasználta az alkalmat, hogy könnyed és világfias hangon ezt mondja:

— Ennek a hölgynek meg van a maga izlése. Kieselsackot boldogította, de ezt csak most tudtam meg. Azt azonban régen és jól tudom, hogy kivüle kit boldogít még önagysága... Grófné azonban az istennek se akar lenni. És nekem, aki soha tudni se akartam róla, állandóan erősítgeti, hogy soha, de sohase kapom meg őt.

— Ugy bizony — mondta Róza s azt remélte, hogy Ronda ezt hallja és megnyugszik. Mindnyájan nevettek. Az elnök hevesen rázkódott a nevetéstől, egyik bíró trombitálva fujta az orrát s a hasát fogta. A vád képviselője kajánul összehuzta az ajkát, a védő szkeptikusan viszolygott. Ertzum odasugta Lohmannak:

— Még Kieselsack-kal is, — hogy ezt is meg kellett tudnom. De most végeztem vele.

— Hála Isten... Különben kinn vagyunk a vízből. Csak Ronda adja meg az árát.

— De — sugta gyorsan Ertzum — ne beszélj közbe, hogyha magamra veszem az egészet. Nekem ugyanis ki kell maradnom, a sajtóhoz kell fordulnom.

Ekkor az elnök kissé megnyugodva, immár atyai hangon kilátásba helyezte a terem kiűritését. Aztán kijelentette, hogy a tanu kihallgatása véget ért, mehet. Róza azonban a hallgatóság közé vegyült. Nem tudta megérteni, hová tűnhetett Ronda.

Ronda a viharos derűtség elől lóhalálában futott el. Ugy ment, mintha remegő gáton, fellegeken, parázsos vulkánon járna. Minden szét-tört körülötte, szakadékokba rántotta őt: — mert már Frölich Róza is »mással« foglalkozott! Lohmann és a többiek, akiket legyőzötteknek és megsemmisülteknek tartott, nyomban feltűntek a semmiből, mihelyt levette róluk a szemét. Róza nem átalotta odaadni magát nekik. Kieselsackot bevallotta, Lohmannt még tagadta. De Ronda már nem hitt neki. És roppant elcsodálkozott ezen: Róza megbizhatatlannak mutatkozott. Máig, eddig a pillanatig a lelki lelke volt, egy darab ő belőle; és egyszerre elszakította magát tőle; Ronda látta, hogy vérzik a szakadás helye és nem értette a dolgot. Minthogy sohase érintkezett emberekkel, eddig még nem árulták el. Most úgy szenvedett, mint egy gyerek, mint a diákja, Ertzum, akit a színésznő megcsalt. Gyámoltalanul szenvedett, otrombán és csodálkozva.

Hazament. A cselédje alig szólalt meg, Ronda

felhördült és kidobta őt az utcára. Aztán a szobájába ment, bezárta az ajtót, a kerevetre feküdt és nyöszörgött. Elfogta a szemérem, felkelt, elővette Homérosz igekötőiről szóló kéziratát. Megint rákönyökölt az íróasztalára, amely jobb vállát — harminc éven át — fölfelé rándította. De a kézirat hátulsó lapjain sorok voltak, amelyek a színésznőre vonatkoztak, néhol csak kis jegyzetek és célzások. Lapok is hiányoztak: ezeket szórakozottságból elküldte hozzá. Láta, hogy a munkakedvét egészen alárendelte neki, az akaratát már régóta csak reá irányította és az élete minden célja összeesett vele. Mikor ezt fölfedezte, visszavánszorgott a kerevet sarkába.

Öregeste volt már és a sötétségben megjelent előtte egy kacér, szeszélyes, színes arc; és szorongva nézett föl rá. Mert észrevette, hogy ez az arc minden, minden gyanunak tápot ad. Róza mindenki lánya. Ronda tenyerét a vértől elöntött szegény arcára tapasztotta. Kései érzékisége, — az az érzékiség, amely aszott testét lassu, földalatti kisértésekkel, elrugaszkodott vágyakkal ölte, amely hatalmasan és természetellenesen lobbadozott, amely az életét megváltoztatta, a szellemét végletekre kapatta — most képekkel gyötörte őt. Láta a nőt kék-angyalbéli szobájában, a vetkőző gesztusait, a régi édes gesztusokat és csiklandó tekintetét. Most ez a tekintet és ez a gesztus nem Rondának szólt, hanem másnak, — Lohmannak.

..... Ronda végignézte a jelenetet, egészen végignézte, a nő táncolt és annál szilajabban táncolt, minél jobban zokogott Ronda a kerevet sarkában.

XI.

Elment még az iskolába, az államfentartó szokás utolsó maradékával, bár jól tudta, hogy kifelé áll a rudja. A tanárok úgy határoztak, hogy most kivételesen csak körösztléznék rajta. A tanári szobában mindenki ujságok mögé bujt, elment az asztaltól, sarokba pökött, mikor Ronda leült gyakorlatot javítani. Az osztályban mindhárman hiányoztak, Lohmann is, Ertzum is, Kieselsack is. A többieket megvetette Ronda, nem is törődött velük. Néha sziszegve félnapi karcerre ítélte egyiket-másikat. Később azonban elfelejtette utasítani a pedellust, hogy az ítéletet végrehajtsa.

Künn az utcán csak ment, anélkül, hogy valakit látott volna, nem hallotta sem a szitkot, sem a dicséretet, azt se vette észre, hogyha a kocsisok visszatartották a lovaikat és az idegeket figyelmessé tették Rondára, mint a város nevezetességére. Amerre csak járt-kelt, a pöréről beszéltek. A közvélemény szemében Ronda volt a vádlott és a törvényszék előtt való fellépése szánalmat és haragot keltett. Öregebb urak, legelső tanítványai, akiknek Ronda egy édes, az időtől megaranyozott fiatalkori emlék volt, e pör hallatára meghökkentek és rázták a fejüket.

— Ej, mi lett az öreg Rondából. Már ez mégse szép tőle.

— Tanárnak nem szabad így viselkednie. Ez akarja nevelni a fiatalságot? Hogy kikelt a kereskedők és a legelőkelőbb családok ellen. És kérem, a törvényszék előtt.

— Vén számár léteire összeadja magát egy affélével és mindenki tud róla. De már nyakán

a hurok. A város intelligenciája tárgyalni fogja az esetet és Breetpoot-tól tudom, hogy az iskolából is kiteszik a szürit. Aztán elmehet a komédiásnéval zabot hegyezni.

— Már finum egy perszóna.

— A' már igaz.

És az urak összenevettek, szemük bogarán kis szikra villódzott.

— De hogy állhatott össze ilyenekkel.

— Hja, mindig mondtam. Méltó a nevére: ronda volt, Ronda marad.

Mások Ronda fiát emlegették, aki egyszer valami ledér nőszeméllyel kódorgott a sétatéren. Mondogatták, hogy nem esik messze az alma a fájától és Hübbenet tanár ur szavait idézgették, aki az apa erkölcsi összeroppanását már eleve megjósolta. Szerinte már azelőtt is volt Rondában sok embergyülölő, sunyi és gyanus vonás s véleménye szerint csöppet sem csodálatos, hogy a törvényszék előtt kikelt a város arisztokráciája ellen.

— Ezt a vén dögöt régen agyon kellett volna verni — mondta Ronda közvetlen közelében az üzlete ajtajába támaszkodva Mayer, a trafikos, aki Gonda tanár ur számláit mindig egy áthuzott R-rel kezdte.

A »Café Central« bérlője reggel, mikor Ronda elosont a kávéház előtt, így szólt a söprögető pincérhez:

— Söpörjék ki ezt a ronda piszkot.

Voltak azonban elégedetlen polgárok, akik Ronda emancipációját örömmel üdvözlötték, fegyvertársul akarták megszerezni a mai társadalmi rend ellen való küzdelmükre, gyűlést hívtak össze, köszönetet szavaztak neki, hogy oly bátran fellépett a város kiváltságos heréivel szem-

ben és neki magának is beszélnie kellett volna. Mindenfelé éltették őt és számosan felkiáltottak:

— Az ilyen ember előtt le a kalappal.

Ronda nem is felelt az írott meghívókra. Küldöttségeiket zárt ajtó fogadta. Csak ült egy helyben és gyűlölettel, vágyódással és haraggal Frölich színművésznőre gondolt s arra, hogyan kényszeríthetné őt arra, hogy minél előbb szedje a sátorfáját s menjen tovább a truppjával. Eszébe jutott, hogy ezt komoly találkáin szigorúan megtiltotta neki. Bárcsak ne engedelmeskedett volna. Most a nő garázdálkodott, bajt kevert és Ronda féktelen és maró boszuvágyában lihegve kívánta, hogy Frölich Róza egy sötét dutyiban végezze az életét.

Ronda egész nap óvatosan kerülte az utcákat, amelyeken találkozni szokott vele. Csak éjjel osont abba a városrészbe, későn, mikor a korcsmák elfüggönyözött ablakai mögött nem rémlettek a tanárfejek árnyékrajzai. Akkor Ronda sunyin, ellenségesen, fanyar vággyal hosszú sétát tett a hotel körül.

Egy alkalommal a homályból valaki kilépett és köszönt: Lohmann volt. Ronda először visszatorpant és levegő után kapkodott. Aztán szétterjesztette kezeit és mindkettővel Lohmann után kapott, aki udvariasan kisiklott. Mikor magához tért, fujni kezdett, mint a veszett macska:

— Még a szemem elé mer kerülni, maga elvetemült fráter! Itt kell megfognom, Frölich színművésznő lakása előtt! Már megint mással foglalkozik.

— Biztosítom, — mondta Lohmann szeliden — hogy téved a tanár ur. Alaposan téved.

— Mi mást kereshet itt, maga léhűtő!

— Sajnálom, de erről nem nyilatkozhatom.

Csak azt mondhatom, hogy ehhez önnek, tanár ur, semmi, de semmi köze.

— Összetiprom! — hördült fel Ronda és a szeme parázslott, mint a mérges macskáé. — Vigyázzon, mert különben kirugatom az iskolából...

— Ha ez örömet okoz önnek, tessék — mondta Lohmann, de már nem akart csufolódni vele, inkább szánta őt és tovább ment, Ronda fenyegetéseitől üldöztetve.

Egyáltalán nem akarta már bántani Rondát. Ma, mikor az egész világ ellene kelt, szégyennek tartotta volna. Részvétet érzett az öreg iránt, aki arról beszélt, hogy kicsapatja, hiszen Ronda elcsapatása már el volt határozva; — részvétellel és holmi visszatartott rokonszenvvel szemlélte e magányos világgyűlölőt, aki meggondolatlanul harcba keveredett mindenkivel; sajnálta az érdekes anarchistát, aki most gubozódott ki...

Az, hogy Lohmann örökösen Rózával gyanusította, szájalmas és megható volt, egyben pedig tragikus és ironikus, hogy nem látta az igazi okot, ami ide vezette. Lohmann a Kaiserstrasséból jött. Breetpoot Dóra asszony ma este szülte meg a gyermekét. És Lohmann névtelen gyöngédsége halkán a gyermekágya fölé hajolt. Szíve, gyümölcstelen és alázatosan duzzadó tüze arra vágyakozott, hogy a kis remegő csecsemőt fölmelegítse, aki talán Knust ügyészé, talán Gierschke hadnagy, talán Breetpoot konzul gyermeke... Lohmann ma éjjel elment Breetpooték háza előtt és a zárt kaput megcsókolta.

Pár nap múlva aztán elintéződtek a lebegő sorsok. Lohmann, akinek az egész nem volt fontos, az iskolában maradhatott addig, míg Angliába nem megy; rokonai sokkal befolyáso-

sabbak voltak, semhogy gondolni mertek volna az eltávolítására. Kieselsackot nem a hühnengrabi eset miatt csapták ki; inkább azért, mert a törvényszék előtt illetlenül viselkedett; legfőképpen pedig azért, mert ő is, a színésznő is beismerte, hogy viszonyuk volt, ami egy hetedikeshez semmiképp se illik. Ertzum önként ment és egy ujságnak kiszolgáltatta az eset adatait. Rondát pedig elcsapták.

Megengedték még neki, hogy őszig tanithasson. A tanítást azonban az igazgató engedelmeivel rögtön beszüntette. Rondát egy tétlen délutánján, mikor mint rendesen a kerevet sarkában gubbasztott, meglátogatta Quittjens, a pap. A pap végignézte, hogy zuhant bele, egyre mélyebben, a bünbe és a romlásba. Most, mikor a földre ért, azon a véleményen volt, hogy a keresztényi szeretet nevében valamit tenni is kell.

Szivarszónál elérzékenyedett Ronda szomorú sorsán, a magányán és azon, hogy éppen a legelőkelőbbek üldözik. Ezt senkise állja, ezen segíteni kell. Ha még lenne szegénynek valami foglalkozása. Az elcsapátása betetőzte a szerencsétlenségét, most már egészen átadta magát keserű gondolatainak... Nem, még nincs minden veszve. A pap azt ígérte, hogy valahogy befojadják az előkelőbb körökbe, egy politikai egyesületbe, vagy egy kuglizótársaságba. Csak ezen a módon remélhető, hogy Ronda Isten és ember előtt megbánja eltévelyedését s jó utra tér, másként — a papnak csak ez fájt — örökre eljätssza a lelke üdvösségét.

Ronda erre a füle botját se mozgatta. Ha már elvesztette Rózát, semmi értelmét se látta

annak, hogy cserébe bevegységbe egy kuglizótársaságba.

Erre a pap magasabb szempontokra hivatkozott. A diákokra mutatott, akiket egy a nevelésükre hivatott közeg már az ifjuságnak hajnalán megmételtyezett. Ki nemcsak a hetedikeseket, a többieket is megmételtyezte; és nemcsak a gimnázium összes növendékeit, de azokat is, akik a gimnázium falán kívül vannak, az összes volt tanítványait, — szóval az egész várost. Ezek — és itt a pap hagyta, hadd aludjon ki a szivarja — mind kételkedni fognak ifjukori tanárjukba s a hitük is megrendül. Vajjon Ronda a lelkére vesz-e ily súlyos vádakat? Kieselsack is szerencsétlenné vált és Ronda jól tudja, ennek a diáknak a sorsa az ő lelkét is nyomja. Ez azonban nem az egyedüli kár, amit egy ilyen hittől és erkölctől elrugaskodott ember okoz...

Ronda makacskodott. Kieselsack kicsapattatásáról csak most értesült; és fellobbant benne az öröm, hogy mindezt neki köszönheti. Hogy rossz példával járt elől, hogy a romlást terjeszti a városban, erre nem is gondolt. Itt új perspektivák nyíltak a boszura s most is a boszu ösztökélte. Piros foltok gyulladtak az arcán s magába elmélyedve, lélegzet nélkül ráncigálta az arcán tenyésző gyér szőrszálakat.

A pap félreértette őt s azt mondta, tudta, hogy Ronda szívére veszi a dolgot. Be kell látnia, hogy hibás, különösen akkor, ha számbavesszük, milyen teremtés miatt tette ki magát és másokat a legkellemetlenebb zaklatásoknak.

Ronda megkérdezte a paptól, vajjon Frölich színművésznőről beszél-e.

Természetesen. A nyilvános tárgyaláson tett

vallomása után csak kinyilhatott már a szeme. A szerelem vak, — és itt a pap újra meggyújtotta a szivarját — ezt be kell ismernünk. Csak emlékezzék vissza Ronda az egyetemi éveire, arra, amit Berlinben tapasztalt. Az ember nincs fából, huhu, tudja, hányadán van az ilyen nőstényekkel. Bizony nem érdemesek arra, hogy az ember értük kockára tegye a saját és a mások existenciáját. Csak gondoljon Berlinre...

A pap boldogan mosolygott s már majdnem neki melegedett. Ronda egyre nyugtalanabb lett, aztán hirtelenül félbeszakította. Csak nem Frölich színművésznőre céloz? A pap csodálkozott és bólintott. Erre Ronda felpattant a kerevetről, fujt s tompán és fenyegetően rikácsolt, míg a szájában habzó nyál a papra fröccsent.

— Ön megsértette Frölich Róza színművésznőt. Ez a hölgy az én védelmem alatt áll. Hagyja el, — egy-kettő! — hagyja el ezt a házat!

A pap a székével együtt visszahőkölt. Ronda ajtóhoz sietett és kinyitotta. Mikor aztán a haragtól remegve még egyszer rátámadt, a pap a székével együtt finom ivben kiröpült az ajtón. Ronda bezárta az ajtót.

Még sokáig lihegett a szobában. Annyi bizonyos, hogy röviddel ezelőtt maga is átkozta Frölich Rózát, ő is elítélte. De amihez Rondának joga van, ahhoz még nincs joga a papnak. Róza mindenki fölött áll, — egyedül és szüzen lebeg az egész emberiség fölött. Jó volt, hogy így Ronda megint tudatára ébredt a dolognak. Róza a magánügye volt! Rajta ütöttek sebet, mikor Rózát bemocskolták! A félelemtől felbizgatott zsarnoki dühe torkonragadta és meg kellett támaszkodnia: mint akkor, mi-

kor a közönség a nőjét a Kék Angyalban kinevette. Kinevette a nőt, akit ő sajátkezűleg festett! Fitymálták a művészetét, amit némiképp ő maga öntött formába! Azok a dolgok, amiket a nő Hühnengrabban művelt, — igen ám, ugy bizony — nem voltak valami örvendetes dolgok és miattuk sokat szenvedett Ronda. Ez azonban kettejük dolga, Ronda és Róza dolga. Hozzá megy, már nem bírta magát tovább tűrtetni.

Kalapját a kezébe vette, azután megint letette.

A nő elárulta, — igen ám, ugy bizony. Másrészt azonban ő tette tönkre diákját, Kieselsackot. Jóvátette ezzel a hibáját? Még nem. De hogyha más diákokat is — tönkretenne?

Ronda megállt, fejét lesunyta, vörös felhő lebegett fölötte. Küzdött a boszuvágya és a féltékenysége, de meg se moccant. Végül a boszuvágya győzött. Frölich színművésznőnek megbocsátott.

És Ronda gondolkozni kezdett a diákokról, akiket tönkre kellene tennie. Milyen kár, hogy a piaci trafikos már nem jár iskolába; s az az inas, aki nem köszön; és a többi, aki a városban él, mindenki. Őket mind tönkretehetné Róza. Mindegyiket csufosan kiebrudalnák az iskolából miatta. Másalaku romlást nem tudott Ronda elképzelni. Más katasztrófa, mint hogy valakit kicsapnak az iskolából, nem is létezett a szemében...

Mikor Frölich színművésznőhöz bekopogtatott, maga a nő nyitott ajtót, aki éppen menni készült.

— Juj! Végre! Éppen hozzád készültem. Te

persze nem hiszed, de itt fusson ki a szemem, ha nem igaz.

— Jó — mondta Ronda.

És csakugyan hozzá készült.

Frölich színművésznő, mikor Ronda eltűnt a látóhatárról, először ezt mondta: »elszalasztottam« és elhatározta, hogy a lakást fölmondja, a butorait eladja, egy darabig mint magánzó él és azután, minthogy a Kiepert-házaspár máshová ment és már el is utazott, új szerződés után lát. Öreg Rondája iránt mindig baráti érzésekkel viseltetett; de erőszakkal nem tukmálhatta rá és minthogy el se hitte volna, nem is erősködött. A nőnek megvolt a maga filozofiája. Sokkal könnyebb valakit becsapni, ha rossz fát teszünk a tüzre, mint beigazolni azt, hogy tényleg ártatlanok vagyunk. Egyébként a multtal való bibelődésnek se vége, se hossza, hogyha valaki, még ilyen gyerekes dolgokban is, mint a hühnengrabi eset, talál valamit és azt képzei, hogy mindenkivel összeáll még azután is, hogy őt megismerte. Aztán az öreg nem is volt az ő zsánere. Gyakran csalódik az ember; ezt megállapította. Az utcán is félórahosszat szaladt néha utána egy-egy lovag, amig végre neki-durálta magát, utólérte és keszegül rápislantott. Azután elódalgott és úgy tett, mintha semmi sem történt volna. Ronda is csak ezt művelte és alig hogy szemtől-szembe került vele, fuccs

Mikor aztán elmúlt egy kis idő, unatkozott és a pénze is fogyatékán volt, elgondolta, hogy mégis ostobaság a dolgot így elpaccolni. Az öreg végül szégyelte magát, duzzogott és várta, hogy a nő csak a kisujját is nyujtsa neki. Késznek mutatkozott kibékülni. Vén gyerek volt,

kissé kómikus és önfejű. A nő arra gondolt, hogy dobta ki a kapitányt az öltözőből és érte még Kiepertékkal is összetűzött; ezen nevetett. Nyomban azonban merev és gondolkozó lett a szeme, olyan, mint mikor Rondára nézett. Ronda féltékenykedett, ez bizonyos; és ezzel imponált neki. Most talán magában ül, mérgelődik, dühög rá s az epéjétől nem is tud ebédelni. Ezt a nő rettenetesnek tartotta. Jó szíve megindult. És nemcsak a pénzért, meg a jólétért, de részvétből és nagyrabecsülésből is elindult hozzája.

— Régóta nem láttuk már egymást — mondta a nő szemérmesen és foghegyről.

— Ennek megvan a maga oka — szólt Ronda. — El voltam foglalva.

— Vagy úgy. Mivel?

— Tudod, hogy kiváltam az itteni gimnázium kebeléből.

— Értem. Ezt is a szememre hányod.

— Mindent jóvátettél. Mert a Kieselsack nevű diákot is eltávolították, aki előtt mindörökre zárva marad a tudományos pálya.

— Micsoda egy undok fráter volt.

— Vajmi kíváncsi lenne, hogyha sok tanulóifjat érne hasonló sors.

— De mit csináljunk? — mondta a nő és ravaszul mosolygott.

Ronda elvörösödött. Kis szünet következett, mialatt Róza bevezette őt és leültette. A térdére siklott, Ronda válla mögött elfintorította az arcát s alázatosan tréfálva kérdezte:

— Hát nem haragszik már Rondácska a Rózájára? Bizony az volt minden, amit a törvényszék előtt mondtam. Debizatyaauristen. Tudom, hogy nem hiszed, pedig úgy van.

— Jó — ismételte Ronda.

És minthogy szükségét érezte annak, hogy a nőhöz az események tisztázásával és összefogásával közeledjék, így szólt:

— Nagyon is tudom, — igen ám, ugy bizony! — hogy az ugynevezett erkölcs legtöbb esetben szerves összeköttetésben áll a butasággal. Ebben legfőlebb csak az kételkedik, aki nem élvezett klasszikus neveltetést. Az erkölcs mindenesetre csak annak előnyös, aki, nem lévén benne részes, általa könnyen uralomra juthat azok fölött, akik nem tudnak a hálójából kievickélni. Ki lehet jelenteni és be lehet bizonyítani, hogy az ugynevezett erkölcsöt a szolgalelkektől szigorúan meg kell követelni. Ez a követelmény eddig — jól jegyezzük meg! — nekem sohase engedte megismerni, hogy van más élet is, más erkölcsi törvény is, amely a közönséges nyárspolgár életétől és erkölcsétől alaposan különbözik.

A nő erőlködve és csodálkozva hallgatott.

— Ojják. Ez már aztán teszi.

— Én, — folytatta Ronda — ami a személyemet illeti, a nyárspolgár-erkölcsöt követtem; nem mintha sokra becsültem volna, vagy hozzá lettem volna láncolva, hanem — nemde ugyebár — mert semmi okom se volt, hogy elszakadjak tőle.

Önmagát kellett tüzelni a beszédre, hebegve, heves szeméremérzettel pironkodva és ájúldozva tárta ki merész életfelfogását.

A nő bámulta a beszédét és hízelt neki, hogy Ronda előtte produkálta magát.

Ronda még hozzátette:

— Meg kell állapítanom és ezennel le kell

szögezmem, hogy tőled sohase követeltem meg egy az enyémhez hasonló erkölcsöt...

Erre a nő a meglepetéstől és az örömtől elfintorította az arcát és megcsókolta Rondát. Alig engedte el a száját, a tanárja megint magyarázott:

— Ennek dacára azonban...

— Mit mondasz? Minek dacára, Rondácskám?

— Ennek dacára ebben a konkrét esetben azonban az irántad érzett szerelmem szinte lehetetlenné tette számomra oly dolgok elviselését, amelyek az erkölcsstanom alapételete szerint nem hibák és nem bűnök, sőt azt is be kell vallanom, hogy néminemű fájdalmat is éreztem miattuk.

Róza körülbelül eltalálta, miről van szó és hizelegve odatartotta a fejét.

— Mert oly értékes nőnek tartalak, akit nem kaphat meg csak úgy akárkiféle.

A nő komoly lett és elmélázott.

Ronda pedig határozott.

— Jó.

Egyszerre azonban kifakadt, valami szörnyű emlék ostroma alatt:

— Csak egy valaki van, akinek sohase tudnék megbocsátani, akitől — igen ám, úgy bizony — tartózkodnod kell, akit sohase szabad viszontlátnod. Ez a valaki: Lohmann.

A nő ránézett, látta, hogy szinte elalél, a homloka verejtékezik és nem értette meg őt, mert sohase látta azt a gyötrő képet, amely Rondát egyszer marcangolta: hogy öleli át Lohmann Rózát.

— Igen — mondta Róza. — Rá mindig haragudtál. Répává akartad aprítani. Ne félj,

Rondácskám, meg is teszed majd. Nekem az ilyen buta fickó ugyan csak nem imponál. Csak elhinnéd. De nem hiszed el. Sirni, sirni szeretnék.

És igazán sirni szeretett volna: mert semmiképp se hitték el, hogy közönyös Lohmann iránt; és mert a szive leghátsó pitvarában mégis élt valami, ami Lohmannra vonatkozott s ami a szavahihetőségét elrabolta; és mert Ronda, az öreg, buta gyerek oly gyakran és oly ügyetlenül bolygatta ezt a dolgot; és mert zaklatott életére még mindig nem szállott le a béke, amire teste-lelke egyformán sóvárgott. De mint-hogy Ronda nem tudta volna, miért sir és minthogy nem akarta végképp összekuszálni a helyzet szálait, elfojtotta a könnyeit.

Egyébként szép napok következtek rájuk. Minden-hová együtt mentek és Róza kelengyét és lakásberendezését egészítették ki. Hamburgi toalettben csaknem naponta ott ült Róza a városi színházban, Ronda pedig az oldala mellett alatomos kárörömmel fogadta az irigyen megbotránczó és rosszindulatuan vágyakozó tekinteteket, amelyek feléjük irányultak. Később a nyári színházat is megnyitották és ők ketten letelepedhettek a kertbe a jómódu és tisztos társaságbeli emberek közé és lazacot ehettek és örülhettek mások boszuságán.

Frölich kisasszony többé nem félt, hogy intrikálnak ellene. Tul volt a veszélyen. Ronda az ő kedvéért még az állásából is elcsapatta magát.

Eleinte kissé kényelmetlenül érezte magát Rózácska. Hogy kerül ő ekkora tisztességhez, hogy valaki az ő kedvéért ennyi terhet vesz a nyakába. Később csak a vállát vonogatta:

— Hja, ilyenek a férfiak.

Lassacskán rájött, hogy Ronda helyesen cselekedett és hogy ő, Róza, még ennél sokkal többet is megérdemel. Ronda akkora csökönyösséggel hajtogatta előtte női érdemeit és az elérhetetlen magaslatot, ahol ő áll és ahonnan még pillantására sem érdemes az emberiség, hogy végül is kezdte komolyan venni saját magát. Idáig még senki se vette őt ilyen komolyan és ezért ő se önmagát. Hálát érzett aziránt, aki erre megtanította. Róza érezte, hogy fáradságába kerül majd megbecsülni azt az embert, aki ily nagyra tartja. Még többet tett: erőlködött, hogy szeresse is.

Nyomban kijelentette neki, hogy latinul szeretne tanulni. Ronda örömmel látott hozzá. A nő hagyta, hadd beszéljen, rosszul felelt neki, vagy nem is hallotta a kérdést és folyton rá nézett, míg a belsejében más dolgokkal bibelődött. A harmadik latin órán Róza ezt kérdezte:

— Mondd, Rondácskám, mi nehezebb, a latin, vagy a görög?

— Természetes, hogy a görög — szólt Ronda. A nő pedig határozott:

— Akkor görögöt akarok tanulni.

Ronda örült és azt kérdezte:

— Miért?

— Csak, Rondácskám.

Róza megcsókolta Rondát és ez a csók úgy hatott, mint a gyöngédség parodiája. Pedig igaz érzésből fakadt. Ronda felébresztette a leány becsvágyát; és most az, hogy Ronda iránt érzett becsülését kimutassa, a latin helyett a nehezebb görögöt választotta. Ez a kívánság egyúttal szerelmi vallomás is volt, előlegezett vallomása egy alkalmazkodni kívánó érzésnek.

Bizony nem volt oly könnyű Rondácskát szeretni. Még a görög se ment nehezebben. Mint ha alaposan meg akarná főzni s végleg megkaparintani magának, minduntalan körülsimogatta Ronda merev pofacsontjait, kattogó állkapcsát, szögletes szemgödreit, melyek mélyéből mérges és gyűlölködő szemei villogtak, amelyek Rózácskára pislogtak gyermekes alázattal. Róza megsajnálta ezért és gyöngéden bánt vele. Ronda gesztusai és szavai, a gesztusainak szálnalmas kómikuma, a szavainak pepecselő szellemessége: mindez meghatotta a nőt. Nagyrabecsülését sem tagadta meg tőle. De többre — hiába erőlködött — nem volt képes.

Róza, hogy kárpótlást adjon az érzése kudarcáért, néhányszor összeszedte minden sütnivalóját a görög órán. Ronda arcára vörös foltok gyultak és gyönyörtől repesve vetette magát az ígeketőkre. Mikor Homerost felütötte és Róza először nyögte ki belőle a men... de nün-t, mikor ezek az imádott hangok először pottyantak ki Frölich kisasszony cifra arcából, bemázolt ajkai közül: Ronda szíve majd szétrepedt a boldog izgatottságtól. Félre kellett tennie a könyvet és összeszednie magát. Még alig birt lélekzeni, megfogta az asztal fölött Róza kisasszony kicsiny, puha és állandóan kissé zsirpárnás kezét és azt mondta, hogy egyáltalában nem szándékozik még hátralévő életét — csupán egyetlen órára is — tőle különválva tölteni. El akarta venni feleségül.

Rózácska először sirásra pityerítette a száját. Azután elérzékenyülve mosolygott, a képét Ronda vállához támasztotta és ringatódzni kezdett fölötte. A ringatódzásból rángatózás lett; Rózából kitört az örömujjongás, fogta Rondát,

felranciaigálta a székről és körülkeringte vele a szobát.

— Ujjé, hát Rondané nagyságos asszony lesz belőlem! Halálra röhögöm magam! Rondané nagyságos asszony, — ohó, Gondané, kérem alázattal.

És máris játszotta az előkelő dámát, amint elhelyezkedik a székén. Egy percig értelmesen beszélt: nem megy többé vissza az új lakásába; ugyis már majdnem mindent elkótyavetyéltek belőle. Ronda lakásába költözik és azt ujonnan berendezi! Azután újra kipukkant belőle a nagy öröm. Végül lehiggadt, elmélázott és csak ezt mondta még:

— Hogy mi nem érheti az embert!

Ronda kérdésére, hogy örül-e és hogy minél előbb nyélbe kell ütni a házasságot, Rózácska csak szórakozottan mosolygott.

A következő napokon sem látszott kapiskálni a dolgot. Néha szinte mintha gondok bántották volna, de ezt tagadta. Gyakran elment hazulról és ideges lett, ha Ronda vele akart tartani. Ez meghökkentette Rondát és valami kinos sejtelem fakadt fel benne. Egyszer rajtakapta Rózát, amint egy alacsony vendéglő ajtajából kilépett. Miután egy darabig hallgatagon mentek egymás mellett, Róza titokzatosan mondta:

— A dolgok nem olyan egyszerűek, mint gondoljuk.

Ez a kijelentés egészen nyugtalanná tette Rondát, de Róza nem adott bővebb magyarázatot.

Egyszer aztán végre, jóval később, mikor Ronda magányosan és busan baktatott délben az elhagyott Siebenberg-utcán, egy kis fehér ruhás gyerek tipegett hozzá és együgyű hangon gügyögte:

— Gyere haza, papa!

Ronda megállott és csodálkozva nézte a gyermek parányi, fehérkezyüs kezét, melyet feléje nyújtott.

— Gyere haza, papa! — ismételte a csöppség.

— Mit beszélsz? — kérdezte Ronda. — Hát hol lakol?

— Ott és hátrafelé mutatott.

Ronda arrafelé nézett és ekkor a legközelebbi sarkon megpillantotta Frölich Róza színművésznő hizelgően féloldalra hajtott fejcskáját és kezének mentegetődző és könyörgő mozdulatát, amint — félszegen — a csipőjétől kissé előrenyult.

Ronda tanácstalanul hápogott. Egyszerre mindent megértett; és egész egyszerűen megfogta a még mindig felé tartott, kis fehérkezyüs kacsót.

XII.

A familia elment nyaralni a közeleső fürdőhelyre. A kurhotelben vettek lakást és sátrat béreltek a strandon. Frölich Róza színművésznő önnagysága fehér cipőben feszített és fehér delén ruhájához fehér tollboát viselt. Crep-de-lisse kalapjának libegő fehér fátyla és mellette tipegő fehér gyermeke, kecsessé és könnyüvé tették. Rondára is fehér strandöltöny került. Ha a messzire nyuló fővény padlósétányán korzóztak, valamennyi sátorból látcsövekkel kukucskáltak utánuk és hogy, hogy nem, minden idegen megtudta Róza önnagysága élettörténetét.

Ha Róza gyermeke a nedves homokból pogácsákat gyurt, ugyancsak kellett vigyáznia, hogy ki ne potyogjon egy a markából, mert ilyenkor

mindig ott termett valamilyen elegáns ur, felkapta a homokpogácsát és vitte — nem a gyermeknek, hanem Frölich Róza színművésznő önnagyságának. Utána pedig meghajtotta magát Ronda előtt és bemutatkozott. Ilyenformán a familia hamarosan két hamburgi kereskedő, egy fiatal braziliai ur és egy szász gyáros társaságában fogyasztotta kávéját a parti sátorban.

A szedett-vedett társaság többször kirándult vitorlás csónakon, melyeknél mindenki rosszul lett, Ronda és Róza kivételével. Ők ketten sutytyomban nevettek a többiekén. A gyermek naponta kilószámra kapta a cukros mandulát s kapott kis hajót, ásót és uszóbabákat is. Kutya-bajuk volt. Szamaragoltak, Ronda lába kibi-csaklott a kengyelből és a szamar sörényébe kapaszkodva ügetett ott el a térzene előtt, épp amikor javában folyt a hangverseny. Róza önnagysága sivákolt, a gyerek ujjongott és az asztaloknál savanyu megjegyzéseket mondtak az emberek.

Mikor egy berlini bankár magyar táncosnőjével is közibük került, akkor aztán teljes volt az egész »Ronda banda«. A table d'hôte-ot végigzajongták, a karmestert folyton zaklatták, hogy játssza Róza önnagysága kedvenc darabjait, melyek pályájára emlékeztették, tűzijátékokat rendeztek a maguk szakállára, mindent felforgattak és így sokan mulattak, sokan pedig megbotránkoztak rajtuk.

Ronda azok számára, akik a felesége kedvéért a közelében éltek, rejtély volt. Evés közben elárulta gyöngéit, egy kiránduláson összeesett, angol ruháit úgy viselte, mint az álruhát s mikor szemügyre vették, úgy tetszett, hogy nem is komoly akadály, ha arról van szó,

még moccani se mer s mindössze csak száalmas és nevetséges. A természet kisemmizett mostohagyermekének tekintették szegényt. De az udvarló, aki már vigan flörtölt a feleségével, hirtelen — egész váratlanul — egy száraz és gúnyos Árgus-tekinetet érzett magán, amit rendszeren hátulról lövelt feléje a férj. Ha a karkötőt nézegette, amit a feleségének ajándékoztak, az az érzése támadt az embernek, hogy felszarvazták az öreget. És még ha egyet-mást el is ért az udvarló, — késői parti séták, egyedül az asszonnyal, míg a férj másokkal itta a bowlét — Ronda jóéjszakát mondó gúnyos kézzsoritása szinte sértette őt és határozott kétélyt ébresztett benne aziránt, vajjon elér-e valaha is a célját?

És tényleg sohasem érte el. Mert Ronda sokkal inkább értett hozzá, miként kell valakit Frölich Róza előtt nevetségessé tenni és lepocskondiázni. Mikor magára maradt Rózával, kicsufolta a két hamburgi angolos beszédmodorát, vállát vonogatta a brazíliai fölött, aki lapos kavicsok helyett ezüst pénzdarabokat hajigált a sima vízfelületre és leutánozta a lipcsei feudális ur kéz- és fejmozdulatait, cigarettagyújtás, vagy dugóhuzás közben. Frölich Róza önnagysága persze nevetett. Kuncogott, anélkül, hogy Ronda megvetésének okáról és helyességéről meggyőződött volna. Nem is indokolta meg mással a megvetését, csak azzal, hogy a görögök nem így tettek. De Róza mindenkinek hálás volt, aki nevetésre kapatta. És jótékonyan hatott rá Ronda makacs, megtámadhatatlanul méltóságos meggyőződése, hogy kettejükön kívül az egész világon senki se számít. Róza az erős zsarnok jármában maga is önérzetes és rátarti lett. A

braziliainak, aki egy magányos szirt mellett le-
térdepelt előtte a fővénybe, a kezeit tördelte,
közvetlenül ezt mondta, mintha egyszerre ki-
nyílt volna a szeme:

— Menjen, maga majom.

Pedig hízelt neki, hogy ez a fiatalember,
aki egy városhelyi családnál szállt meg, minden
ismerését faképnél hagyta, hogy vele csibész-
kedjék s vele együtt verje el a pénzét. De ma-
jom volt, Ronda annak tartotta.

Ronda sohase firtatta, hol maradt el a fe-
lesége. Nem nyugtalankodott, hogyha nagyon ki-
csipte magát, hogyha csipkés és könnyű nyári
ruhái nagyon is bizgatták a gavallérokat. Sőt,
mig az urak künn várakoztak rá, Ronda segí-
tett a feleségének csinosítani magát és ken-
dőzte, mint azelőtt az öltözőben. Mérges mosoly-
lyal jegyezte meg:

— Már türelmetlenkednek. Zongorázni kel-
lene nekik, hogy el ne unják magukat.

Vagy:

— Ha most így félig kifestetten és váratlanul
kidugnád a fejed az ajtón, megint azt kiabál-
nák, mint akkor: hohohoho!

A tengeri fürdőről való elutazásuk egy eléggé
kinos incidenssel kapcsolatban történt. A pálya-
udvaron megjelent az egész »Ronda banda«, a
brazíliai éppen négyszemközt beszélgetett Rózá-
val, mikor lihegve odasántított egy öreg ur,
Vermöhlen, a tőzsér, a fiatalember rokona és a
Róza kezében levő ékszerestokot el akarta tőle
ragadni.

Róza csak az imént kapta ajándékul a fia-
tal brazíliaitól, ünnepélyes formaságok köze-
pette. Ronda odasietett és megvédte a felesége
igazát. Amíg a fiatalember pironkodva egész

rokonságát megtagadta, az öreg Vermöhlen fel-fortyanva, heves izgalomban szemére lobbantotta a házaspárnak, hogy társaságukban unoka-öccse már régóta a módján felül költekezik. Ezt a násfát már nem veheti meg; a gyöngé tantija, sajnos, pénzt adott rá; de ez Vermöhlen pénze és ezért az ajándék az övé.

Ronda vele szemben rendreutasító nyugalommal konstata, hogy Vermöhlen ur pénze és Vermöhlen asszony pénze csakugyan egy és ugyanaz; hogy a Vermöhlen-család legszemélyesebb ügyeivel egyáltalán nem hajlandó foglalkozni; és különben is harmadszor csöngettek. És szürke ujjai görcsösen a tokba csimpaszkodtak, a feleségét pedig a kocsiba tuszkolta. Mindenki a kalapját lengette, Vermöhle kive, aki a botjával fenyegette Rondát.

Róza először sajnálatát fejezte ki, hogy ilyen kinos helyzetbe került és félt a folytatásától. Ronda azonban felvilágosította, hogy a félelme alaptalan. Hozzáette, hogy Vermöhlen tőzsérnek vannak fiai, akiket tanított és sohase »csiphetett meg«. Vermöhlenék több városi familiával rokonságban vannak.

Róza megnyugodott. Mutogatta a kis briliántokat a lányának, vele együtt nevetett és így fogadkozott:

— Ezek a fityegők, meg ezek a butonyok mind a tiéd lesznek, Mimi, ez a te hozományod.

Ronda ujjongott, hogy a Vermöhlenéket »megcsipte«. El-elgondolkozott azon, hogy itt több diákot és több családot szégyen ért s a szégyen nem abból keletkezett, hogy bezárták őket a »dutyiba«, vagy hogy az intézetből el-távolították. A szégyent — igen ám, ugy bi-

zony — és a romlást tehát más uton is elő lehet idézni, mint a kicsapással. Uj, eddig nem ismert utakon...

A városban, a villájukban a szokott élet járta. Emberekkel nem igen érintkeztek. Estig, mikor is színházba és vendéglőbe mentek, Róza ponyolában heverészett a különböző butorokon. Ronda azt indítványozta, hogy görögül tanítja és ezzel szórakoztatja. A nő fanyalogva utasította vissza. Egy este valami vigjátékban felismerte régi ismerősét, egy színésznőt, aki egy szakácsnő szerepében lépett fel.

— Nini, ez a Pielmann Hedvig. Hogy hogy kapott szerződést, azt igazán nem tudom megérteni.

Erre egy csomó dolgot mesélt el a volt társáról és végül ezt mondta:

— Te, ezt meghívjuk.

Pielmann kisasszony eljött és Róza finom reggelit és vacsorát adott eléje, hogy elkápráztassa. Most a kereveteken két nő heverészett, nem egy, cigarettáztak és régi, agyontárgyalt élményekre emlékeztek. Ronda rossz lelkiismerettel nézte, hogy unatkoztak. Kötelességének érezte, hogy segítsen rajtuk, de mégis tanácstalan maradt és szorongott, mintha titkos gondok nyomták volna. Ha csöngettek, felpattant a székéről és rohanást szaladt ajtót nyitni. A nőknek feltűnt, hogy ezt sohase bizta a szobalányra.

— Vagy rajtam akar ütni, — mondta Róza — vagy pedig megcsal. Bizony-bizony már kormos a füle az én Rondácskámnak.

Egy napon levél jött Hamburgból, két jóbarátjától. Ősszel nagyobb utat akartak tenni, hajón a spanyol partok mentén, Tuniszig. Azt indítványozták, tartsanak velük Rondáék is.

— Nagyszerű! — szólt Róza. — Ez aztán teszi. A vademberek közé utazunk. Gyere te is velünk, Hedvig, kérj urlaubot. Mind a ketten feketére festjük magunkat, lepedőbe burkolózunk, én majd felteszem a diadémomat, ami még a szinpadról maradt.

Hedviget megnyerte az eszmének. Rondát nem is kérdezték meg. Csak azon csodálkoztak, hogy nem igen lelkesült érte. Csöndesen elkukoricázott addig, míg Hedvig el nem ment; akkor aztán kitálalt. Nincs pénz.

— Ezt nem értem! Hogy lehet, hogy egy tanárnak nincs pénze! — kiáltott a nő.

Ronda zavartan mosolygott. Harmincezer márkát tett félre. Ez már eluszott; a berendezésre, a ruhákra, a multságokra. A folyó kiadások nem voltak arányosak Ronda nyugdijacsakájával; messzire túlhaladták. Ronda számlákat és intőcédulákat kotort elő, amelyeket az ajtóban röptében fogott el, a szállítóktól, a vendéglősöktől, a szabónőktől. Szégyenkezve és gyűlölködve beszélt, micsoda fogásokat és trükköket kellett kiókumlálnia, hogy a végrehajtót türelemre bírja; de ezt se bírja már sokáig.

Róza játszott a ijedtet és a bánatost. Természetesen belül semmit se érzett. Most vége a dinom-dánomnak és csak menjen a két alak maga a vademberekhez. Ma délre csak marhahúst esznek, bár a liba pirul a tűzön; vacsorára pedig hurka lesz és megint elkezd görögül tanulni, mert ez a legolcsóbb. Ronda meghatódott és azt mondta, tudja — igen ám, úgy bizony — a kötelességét s mindent megszerez, amit a felesége szeme-szája megkíván.

— Édes, — szólt Róza — vedd meg azt az arany-bronz cipőt hatvan márkáért.

Róza rögtön irt Hedvignek: »Nincs dohány«. Ez az eset mindenestre felizgatta kissé.

Hedvig azt tanácsolta, hogy Ronda adjon órákat.

— Csak ne lenne az uram olyan szörnyen mogorva — vélte Róza.

Hedvig pedig dagadt a büszkeségtől, hogy szolgálatot tehet:

— Majd küldök én neki pasast, az én palimat. Tőlem kivurcnizhatja, ahogy akarja.

— Lorenzent, a borkereskedőt? Ugyan, hisz ez már diákja volt Rondának, annyit dumált róla, hogy na. Téged még csak szível, de a barátod ne kerüljön a szeme elé... És ha meg is puhitom Rondát, a barátodnak lesz annyi esze, hogy nem jön ide a csapdába.

— Rosszul ismersz, drágám — szólt Hedvig. — Kabinetkérdést csinállok a dologból: vagy — vagy!

Rondával közölték, hogy Lorenzen, a borkereskedő görögül akar tanulni, mert görög borokkal kereskedik és órákat vesz. Ronda ökröndözött a dühtől, de nem tiltakozott ellene. Felindultan és ravasz mosollyal beszélt Lorenzen diákja büneiről, engedetlenségéről, arról, hogy sokszor csufolta, de egyetlen egyszer sem sikerült »megcsipnie«.

— De — jegyezte meg közben — még megcsiphetem.

Aztán:

— Emlékszel, szerelmem, micsoda patália volt az esküvőnkön, micsoda csődület loholt a kosink után...

— Hagyd, lelkem — szólt Róza; mert ezeknek a kinos dolgoknak az említését is szégyelte Hedvig előtt.

Ronda azonban zavartalanul folytatta:

— Micsoda csorda bögött az anyakönyvi hivatal előtt, — nemde, ugy-e bár — és mikor a kocsiba szálltál, Kieselsack sárral fröccsen-tette be a fehér atlaszruhát is. De kétségte-lenül bizonyos, hogy a fiatal garaboncások közt ott volt Lorenzen diákom is, aki a csufnevetet ordította és olyan gyalázatosan viselkedett, mint senki.

— No, majd megmosom a fejét! — szólt Hedvig.

— Sajnos, nem csiphettem meg — folytatta Ronda. — Nem tanithattam meg a regulára. De csak tanuljon görögül. Sok diákomat nem csiphettem meg. Bárcsak mind tanulna görögül!

Később eljött Lorenzen, de szívesen bántak vele. Ronda behívta Rózát, amaz ürügy alatt, hogy nem találja a füzetét, vagy a ceruzáját és beszélgetni kezdett vele. Először produkálni kellett magát a diák előtt, hogy mennyit tud görögül, aztán modern dolgokra terelődött a társalgás. A diák fölényesen, a nyugodt irónia kép-zelt jogával lépett be. De nyomban visszahőkölt, mihelyst látta, hogy minő szabad és mértékletes bájjal mozog Róza polgári stilű butorai között; hogy jobban öltözik, mint a saját felesége, aki a színházban mindig felháborodott Rózán; s meg-értette, hogy a kevés pirosító, a félvilági nők halványan sejtetett dialektusa és pár késhegyini színésznőszerűség sajátosan fűszerezik a családiaságot. Ördöge van ennek a Rondának! Így aztán nem kell járnia se a klubba, se máshová. Lorenzen a kezdő fenhéjázó modorát letette s a Ronda-házaspár előtt édeskésen szolgálatkész lett, megjuhászodott.

Megengedték neki, hogy legközelebb hozzon egy kis borocskát is. Pástétomot is hozott és egy kis reggeli helyettesítette a görög órát. Ha valamire szükség volt kívülről, mindig Ronda ment ki. Először a dugóhuzóért s mikor már ittak és Lorenzen pityókás lett, még gyakrabban szaladt ki Ronda.

Mikor ezek a kis murik ismétlődtek, Róza annak adott kifejezést, hogy jó lenne másokat is meghívni. Lorenzen az intimitás mellett foglalt állást; de Ronda igazat adott a feleségének. Lorenzennek el kellett hozni a barátait. Hedvig egy másik színésznővel jött. Maguk a vendégek hoztak kalácsot, felvágottat, gyümölcsöket. Ennek ellenében a háziasszony a teát szolgáltatotta. Pezsgőt ittak, erre megjött az étvágyuk és erre Ronda a szokott hamiskás mosolyával beszélni kezdett:

— Azt hiszem, tudni méltóztatnak, hölgyeim és uraim, hogy az itteni gimnáziumban viselt állásomat — azt, hogy jogosan-e, vagy sem, ezuttal talán ne feszegessük — elvesztettem.

Mindig hagyták, hadd beszélje ki magát a kedvére és ennek örült. Erre összeadtak az urak és pezsgőért küldtek. Sokszor maga Ronda ment el és maga rendelte meg. Látni lehetett, amint visszabotorkált az utcán, előtte ment az inas a kosárral és ő vigyázott az italra, a háta mögött, mint egykor a Kék Angyalban.

Mikor jókedvük szottyant, kérték Rózát, hogy énekeljen és Róza elénekelt kedvenc dalait; egyszer, mikor felöntött a garatra, énekelni kezdte Lohmann dalát is. Ronda nyomban félbeszakította és mindenkit hazaküldött. A vendégek csodálkoztak, vakmerően tiltakozni próbáltak. Mikor azonban Ronda fujni kezdett és ki-

jött a sodrából, mind beadták a derekukat. Róza halkán bocsánattal csititgatta a férjét. Fogalma sincs, miért haragszik.

Mind fiatal emberek voltak és a legtöbbször állandóan eljárt a Kék Angyalba. Mig csak néhányan voltak együtt, hamis feszt éreztek, gyáván és szemtelenül magukat csalták, mert nem voltak képesek Rondával mint magánemberrel érintkezni; a háta mögött settengtek és diákos alázattal torpantak vissza, mikor állniok kellett a viccüket. Aztán megsokasodtak és az egyén felelőtlen nézővé lett. Már semmi talmi meg-hittség se hamisította a hangulatot. Ugy látszott, hogy Ronda egyszerűen kisebb helyiségbe költözött a truppjával, ahol a nőkkel kényelmesebben lehet élni. És itt később is volt a záróra, akkor, mikor kiki a maga jószántából hazamegy. Egy alkalommal, mikor már csak kevesen voltak itt, Lorenzen bakkarázni hívta. Rondát izgatta a dolog, megmagyaráztatta magának a játékot és mikor tisztában volt vele, bankot adott. Nyert. Mikor veszteni kezdett, visszavonult. Lorenzen, mint az inditványozó, kötelességének tartotta, hogy teljes lélekkel menjen bele. Tárcájából egymásután szedgette ki a százmárkásokat. Többen kivörösödtek és egymásután sajnálkoztak, hogy nem vettek több pénzt magukhoz. A bankárnak megint szerencséje volt.

Róza a férje fölé hajolt és ezt sugta:

— Látod? Mért mentél el, te kis buti!

Ronda ríposztzott:

— Nem bánom, megveheted, szerelmem, azt a nyolcvanmárkás kalapot. Aztán Zebbelinnek, a vendéglősnek is betömhetem még a száját. Ne félt engem!

Nyugodtan nézte, hogy teszi el egy vendége Lorenzen bankjegyeit és nem bánta, hogy nem ő nyerte meg. Lorenzen elvesztette; és Ronda kihagyó lélekzettel érezte, a boszunak diadalutján jár, amelyet földalatti reszketések ráznak. Mikor végül Lorenzen kijózanultan és bamba arccal üres pénztárcájába bámult, odalépett hozzá és így szólt:

— Mára elég, Lorenzen, a görög órának vége.

Nemsokára hire futott a városban, hogy Rondánál orgiákat csapnak. Az urak a tőzsdén és a klubban, a törzsasztaloknál, az irodákban hallották, amint néhány fiatalember sebbel-lobbal elmondotta. Otthon a családjukban el-elejtettek róla pár szót és a nők sugdostak és többet akartak tudni. Ugyan mi fán terem az a has-tánc, amit Rondané táncolt. A férj nem tudja eléggé megmagyarázni és így azt képzelték, hogy a hastánc minden képzelmet felülmuló paráz-naság. És izgatta őket az a társasjáték is, amelyet Rondáéknál szoktak játszani: a zálogosdi. Több pár a padlóra feküdt, egy nagy takaró alá, mindegyik egy sorban, egy férfi egy nő mellé. Nyakukig betakaróztak és míg a takaró nem mozgott, senkinek se jutott eszébe, hogy mi történik alatta. Mikor azonban megmozdult, annak, aki ludas volt benne, zálogot kellett adnia. Ez a játék városszerte legendás hirben állott. Sötét híradások regéltek róla a fiatal leányoknak; a leányok órák hosszan kotoltak a titkon, a szemükben rémült kíváncsisággal. Aztán azt is szerették volna tudni, igaz-e, hogy Rondáéknál néha egészen meztelen felsőtesttel jelentek meg a hölgyek?

— Juj, de nagy disznóság!

— De furcsa lehetett.

Lorenzen néhány tisztet hozott magával, akik a murijukra nála vásároltak bort; többek közt magával hozta Gierschke hadnagyot is. A finom polgári társaságból elsőnek Kunst, az ügyész állított be. Ő is Frölich Róza kegyéért versengett és erős vetélytársa lett Richternek, a fiatal tanárnak. Richternek végre-valahára sikerült eljegyeznie magát egy gazdag leánnyal, akit a tanár-fajta ember nem igen kap meg; de a vőlegénység nem jól állott neki. Ingerlékeny lett és élvágyó, higgadt beamter-feje egyszerre megkótyagosodott. Lorenzen példájától elragadtatva, veszettül játszott. Ronda házában egy estén több hónapi fizetését elvesztette, ostoba fogadásokba ment bele s annyira versengett a háziasszonyért, hogy minden tartózkodásról megfélemedezett. A tanári szobában ugyancsak szapulták, hogy érintkezik a tanárság szégyenével, Rondával.

Ronda, aszerint, hogy szerencséje volt, vagy nem, nyert, vagy veszített. Egy alkalommal Róza ezermárkás chinchilla-bundát kapott s cifra feje csábító kacérsággal bujt ki a szürke és puha szőrméből. Máskor pedig Rondának a vendégek érkeztekor ágyba kellett bujnia és betegséget mimelnie, mert egyetlen vendéglős sem akart már hitelezni. Másnap aztán elment hozzájuk és megmagyarázta nekik, hogy a halálából meg éppen nem fognak pénzelni. A vendéglősök ezt belátták és abban bizakodva, hogy Ronda megint nyerni fog, meghosszabbították a hitelt.

Frölich színművésznő csak ritkán játszott, de akkor aztán nem hagyta abba, míg egy vörös garasa volt. Egy este azonban ugy kedvezett neki a szerencse, hogy partnerének, Lorenzennek még az ingét is elnyerte. Lorenzen nagyon

sápadt volt és szitkozódva távozott. Ugy ült ott Róza, mint egy gyerek, lázasan a boldogságtól, ideges kezeiben bankjegyeket és aranyat szorongatva. Néhányan hirtelenül és szokatlan udvariassággal ajánlkoztak, hogy a pénzét megszámlálják. Több mint tizenkétezer márkát nyert. Róza azt mondta, hogy aludni megy. És mikor egyedül maradt Rondával, lázas szemmel, édes és lemondó hangocskáján mondta:

— Hát mégis lesz hozománya a Miminek. A fityegőkön és a butonyokon már rég tul kellett adni. De most mégis csak itt a pénz. Szegénykének legalább jobb sora lesz, mint nekem.

De már kora reggel jöttek a hitelezők, akik pénzt orrontottak; és Róza a leánya hozományát hiába védte a testével, elvették tőle.

Aztán az a hír is elterjedt, hogy Lorenzen, a borkereskedő fizetéseképtelenné vált. Ronda fűnél-fánál kérdezősködött és mikor hazajött, sápadt volt, verejtékes és meg se tudott mukkani.

Végül csattogó állkapcsokkal hápogta:

— Csődbe jutott! Lorenzen csődbe jutott!

— Kinn vagyok a vízből — mondta Róza, aki a kerevetbe süppedve ült és a kezeivel lomhán harangozott a térdei közt.

— Lorenzen csődbe jutott — ismételte Ronda.

— Lorenzen a sárban fekszik és nem kel fel többé soha. Pályafutását — igen ám, úgy bizony — befejezte.

Halkan beszélt, mintha attól félt volna, hogy megpukkad örömében.

— Mit örülsz neki. Mimi hozományának is vége.

— De most megcsiptem az ipszét. Ez alkalommal sikerült megcsipnem őt és most kiszolgáltatom jól megérdemelt sorsának.

A nő nézte őt, amint ide-oda jár, mintegy tébolyodott. Kezei reszkettek a tárgyakon, amelyeket öntudatlanul megérintett. Róza egyet-mást még mondott, de Ronda mindenre csak ezt sziszegte reszketve:

— Lorenzen, a diák, a sárban fekszik.

Ronda viselkedése nemsokára imponált a nőnek. Férje erősebb indulatja végigsöpört az övéen és kioltotta. Rózának már eszébe se jutott a bánata, mereven az ura után nézett, meg se ijedve a szenvedélyétől, mintha Ronda mélyében mindig ott kuksolna a téboly; és mégis kényszeredetten nézett utána, édes borzongással érezte, hogy az ő öreg Rondájával erősebben összeköti ez az erőszakos és veszedelmes holmi, a szenvedély.

XIII.

Még olyan diákok is Ronda vendégei közé elegyültek, akik iskolába jártak. Egyikük, egy nyurga, zsömlesárga fiu csinos összegeket vesztett. A szezon vége felé, egy tavaszi szombat estén megjelent a küszöbön Hübbenett, a tanár esküdt ellensége, aki Rondáról oly gyűlölettel nyilatkozott és Ronda saját osztálya előtt »erkölcsi rondaságról« beszélt. Most ott állott férfias-peckesen és Ronda mérgesen mosolygott feléje. Már várta a kollégáját, mert a fia nagyban játszott és otthon, kedves kolléga ur, bajok vannak a nevelés körül.

Hübbenet rákvörösen támadt a fiára, aki egyszerre semmivé zsugorodott s felszólította őt, hogy kövesse. Hozzátette hangosan, — de szavait senkihez se intézte — hogy lépéseket tesz az ily állapotok megszüntetésére, amelyeket lelki-

ismeretlen kalandorok idéztek elő; amelyek ingatag fiatalemberek megkísértésére és elcsábítására valók; amelyeket az apáktól elcsent pénzből s más titkos, véres és szennyes eszközökkel tartanak fenn.

Egy tiszt sietve kiosont. Egy nyugtalankodó kártyás pedig a tanárhoz fordult és tüzetesen magyarázta, milyen meggondolatlanság lenne lármát csapni. Erkölcstelennek tartja ezt a társaságot? Méltóztassék csak körültekinteni. Tetszik tudni, ki az a szürkeruhás ur a játékasztalnál, ott mindjárt az ablak mellett? Az kérem 'ássan Breetpoot konzul. És ki fordul Hübbenett felé, a homlokát ráncolva? Az kérem 'ássan Flad, a rendőrtiszt. Vajjon Hübbenett csakugyan bölcs dolognak tartja-e, hogy megrágalmazza ezt az elit-társaságot, amelyben ilyen tekintélyes urak vannak?

Hübbenett nem tartotta bölcs dolognak: az arcáról sirt le. Még pár kátói szót mondott, de már gyengébb hangon. Senkise törődött már vele. Csak Ronda surrant mögéje, a diadaltól ragyogva, frissítőt adott a kollegájának és mikor a tanár a válla vonításával erkölcsi felháborodását jelezte, szívesen utána kiáltott, hogy a háza a számára és a fia számára mindig nyitva marad.

A fürdőszezón újra beköszöntött. Ezuttal valóságos népvándorlás zudult Rondáék nyomában a kis fürdőhelyre. Rondáék kibéreltek egy butorozott villát. Az alázatosan egyszerű kanapékra himzett japáni selyemtakarókat borítottak, az asztalra rulettet tettek és a »Fürdői emlék« felirású vizespoharakba pezsgőt töltöttek. Az új »Ronda banda«, miután egész éjjel rulettezett és mindenféle kicsapongásokat művelt, hajnaltájt

kivonult a strandra, napfelkeltét nézni, vasárnaponként pedig a reggeli térzene hangjainál kávézott meg. Gyakran házon kívül töltötték az éjszakát. A jó módu kísérők tekintélyét felhasználva, Róza önágyasága azt is kierőszakolta, hogy a strandvendéglős és kávé bármiikor, amikor ő kívánta, újra kinyissa helyiségeit.

Róza kimerithetetlen volt. Udvarlóinak fal-káját éjjel-nappal hajszolta, hol jobbra, hol balra. Egyikhez botot vágott, másiknak koncot dobott s mindezt sunyi oldalpillantással Rondácska felé, aki elégedetten dörzsölgette kezét. Önágyasága mindenkitől azt követelte, hogy próbákat álljon a kedvéért. Egyiket — egy rózsás, kövérke embert — felszólította, hogy tüstént ebéd után — hat fogásból állott az ebéd — usszék ki egész a homokzátonyig.

— Boldogtalan ifju, hiszen gutaütést kap — mondta neki egyik, aki eléggé józan tudott maradni.

Frölich Róza színművésznő önágyasága pedig így szólt:

— Aki itt gutaütéstől fél, azt egyáltalán nem használhatom, az csak hordja el innen az irháját. Ugy-e, Rondácskám?

— Ugy bizony, — mondta Ronda — az csak hordja el innen az irháját.

Azután még hozzátette:

— Jakobi annakelőtte ugyancsak ügyes testgyakorló volt. Egyszer felmászott az iskola falára egész az első emeletig és az osztály egyik ablakán, amikor éppen tanítottam, tömlőből savanyu birkatej szagát bocsátotta a terembe. Napokig nem tudtuk kiszellőztetni az osztályt. Aki ilyenre képes, attól elvárhatjuk, hogy kitünően tud uszni is.

Ronda szavai viharos derűtséget keltettek és a fiatalember a többiek harsogó kacagása közben fogott a nehéz vállalkozásba.

Valamennyien a parton állottak, amikor kilépett a kabinjából és nagy összegekbe fogadták meg, mint valami lovat. Milyen rózsás és kövérvés volt. Féluton úgy kellett szegényt a vízből kihalászni és a kísérő csónakba cepelni. Eszméletlenül feküdt a parton.

Az élesztési kísérletekben mindenki részt vett. Egyesek, akik első fogadásukat elvesztették, úgy akarták veszteségüket visszapótolni, hogy újabb fogadásokat kötöttek, Jakobi életbenmaradására, vagy halálára. A hölgyeket az eset iszonyuan felcsigázta, valóságos hisztériás görcsöket kaptak. Mikor a szerencsétlen tizenöt perc után sem adott életjelt magáról, némelyek nagyon elcsendesedtek és elódalogtak. Ronda ott maradt.

Nézte Jakobi diák petyhüdt, vértelen arcát és visszaidézte emlékébe azokat az időket, amikor ez az arc gunyos és lázító volt. Most itt hevernek mind a porban. Itt vannak legyűrve: teljesen legyűrve. Ezentul már nincs se győzelem, se büntetés. Enyhe hascsikarást érzett. A győzelmi hid kezdett ingadozni alatta. A zsarnok megszédült ebben az örületes magasságban...

Jakobi azonban felnyitotta a szemét.

A két hamburgi, a brazilai és a lipcsei minden tartózkodás nélkül nyilatkozott az esetről. Igaz ugyan, hogy csak személyes boszuságból tették, mivel az utóbbi időben már egyáltalában nem számítottak. Nem értették a történeteket. A tavalyi pompáskedélyü leány helyett Frölich Róza színművésznő önagyságát lelték, aki az igazi szépségek arrogáns és parancsoló modorát szedte

magára és akinek — mintha tényleg az is volna — mindenki behódolt. És amellett ugyancsak távol állott attól, hogy szépség legyen: a tavalyi jóbarátok ezt a svindlit nevetségesnek látták. De napról-napra jobban rabjává lettek. A braziliai eleinte megpróbálta helyreállítani a régi bizalmaskodó viszonyt; azután már csak gyáván és messziről epekedett feléje.

A célhoz leginkább közel Kunst ügyész és Richter tanár voltak; mert tőlük vártak legtöbbet. Az egyik a város legnépszerűbb agglegénye volt; a másik vőlegény. Frölich Róza színművésznő sokáig habozott kettejük között. Kunst volt a tekintélyesebb ugyan, de Richter-nél az események hordereje nagyobb jelentőségű lehet. Richter menyasszonya izgatta őt; mert egyedül ez a kis teremtés merészkedett Róza önagysága toalettjeit a kis fürdőhelyen tulszárnyalni.

Kunsttól azt követelte önagysága, hogy vágja pofon azt a férfit, akinek a nevét a következő szerdán véletlenül elsőnek fogja kimondani. Kunst borvirágos képe elmosolyodott és azt mondta, hogy nem evett kefét. Erre Róza kijelentette, hogy örökre végzett vele; és annak, aki nála valamit el akar érni, mindenre készen kell lennie. Mindenre, de mindenre.

És Richter készen volt: annyira megviselte szegényt a vőlegénysége. Egy délután, éppen a térzene alatt, világcsudájára végigszamaragolt Róza önagyságával — ketten egy nyeregben, részegen, egymásba kapaszkodva — a kávézók sorfala között, a menyasszonya és az egész zajongó tömeg szemeláttára.

Mindjárt vacsora után Róza színművésznő felállott, Rondát és Richtert maga mellé vette és

édes pici hangocskán jelentette ki, hogy ma nagyon korán kíván lefeküdni.

Cifra lámpiónokkal kísérte hazáig hódolóinak tömege; és néhány ur az erkély alatt halk szerenádba fogott. Mikor minden elcsendesült, Ronda már félig levetkezve szólította felesége önagyságát. Azt hitte, hogy az erkélyen van. Nem volt ott. Ronda kereste és szölongatta; élvezni akarta vele együtt azt az örömet, hogy végre Richter sorsa is betelt és hogy sikerült további életpályáját kinos-keservessé tenni. De az üres szobákban elpukkantak az ujjongó hangok. Rondát szorongás fogta el.

Ismerte ő már Róza szeszélyeit, biztosan lement a strandra. Ronda leült a gyermek kis hálós-ágya peremére és hajtotta a szunyogokat.

Megint valami együgyű szamarat tesz lóvá Róza, aki falhat most egy kis holdvilágot, cserébe a köszönytyükért és ezüst szelencékért. Ronda közben aludni ment... De öntudata alatt ott szunnyadt a felszínre nem hozott gondolat, hogy Róza kísérője Richter; és hogy Richtert ebben az órában nem tették lóvá.

Ronda éjfélig hánykolódott. Akkor kiugrott az ágyból, magára kapta a ruháit és hangosan mondta maga elé, hogy fel kell kelteni a cselédleányt és fáklyás emberekért kell küldeni; valami történhetett talán Frölich Rózával. Gyertyát is gyújtott és elindult a cselédszoba felé. Csak fenn a padláshoz vezető lépcsőn józandott ki ebből a magaáztatásból, félve elfujta a gyertyát, nehogy észrevegyék és szép lassan visszatípett a hálósobába.

A hold sápadtan világította meg Róza üres ágyát. Rondát valami kényszerítette, hogy folyton odanézzon; mind hevesebben lélekzett. Vé-

göl összegubbaszkodott és elkezdett nyöszörögni. Megrémült a saját hangjától és a takaró alá bujt. Kis idő múlva férfiasan elhatározta magát; mégegyszer felöltözött, tetőtől-talpig és elgondolta, hogyan fogadja Frölich Rózát. Így akart szólni:

— Nos? Ismét sétálni voltál — nemde ugyebár? Helyes, helyes. Megtörtént azonban, hogy én sem voltam fáradt és csak épp az imént jöttem haza.

Egy álló óra hosszat gyakorolta ezt a mondkát, föl és alá járkálva a szobában. Ekkor kinn a kapunál könnyű zaj rebbent; vad rántással tépte le magáról Ronda a ruhákat és bevetette magát az ágyba. Szemhéjait erősen leszorítva figyelt Róza óvatos közeledésére, lehulló ruháinak halkított zizegésére, a vigyázatos reccsenésre, amint kinyújtózott az ágyban; azután könnyű sóhajára; végül pedig édes és meghitt horkolására.

Reggel mind a ketten alvást színleltek. Róza önagysága szánta rá magát először az ásitásra. Mikor Ronda felé fordult, szenvedő és sirásra görbült arcát vállához nyomta és ezt zokogta:

— Oh jaj, ha tudnád, Rondácskám. Nem megy minden olyan simán az életben, ahogy az ember szeretné és a legtöbbről maga sem tehet az ember.

— Jó, jó — mondta vigasztalva Ronda; és Róza még jobban bögött, mivelhogy Rondácska olyan bárányzelid volt és üres kifogásait zsebre-vágta.

Egész nap ki se mozdultak; és Frölich Róza lomhán és ügyetlenül tett-vett, szemében lágy, édes, ernyedten-elomló emlékek szunnyadtak, melyek elől Ronda pironkodva nézett félre. Este-

felé jött néhány ismerősük és megkérdezték őket, tudják-e a legnagyobb ujságot! Honnan tudták volna, hiszen nem voltak kint a házból.

— Richter eljegyzése visszament.

Róza színművésznő hirtelenül Rondára pillantott.

— Ennek az embernek vége — folytatták tovább a hirharangok. — Örökre kompromittálva van. Az exmenyasszonyának a familiája egészen biztosan ki fogja turni az állásából. Nem akarnak majd egy városban lakni vele, mert szégyelik magukat. Majd meglátja, hogy megfeneklik szegény feje.

Frölich Róza látta, amint Ronda elpirul és elsápad, egyik lábáról a másikra áll, az ujjait összekulcsolja és szétveszi; látta, hogy a levegőt fogai között átszűri, mint ahogy a szavak mézét szűrcsölné, mintha boldogságát szivná ki. Ronda élvezett és szenvedett. Ezuttal meg kellett fizetni a diadalát; a nő rossz lelkiismerettel olvasta a férje arcáról, hogy mivel fizette meg.

Ronda végül kiment és Róza ürügyet talált, hogy a vendégeket magukra hagyja.

— Örülsz? — kérdezte Róza tetetett elégedetlenséggel. — Mégse illik örülni azon, hogy mások pácban vannak.

Ronda az erkélyen ült, a csuklóit szorongatta és tétovázva a bükkfák koronáin át a tengerre nézett, olyan arccal, mintha a végtelen látóhatárt vizsgálná, amelyet csak nagy szenvedések árán lehet elérni. Róza is érzett ebből valamit; és most ő vigasztalta. Így szólt:

— Sebjaj, Rondácska. Az a fő, hogy ennek az embernek kampec. Ez is valami.

Róza felsóhajtott; mert ha csak a néhány órával ezelőtt történt eseményekre gondolt, be

kellett vallania, hogy meglehetősen hálátlanul viselkedett a szegény Richter iránt. Azaz hogy is történt tulajdonképpen? Hászen igaz, hogy szemrevaló legény volt, de ha nincs itt Kunst, akit boszantani akar, akkor az egészből nem történik semmi. Spongyát rá. De a szegény Ronda, az egészen más. Az ember szive egészen elfacsarodik, ha ránéz. Hogy ül szegény, szegény Ronda!

— Drágácskám — mondta a nő és feléje nyújtotta a kezét.

Ronda elfogadta és így szólt:

— Egy dolog mindenesetre biztos: az, hogy aki a legmagasabb és legfényesebb ormokra hág, annak ismernie kell a szakadékokat és a legsötétebb örvényt is.

XIV.

Mikor visszajöttek a városba, már mindenki várta őket. A fiatalemberek felsóhajtottak:

— Na, hála a papnak, most legalább nem unatkozunk.

A visszatérésük után való napon estélyt adtak és az egész város azon törte a fejét, vajjon mit csináltak, mit ettek, milyen volt Frölich Róza új toalettje. Később aztán a házas kereskedők későn este szokatlan tudósításokat kaptak: valami történt a révben, az irodába kell futniok; és azonnal eltűntek.

Mindenesetre sokan távolmaradtak, erkölcsi okokból, a temperamentumuk hüvössége folytán, vagy takarékossgából. Ezek üres székek közt ásítottak a kaszinóban, vagy a közművelődési egyesületben; eleinte felháborodtak, aztán

meghökkenetek, mert a számuk egyre apadt; és azok, akik utoljára maradtak petrezselymet árulni, úgy érezték, hogy rosszul jártak és igaztalanul mellőzik őket.

A városi színház pausálékból éldegélt. Valamire való varieté se akadt. Azt az öt-hat félvilági hölgyet, akihez a jobb urak jártak, már tulságosan ismerték s az örömet, amit adhattak volna, elzápitotta a Rondára és a feleségére való gondolás.

Ebben az ódon városban, ahol az unott családi körből egyenesen ordenáré és unalmas bűnbe pottyant az ember, a város kapuja mellett levő házról már úgy beszéltek, hogy ott nagyban játszottak, drága borokat ittak, nők jártak oda, akik nem voltak félvilági hölgyek, de nem is tizenhárompróbás uriasszonyok; a háziasszony pedig férjes asszony, Ronda tanár felesége, borsos kuplékat énekelt, hastáncot lejtett és ha az ember ügyes, még ostobaságokra is adja a fejét: — a tanár ur háza köré tehát a mesék fátyola ereszkedett, az az ezüstösen reszkető pára, amely a tündérpalotákat burkolja be. Nagyszerű egy hely ez! A polgár minden áldott este többször rágondolt Rondáék házára. A sarkon elsurrant egy ismerős, egy órát vert a toronyóra s ilyenkor künn a városban ezt mondták:

— Most kezdik.

Lefeküdtek, fáradtan, nem tudták, hogy mi fárasztotta el őket és ezt mondták:

— Ott künn bezzeg vig élet járja.

Voltak ugyan olyanok is, nagyon kevesen, mint például Lohmann konzul — akik fiatal korukban külföldön éltek, Hamburgban otthon voltak, olykor-olykor Párisba és Londonba is

elvetődtek és akiket így nem a pusztá kíváncsiság hozott el az öreg, kiérdemült és elcsapott tanár és a fiatal felesége estélyeire. De a megtollasodott vidéki kereskedőknek, akik harminc álló évig spekuláltak hallal és vajjal és mindig azon az öt utcán járkáltak, egyszerre kinyílt a szemük, micsoda élvezetes, nem remélt módon használhatják föl a pénzüket. A fáradtságuk jutalmától elkápráztak és most már tudták, miért éltek. Mások, akik azelőtt ismerték a nagyvárost s úgy érezték, hogy kicsit begyöpösödtek, mint Breetpoot konzul, eleinte csak leereszkedtek hozzájuk, de később pompásan mulattak, mint a többiek. Mások, régi diákok, érzékenyen emlékeztek vissza a fiatalságuk arany napjaira, a zenés kávéházakra, a kis nőcskékre és az emlékek hatása alatt jöttek ide; így a hühnengrabi eset bírái, Quittjensszel, a pappal egyetemben. Mert Quittjens is itt volt, mint a többi halandó. Még a kisebb polgárok, így a Café Central bérlője, a piaci trafikos is azt tartották, hogy megtisztelik őket azzal, hogy vendégül hívják s használ a társadalmi pozíciójuknak, hiszen már egyedül Rondáéknál lehetett érintkezni a város kolomposaival. Természetesen a kispolgárok voltak többségben és ők adták meg a tónust is.

A tónus ügyetlen volt. Csak azért volt rossz, mert ügyetlen volt. Ezek az emberek különös, kétértelmű perverzsegeket vártak, szerelmet, amelyért nem kellett rögvést fizetni és azért mégis jól mulathatnak. Csakhogy éppen ők tették a társaságot leplezetlenül egyértelművé. Hogyha nem kuksoltak otthon a családi körben mint jó nyárspolgárok, ordinárevá váltak, mint a bordélyházban. Bizony így történt. Egyik-

másik eleinte tartóztatni próbálta magát, de mihelyt kissé bekáfolt, vagy vesztett, otthonosan mozgott, kibuggyant szájából a disznó szó, párázna dolgokról locsogott, a hölgyeket tegezte, veszekedni kezdett. Ez a nőt teljesen demoralizálta. A gyönyörben nem ismertek formát és mértéket. Hedvigre rá se lehetett ismerni; egyszer macskazenét adtak neki s ő erre kijött a szobából, ahol félóraig időzött egyik vendéggel, aztán a féktelen csoport kíséretében szemtelenül a játékszobába tartott. Róza is elismerte, Hedvig erre a mult szezonban nem lett volna képes.

Róza azon volt, hogy a formákat lehetően fentartsa. Természetesen csak a legelőkelőbbekkel volt viszonya, valószínűen Breetpoot konzullal s talán Kunst ügyésszel; biztosan nem tudtak semmit. Otthon diszkréten viselkedett. Róza a házasságtörést egy férjes asszony óvatosságával és ünnepi ceremóniával üzte; dupla fátyollal, elfüggönyözött kocsiban, vidéken ment találgákra. Ez az etikett becsületet szerzett neki és senki se merte volna a többi hölgygel elvéteni. Már azért se merték, mert sohase tudták, ki volt az udvarlója és mennyire türelmes. Azt is figyelembe vették, hogy Ronda egyáltalán nem türelmes. Megtörtént, hogy Ronda a kedélyes muri közepette rátámadt egy urra, aki a háta mögött megjegyzést tett a feleségére. Ronda fujt és sziszegett; a magyarázatra oda se hajszolt; végül heves dulakodás után a nagy behemót embert szépszerével kipenderítette az ajtón; és a boldogtalant örökre kizárták. Nagyban játszott szegény és Frölich színművésznőre igazán csak a lehető legártatlanabb megjegyzést tette. Tudták tehát, hogy Ronda nem érti a tréfát, ha a feleségéről volt szó; és résen voltak.

Különben minden simán mehetett; Ronda nem volt ünneprontó. Dörzsölte a kezét, hogyha valaki más kivitte a bankot és hogyha megdöbrent, vágtyól elcsigázott, verejtékes és rémült arcok szaglászta s maguk elé meredtek. Kedélyes véleményeket mondott a tökrészeg állapotáról, a leégett kártyásnak vitriolos gunynyal tanácsokat adott, ümmögött, hogyha egy szerelmes párocskát tettenértek; és akkor hágott tetőfokára a jókedve, hogyha valaki elvesztette a becsületét. Egy jó családból való fiu hamisan kártyázott. Ronda emellett foglalt állást, hogy csak játsszék tovább. Az erkölcsi felháborodás hullámai magasra csaptak, néhányan tiltakozva távoztak el. Két-három nap multán azonban visszasompolyogtak és Ronda mérges mosollyal beugratta őket egy parthieba és a fiatal hamiskártyás is velük kártyázott.

Egy másik eset még drámaibb volt. Egyik kártyás elől eltűnt egy csomó bankjegy. Ordítani kezdett, követelte, hogy az ajtókat csukják be és motozzanak meg minden jelenlevőt. A tömeg ellenállott, egymást szidták, a meglopott kártyást veréssel fenyegették és öt percen belül mindenkit meggyanusítottak. Ronda hangja, mintha sirból jött volna, tulrikoltott minden lármát. Kijelentette, hogy meg akarja nevezni azokat, akiket meg kell motozni, vajjon megengedik-e neki. Mindenki kíváncsi volt, szeretett volna kikászolódni a gyanuból; megengedték neki. Erre Ronda nyakát előre nyujtva, Gierschke hadnagyot, Kie-selsackot, a diákot és Breetpoot konzult nevezte meg.

— Breetpoot? Miért Breetpoot?

Igen. Breetpoot is. Ronda rendithetetlenül kívánta őt is, nem nyilatkozott arról, amit tu-

dott... És Gierschkét, a hadnagyot is? Ez még semmit se jelent, szólt Ronda. És a hadnagyot, aki dühöngve szegült ellen, meggondolásra bírta:

— A tömeg ön ellen foglalt állást és különben le fogja fegyverezni. Ha elveszik a kardját, becsületét veszti és csak a pisztolya marad meg, amellyel — nemde ugyebár? — főbelöheti majd magát. Ez — igen ám, úgy bizony — egyszerűbb, engedje tehát, hadd motozzam meg.

E választás előtt megadta magát a hadnagy. Ronda csöppet sem gyanakodott rá; csak arra akarta kényszeríteni, hogy a büszkeségét porba alázza. Különben épp ebben a pillanatban fogták el az ablaknál Kieselsackot, aki egy csomó bankjegyet az utcára akart dobni. Breetpoot konzul most rögtön kérdőre vonta Rondát. De Ronda a konzulnak az arcába mondott egy nevet, csak egy nevet, amit a többiek nem is hallottak; és Breetpoot nyomban megjuhászodott... Már másnap ott volt és lihegve ült le a kártyaasztalhoz. Gierschke nyolc nap múlva mutatkozott. Kieselsack csak egyszer jött még és akkor vesztett. Másnap a nagyanja megjelent az adóhivatalban, ahol Kiselsacknak valami kis állása volt és bejelentette, hogy az unokája meglopta. Végre volt ürügy, amiért kidobhatták a hivatalából. A kártyabotrány miatt még nem merték elcsapni. Kieselsack, a diák, tehát a porban hevert. Ronda magában élvezte mámoros diadalát.

Élvezett, de száraz és ravasz maradt. A bankot sprengoló, fegyház és akasztófa felé loholó vitézek közt Ronda — úgy tetszett — nem változott meg, roggyant térdekkel és megrendíthetetlenül állt, a régi tanár, akinek osztálya pocskékká züllött és aki a szemüvegén át még min-

dig észreveszi a rosszkodókat és a lázadókat, hogy később a bizonyítványukat elcsufítsa. Az uralma ellen próbáltak tiltakozni; de most szabadon is egymás bordáját tördösik, egymás nyakát tekerték ki. A zsarnokból végül kibujt az anarchista.

Rondát hiuvá tette új helyzete, látható kedvetelével nézegette a saját arcának fiatalos színét. Huszszor is kivette egy este a zsebtükrét, amelyet egy szelencében tartott. A szelencére ez volt bevésve: »bellet«.

Az éjszakai zenebonák és csillogó hercehurcák közben Ronda gyakran emlékezett bizonyos régmúlt éjszakákra. Egyszer a Café Centralban kicsufolták; akkor elkeseredve ódalgott haza.

Valamelyik sötét utcasarokról a csufnevét dobták felé, mint egy marék ronda szemetet... Egyetlen egy éjszaka akart valamit az emberektől. Hogy mondják meg neki, ki az a Frölich Róza színművésznő, hol található és hogyan — ez volt a legfontosabb — akadályozhatná meg, hogy három diákja, köztük Lohmann, a legelvetemültebb, érintkezzék vele. A kutya se állt vele szóba. Az emberek csak vigyorogtak rá és még a fülük botját se mozgatták. Az egyik lejtős utcán az iringáló kis szánok között alig tudott keresztülbukdácsolni, közben pedig üde gyermekhangok röpitették felé minden oldalról a csufnevét. Egyetlen lázadót se mert többé megszólítani, amint a kivilágított üzletek mentén tovább osont; a házak falához lapult, a házakhoz, amelyekben ötvenezer elvetemült diák élt és az agya velejét rémült érzés feszítette, mert akármelyik pillanatban a csufneve zudulhat feléje, mint egy csöbör ronda moslék. A legelhagyottabb utca végén, az öreg kisasszonyok ala-

pitványi háza mellett érezte csak biztonságban magát az idegtépő csufolódások elől; hagyta, hogy a denevérek a kalapját surolják és még itt, még itt is a csufnevét várta.

A csufnevét! Most maga hívta úgy magát, mint valami győzelmi koronát, úgy viselte ezt a nevet. Az egyik kifosztott kártyásnak a vállára tette a kezét és így szólt:

— Bizony, én Ronda fráter vagyok.

Ronda éjszakái! Igen, ilyenek voltak. A háza minden ház között a legfényesebben volt kivilágítva, az emberek az ő házát vették a legkomolyabban, az ő háza volt a legördögibb. Mennyi félelem, mennyi vágy, mennyi megaláztatás, mennyi fanatikus önrontás gőzölgött körülötte! Azoknak az áldozatoknak a füstje, amit neki hoztak! Mindenki tülekedett, hogy áldozhasson neki, hogy magát áldozhassa fel neki. Ami az embereket idáig hajszolta, nem volt egyéb, mint a korlátoltság, az üres koponya, a humanisztikus ismeretekben való járatlanság, buta kíváncsiság, erkölcsösséggel rosszul takart ledérség, kapzsiság, féktelenség, hiuság és amellet ezer burkolt érdek. Nem Rondáék hitelezői cepelték ide a rokonaikat, barátaikat, vevőiket, abban a reményben, hogy Rondát, aki adósuk volt, pénzhez segítsék? Nem kapzsi feleségek küldték ide a férjüket, hogy a könnyű pénzből kivehessék a maguk zsákmányát? Voltak akik maguktól jöttek. Az álarcosbáli menetben tisztességes aszszonyok is elvegyülnek néha. Gyanakvó férfiarcok bukkantak fel, akik feleségük után leskelődtek. Fiatal lányok odahaza késői sétáért kunyoráltak az anyjuknak:

— A városvégi ház felé.

És ezek a lányok Frölich Róza dalait du-

dolták félhangon. A dalok titkosan fonódtak végig az egész városon. A titokzatos zálogosdi-játék, amelynél a párok a földre és takarók alá feküdtek, eljutott a családokhoz is; az el-adólányok együtt játszották fiatal táncosaikkal, közben pedig elfojtott kacagással beszéltek »a városvégi házról«.

Még mielőtt a nyár bekövetkezett volna, három jó társaságbeli asszony és két fiatal leány, hirtelen — idő előtt — nyaralni ment. Három új üzleti csőd következett be. Meyer, a piactéri trafikos, váltót hamisított és felakasztotta magát. Breetpoot konzult is kikezdte a pletyka.

És a városnak ezt a züllését nem lehetett megakadályozni, mert már tulsokan voltak bele-gabalyitva: minden Ronda által és Ronda győ-zelmére történt. A testét-lelkét titokban rázó szenvedélynek volt a szolgája, annak a szenvedélynek, amelyet aszott teste csak ritkán árult el egy sárgás-zöld szemvillanással, vagy egy sápadt grimasszal — és a szenvedélyének prédájául esett az egész város. Erős volt; joga volt a boldogsághoz.

XV.

Boldog lehetett volna, ha még erősebb lett volna; ha veszett embergyűlölete rohamában nem szolgáltatta volna ki magát Frölich Róza szin-művésznőnek. Ő a szenvedélye fonákja volt: mindent meg kellett kapnia abban a mértékben, amely mértékben mások mindent elvesztettek. Annál inkább ápolni kellett őt, minél inkább megérdemelték mások a halált. A feleségére vetette magát az embergyűlölő kibőjtölt gyengéd-

sége. Ez ártott Rondának: ő maga is tudta. Ő maga is tudta, hogy Frölich Rózának csak pusztá eszköznek kellene lenni, hogy a diákokat »megfogja« és pácba ültesse. Ehelyett azonban egyenranguan Ronda mellett foglalt helyet, magasan és szentül állott az emberiség színe előtt és Ronda kénytelen volt szeretni őt, szenvedni a szerelmétől, amely már a gyűlölködés kötelességével is összeütközött. Ronda szerelme Frölich színművésznő oltalmát akarta, zsákmányt hozott neki és érte, igazi férfias szerelem volt. De végül ez a szerelem is — mint minden szerelem — gyöngített...

Megtörtént, hogy Ronda, mikor Róza hazajött, elbujt és estig nem is mutatkozott. Az ajtón keresztül beszélt vele a nő, könnyű, kissé résztvevő hangján. De Ronda még enni se akart. Azt mondta, hogy tudományos munkáin dolgozik. Felesége barátian figyelmeztette, hogy belebetegszik; és aztán felsóhajtott, hagyta, hadd tombolja ki magát a rohama. Biztosan megint megmotozta a garderobját és turkált a szennyese közt. Hátha elolvasta ma reggel azt az írást. Hirtelen újabb mániája támadt Rondának. Valahányszor Róza ily viharverten jött haza, nem birt ránézni, fülig pirulva bujdokolt a lakásban, elpárolgott a szeme elől. Ezek ugyancsak izgalmas állapotok voltak. Azaz egészen komolyan mégsem lehetett venni. Ahhoz Róza maga is tulsokat komédiázott. Először is játszania kellett a férjes asszonyt: tisztában volt vele, hogy csak játszik. Mikor Mimikét, ott az ut közepén, odaszalasztotta az ő jó öreg Rondácskájához, — az finom dolog volt, az kicsit a szívére is ment. És most évődött a férfiakkal, kukoricázott velük, míg valamire jutott, egész nap hazudozott,

nehogy valaki elszólja magát Ronda előtt, — aki természetesen mindent tudott. A nő egyenesen hálás volt neki, hogy vele együtt komédiázott és apró ballépéseiért oly nagy patáliát csapott. Ez legalább felvillanyozta őket! Kómi-kus, hogy Ronda még nem szokott hozzá.

Amellett Rondának még sokkal fontosabb volt a dolog, mint neki magának. Sokszor felháborodva horkant fel és máról-holnapra szeretne volna egy-egy ember nyakát szegni. Türtőztetni se tudta magát.

— Figyelmedbe ajánlom Vermöhlent, — jól jegyezzük meg — Vermöhlen diákra fordítsd ezuttal a figyelmedet.

Mit jelentsen ez? Nem világosabb a napnál is? Miért kívánja, hogy Breetpoot konzullal is végezzen?

Frölich Róza a vállát vonogatta.

Ronda, akit a felesége nem értett, a szenvedély kutyaszoritójába jutott. Szerelmét naponta meg kellett véreznie, hogy ezzel a vérrel a gyűlöletét táplálja s ez a szerelem mindig vadabb lázra kapatta a gyűlöletét. A gyűlölet és a szerelem megbomlott egymástól, egyre mohóbb és fenekedőbb lett. Ronda lihegve látta maga előtt a vízióját, a kifacsart és kegyelemért rimáncodó emberiséget; a várost, amely összeomlott és kopáran meredt rá; egy véres aranygarmadát, amely az ítéletnap i pusztulás zsarátnokában folyik szét.

Aztán hallucinált, látta Rózát, akit mások birtak. Az idegen ölelések képe megriasztotta: a nő minden szeretőjének lohmannos arca volt! A legrosszabb, a leggyűlöletesebb, amit Ronda valaha átélt, mindig Lohmann vonásaiba szűrődött össze, ennek a diáknak a képét öltötte fel,

akit sohasse sikerült »megfognia«, aki még a városból is eltűnt.

Ily ájult szorongások után szánni kezdte önmagát és a feleségét. Váltig fogadkozott neki, hogy nemsokára vége lesz ennek a herce-hurcának, visszavonulnak és élvezik azt, »amit a hitelenek kötelességszerűen átengednek neked«.

— Azt hiszed, hogy van egy veszekedett vacunk? — kérdezte a nő elutasítóan. — Kutyául állunk. Mindenünket elviszik. A butorainkat hitelbe vettük. Azt hiszed, fizettünk egy részletet is? Rém csalódom, ha azt hiszed. Ez a diványpárna a miénk, meg annak a vén képnek a kerete: egyéb semmi.

Róza szörnyű hangulatban volt, a férfiakra való vadászat egészen elcsigázta; az élete vidám oldalát nem is látta és azon boszulta meg magát, aki a legközelebb volt. Ronda ezt ropantul a szívére vette.

— Az én kötelességem a te jólétedről gondoskodni. Csak nem gondolod, hogy méltatlannak mutakozom erre a feladatra... Fizessenek ők! — tette hozzá sziszegve.

A nő nem is hallgatott rá, izgatottan le s följárkált s tördelte a kezét.

— Azt hiszed, hogy a te szép szemedért csinálom végig ezt a nyavalyás életet, a te alakjaid kedvéért? Ha Mimi nem lenne, — de neki keresnem kell. Hogy szegényke boldogabb legyen, mint az anyja. Ah Jézusom...

Erre behozta a gyereket fehér hálóingében; és sirt-ritt. Ronda lógatta a fejét és a karjait. Kiment a szobából, a művésznő ágyba feküdt. De mikor a vendégek megérkeztek, már megint elemében volt; és mindent jóvátett, amit Rondán elkövetett; gyöngéd és barátságos volt, bi-

zalmasan sugott a fülébe titkokat, hogy mindenki lássa, ő a családfő; együtt nevetett vele azokon a vendégeken, akikkel meggyanusították; elbódította és csalódásba ringatta, mintha semmi komoly dolog se történt volna. Egy óra hosszáig azzal áltatta magát szegény Ronda, hogy ellenszolgáltatás nélkül jutott a diadaláig. Nem hitte el; de fontolóra vette, mi akadályozza őt, hogy ezt elhigye és hol vannak ellene a bizonyítékok. Az előbbi szenvedései után olyan édes volt ez a reakció.

Egy derüs tavaszi napon, az első derüs napon az átélt izgalmak óta, Ronda és Frölich Róza besétált a városba. Ronda öntudata jól-esőn pihent meg annál a gondolatnál, hogy alapjában véve ők ketten mégis csak szövetségesek: a legjobb, az egyedülvaló szövetségesek. Frölich Róza pedig, aki lemondván a görög órákról, arról az erőlködésről is lemondott, hogy az urát valahogy megszeresse, a férje iránt érzett becsületes baráti érzésből meritett jókedvet. Azért mégis mindketten mosolyogtak Dröge uron, a sarki szatócson, aki, mikor arra mentek, feltépte a boltajtót, öklével fenyegetődzött és gorombaságokat kiabált utánuk. A gyümölcsös kofa se maradhatott nyugodtan a láttukra. A kofa még arra is biztatta Drögét, hogy az öntözőcsövével locsolja le Rondát. Ily incidensek mindig megismétlődtek, valahányszor a Ronda-házaspár sétálni ment a városba. Emellett fűnek-fának tartoztak, két marokkal dobálták a pénzt; és a szállítók, akik azelőtt Rondáékra szinte rátukmálták a hitelt, most pogány lármát csaptak. Ugy éltek, hogy a nő toalettjeit Párisból hozatták és előre fizették, de az elmúlt hónapban megevett vizeszsömlyék még min-

dig nem voltak az övéik. Róza mégis takarékoskodni akart a gyermeke számára, Ronda pedig rabolni akart a feleségének. Valahányszor jött a végrehajtó, — és hiába jött — mindig megdöbbentek, dühöngtek és lehangolódtak. Ki gondolt volna erre. Róza már régóta nem tudott tájékozódni a számlák közt. Ronda csak a mások vesztét akarta, nem a saját jólétét. Körülöttük megrohasztotta az állapotokat, de ők is e rothadás fényében csillogtak. Megcsalatra, zsákutcába szorítva szédültek előre, egy bizonytalan remény gyeplőjén, hogy egyszer majd sokat nyernek és meghalnak az összes hitelezőik. Titokban érezték, hogy inog alattuk a talaj és amíg a porba hullottak, annyi romlást okoztak, amennyit csak birtak.

A Siebenberg-utcán találkoztak a butorkereskedővel, aki azzal vádolta meg őket, hogy ki se fizetett butoraikat eladták és a törvénnyel fenyegetőzött. Ronda mérgesen mosolyogva szólította föl, hogy jöjjön hozzájuk és nézze meg a butoraikat, Róza pedig erősködött:

— Akkor aztán megláthatja, hogy nincs úgy. Annyi eszünk nekünk is van, hogy nem tesszünk ilyet.

Ebben a pillanatban Róza mellett megcsörrent egy kard. Róza arra nézett és megint félrenézett. Egy hang szólt durván:

— A patvarba!

És egy másik hang nyugodtan és csudálkozva szólt:

— Nézd csak.

Róza már nem hallotta, mit beszél a butorkereskedő. Nemsokára aztán faképnél is hagyta. Könnyű kábulatban haladt előre. Csak a cukrászdával szemben tűnt fel neki, hogy Ronda

se szól semmit. Rózát a lelkiismeret furdalta s nagyártatlanul beszélni kezdett, ki akarta engesztelni azért, amit az imént látott. Ronda is forró és izgatott volt és behívta őt a cukrászdába. Amíg Ronda a pultnál rendelt, Róza bement a kisszobába. A tükörablakon kopogtak. Róza oda se nézett; így is tudta, hogy Ertzum és Lohmann volt.

Ronda még este se csillapodott le. Izgatottan sürgött-forgott a vendégek közt, száraz, vad iróniával beszélt és ezt mondogatta:

— Én vagyok, uraim, az a bizonyos Ronda. És kijelentette:

— Semmim sincs, — igen ám, úgy bizony — egy árva fityingem sincs, csak az a diványpárna az enyém, meg ennek a vén képnek a kerete.

Mikor Frölich Róza a hálósobába ment, követte őt és így szólt:

— Breetpoot diákom nemsokára bevégzi.

— Vége? — kérdezte a nő. — Ugyan, Rondácskám. Hisz a tárcája csak úgy duzzad a pénztől.

— Persze, persze. Csakhogy megfontolandó: honnan jön ez a sok fene pénz?

— Nos?

Ronda közeledett feléje, az arcán sötét, meg-alvadt mosoly ült, mintha valami lepel borult volna rá.

— Én tudom; a pénztárosát megvesztegettem. Ez Ertzum gyámpénze, amit a gyámja elrabolt.

És mikor Rózának a csodálkozástól földbe gyökeredzett a lába, felkiáltott:

— Mit szólsz hozzá? Hát nem érdemes élni? Ez már a második, a harmadik. Kieselsack diá-

kom a porban hever. Ertzum diákom nemso-
kára nagy robajjal omlik össze. Csak még a
harmadik van hátra.

Róza nem állta a tekintetét.

— Kiről beszélsz? — kérdezte zavartan.

— A harmadikat még meg kell fogni. Meg
kell, meg muszáj fogni.

— Ja — mondta Róza és bizonytalanul fel-
rebbentette a szemét.

Aztán kihívóan szólt:

— Biztosan az az, akit úgy gyűlölsz, hogy
még reá se szabad néznem az utcán. Még ezt
se engeded meg.

Ronda lehajtotta a fejét, zihálva lélegzett.

— Ezt nem bánnám... — mondta tompán.

— És mégis meg kell fognom ezt a diákot.
Meg kell fognom.

Róza vállat vont.

— Mi van veled? Lázad van. Rondácskám,
édes, feküdj le az ágyba és izzadd ki magadat.
Majd kamilla-teát küldök be. Ez a buta izga-
tottság a gyomrodba ment és most szerbusz va-
csora, nem is tudsz enni... Nem hallod?...
Szent Isten, még valami bajod lesz.

Ronda nem hallotta. Ezt mondta:

— De nem te... nem te fogod meg!

Ezt félelmes könyörgéssel mondta, amit Róza
még nem ismert, ami borzalmasan csiklan-
dozta, ami várakoztatóan rémitette, mint egy
vad kopogás, éjjel, az ajtaján.

XVI.

Másnap reggel Frölich Róza színművésznő
önagysága sokáig tünődött, hogy mi dolga is

akadhatna a városban s miután meglelte a kellő ürügyet, elindult. Minden ablaküvegen nézegette az orcáját; két és fél óra hosszáig öltözködött. Az érverésén a várakozás izgalma volt észlelhető. A Siebenberg-utca elején, Redlien könyvesboltja előtt, megállott, — először állott meg életében Redlien könyvesboltja előtt. Fejét a kirkatba hajtotta és ijedező csiklandást érzett a nyakán, mintha valaki belé akarna markolni. Ebben a pillanatban valaki beleszólt a nyakába:

— Nagyságos asszonyom, hát ismét látjuk egymást?

Róza megfordult, mozdulataira kecses boszúságot erőszakolt.

— Ah, Lohmann ur? Ön ismét itt van a városban?

— Ha nincs ellenére, nagyságos asszonyom?

— Hogy lenne? De hol hagyta a barátját?

— Ertzum grófot gondolja, ugyebár? Oh, ő nagyon el van foglalva... De nem óhajt kissé arrébb jönni innen, nagyságos asszonyom?

— Ah. És mivel foglalkozik a barátja?

— Az önkéntesi évét szolgálja, nagyságos asszonyom. Most szabadságon van itt.

— No de ilyet, csakugyan? Mondja, még mindig olyan, mint azelőtt?

Lohmann pillanatra se jött ki a sodrából, pedig Róza mindig csak a barátja felől kérdezősködött. Ellenkezően, mintha mulatott volna Rózan. Róza akkoriban a »Kék Angyal«-ban is mindig úgy érezte, hogy Lohmann kineveti. Senki másnál nem érezte ezt, csak Lohmannál. Most is egészen beleizzadt ebbe a gondolatba. Lohmann cukrászdába invitálta, mire Róza dühösen válaszolt:

— Van jobb dolgom. Csak menjen maga!

— Kissé soká állunk már itt az utcasarkon, nagyságos asszonyom, a kisváros hiuz-szeme mindjárt észreveszi.

Felnyitotta Róza előtt a cukrászda ajtaját. A művésznő nagyot sóhajtott és besuhogott. Lohmann menet közben kissé hátramaradt és még egyszer megbámulta, mily pompásan érvényesül Róza hosszas dereka; mily kitűnő a frizurája; milyen előkelő könnyedséggel viseli a szoknyáját; mivé változott, mióta nem látta. Azután csokoládét rendelt.

— Kegyed híres személyiség lett azóta, ugyebár?

— Na, na — mondta Róza és másra terelte a beszédet:

— Hát maga? Maga mit művelt? Hol bujkált, amióta nem láttam?

Lohmann készségesen felelt. Egy ideig a brüsszeli kereskedelmi akadémián tanult, azután pedig Londonban gyakornokoskodott az édesapja barátjánál.

— Képzelem, sokat mulatott — szólt Róza.

— Nem, egyáltalában nem — mondta Lohmann érdesen, szinte megvetően és az ismert színészi pózzal. Róza oldalról pislogott rá, félő tisztelettel. A fiu egészen feketébe volt öltözve és fekete, széleskarimájú kalapját nem vette le a fejéről. Az arca talán még sárgább és markánsabb lett azóta; simára volt borotválva; és félig lehunyt, sötét és furcsán háromszögű szemhéjaival sandított valamerre, ahol semmi sem volt.

Róza kényszeríteni akarta, hogy ránézzen. Azt is szerette volna tudni, megvan-e még a régi bozontos üstöke.

— Miért nem veszi le a kalapját? — kérdezte.

— Igaza van, nagyságos asszonyom — mondta Lohmann és szót fogadott.

Sötét haja dus fürtökben borult oldalt a homlokára, akárcsak régen. Lohmann most egyenest Rózára nézett.

— A »Kék Angyal«-ban, nagyságos asszonyom, nem törődött ilyen csekélységekkel. Hogy megváltoznak az emberek. Hogy megváltozunk mindannyian. És két rövid esztendő alatt.

Lohmann ismét félrenézett és nyilvánvalóan más dolgok foglalkoztatták. Róza nem is merte neki megmondani, hogy ez a megjegyzés szíven találta. De lehet, hogy nem is őt értette. Legalább a hangjában volt valami különösen sokatjelentő.

Lohmann Breetpoot Dóra asszonyra gondolt, amikor azt mondta és arra, hogy mennyire megváltozott, akár csak az az eszménykép, amit magával vitt róla lelkében. Lohmann a nagyvilági hölgyet szerette Dórában. Ő volt a város »grande dame«-je. Egyszer Svájcban megismerkedett egy angol hercegnővel és ennek az ismeretségnek a ceremóniája még mindig érzett a mozdulatain. Voltaképpen az angol hercegnőt képviselte azóta ebben a városban. Hogy az angol nemeség a legelső az egész világon, abban senkinek sem volt szabad kételkednie. Később egyszer Dél-németországban, egy prágai lovag csapta neki a szelet, akkoriban az osztrák arisztokrácia egy rangba került az angollal... Bámulatos, mennyire imponált mindez Lohmannak és hogy milyen jóhiszemű világításban látta a dolgokat; a legbámulatosabb azonban az, hogy mindennek össze-vissza nincs még két esztendeje. Most

visszajött a városba — és közbe Dóra úgy összezsugorodott, mintha gummiból lenne. Breet-pooték háza félakkora se volt, mint régen és odabenn a házban egy kis vidéki asszonyka üldögélt. Nem volt más, mint egy kis vidéki asszonyka. Igaz, hogy a nyakán még mindig a régi szép exotikus kreolféj ült, de ennek a kreolfőnek a szájából vidékies kiszólások röpöködtek! Ó divatu és helytelenül értelmezett ruhákba öltözött. Még annál is rosszabbul, esetlenül sikerült egyénien művészi jelleggel. És hogy fogadta őt, aki messze földről jött, mintha üdvözlőket várt volna tőle, azután még azon is sopánkodott, hogy nem ide való szegény, az isten háta mögé. Furcsa, hogy ezt azelőtt észre se vette. Igaz, hogy akkoriban alig szólt hozzá az asszony, szinte meg se látta. Akkor diák volt, most ur, most kacérkodott vele, megpróbálta belévonni a »társaságba«, hogy jelentéktelen személyének keretet adjon... Lohmannt fojtogatta a keserőség. Az ócska pus-kára gondolt, amit akkor mindig készenlétben tartott, — a legkomolyabban — arra az esetre, ha kitudódnék a szerelme. Még most is melan-kólikus büszkeség fogta el, ennek a gyerekkori szerelemnek az emlékéen, amely oly sokáig, egész felnőtt koráig tartott: szégyen, komikum, talán kis undor érzése is járt vele, de még sem szűnt meg. Kunszt, Gierschke és a többiek ellenére sem szűnt meg, az imádott asszonyt követő számos utód is csak fokozta. Mikor ott éjjel, megcsókolta a háza kapufélfáját! Óh, az gyönyörű volt, azt nem lehet egykönnyen elfelejteni. Rájött, hogy mennyivel jobb, mennyivel nemesebb volt akkor. (Hogy is képzelhette magát akkor blazírtak. Most igazán blazírt volt.) A leg-

értékesebbet kapta Breetpootné, amit valaha is adhatott egy nőnek. Most, mikor a lelke üres lett, ostromolta őt... Lohmann a dolgokat a visszhangjuk kedvéért szerette, a szerelmet a nyomán járó keserű magányért, a boldogságot legfeljebb a fojtogató vágy miatt, amely a gégejét reszelte. Ezt a kisszerű, szimpla smokk nőcskét alig állta, mert az egykori érzéseinek melankóliáját eltorzította. Mindent rossz néven vett tőle, még a szegénység nyomát is, amelyek — rajta még nem — de a szalonjában már jelentkeztek. Lohmann tudta, hogy Breetpoot rosszul áll. A gyengédség és a könnyes szájalom milyen viharát keltette volna fel benne ez az eset akkor. Most csak azt látta, hogy a nő gráciáért való fáradozásai élénk ellentétben állnak a beköszöntő szegénységgel és már előre szégyelte magát Breetpootné méltatlan pöffeszkedése miatt, hogy a szegénységgel majd hivalog és mégis tagadni fogja. Lohmannt az is sértette, hogy ha rátekintett; sértette és megalázta, mikor a lelkébe tekintett és látta, mi történik ott. Mit mivel az élet. Elzüllött. A nő is elzüllött. Mikor elment, kinos-biztosan érezte, hogy suhannak az évek és hogy az ajtó egy szerelem mögött záródott be, amely annyi volt, mint a fiatalsága.

Ez a megérkezés után való napon történt. Nyomban utána találkozott Ertzummal és aztán a Siebenberg-utcában mindketten találkoztak Rondáékkal. Ebben az obskurus fészekben ez csak természetes is. Bármily rövid ideig is tartózkodott Lohmann a városban, máris hallott beszélni róluk; és az öreg Ronda tettei az emberi különcségek iránt való érdeklődését erősen felkeltették. Megállapította, hogy Ronda jel-

lemvonásai, amelyek két évvel ezelőtt jelentkeztek csak, többé-kevésbbé már teljesen kidomborodtak. De még jobban tetszik neki Frölich Róza fejlődése. A »Kék Angyal« énekesnőjéből nagystilű demi-monde lett! Mert végül annak látszott az első pillanatra. Csak akkor ütközött ki a kispolgári nő is, hogyha közelebből is megnézték. Mindenesetre nagyszerű dolgok történtek. Amerre sétált a házaspár, kalapok köszöntötték! És a nőt mindenütt, akárhol szelöltette a parfümjét, alázatos kíváncsiság fogadta. Ő és a városi publikum kölcsönösen ugatta egymást. Róza úgy viselkedett, mint a város szépe, annak nevezték őt és el is hitte az embereknek. Így volt ez valaha Breetpoot Dórával is, a nagyvilági toalettjeivel? Lohmann maró iróniát látott abban, hogy most Frölich Rózával foglalkozott. Emlékezett még arra az időre, midőn mindkettőjükre verseket csinált; mikor a szerelme boszuvágyában azáltal akarta bemocskolni Breetpoot Dórát, hogy — nevével a szívében — a másik csókjaiban a bünzamatját akarta magába szívni? A bünzamatját? Most, hogy nem volt többé szerelmes, nem értette, mi a bün. Az, hogy a szíve nem vert többé Breetpootnéért, nem használt Rondánénak sem. Ha Breetpootné háza előtt elmenne vele, egy ina se rándulna meg. Lohmann úgy érezte, egyszerűen egy elegáns kokottot vezet a kiábrándult és istentelen városra.

Ertzumot inkább nem vitte magával. Ertzum mihelyt meglátta a nőt, vadul csörtetni kezdte a kardját és a hangja érdes és durva lett. Ertzum képes volt arra, hogy megint fülig beleszeressen. Ertzum számára mindig élt a jelen, — mig Lohmann a délelőtti-üres cukrászdá-

ban Frölich színművésznő mellett is az egykori hangulatok ködös utóízét szürcsölte pohárkájából, amelyet sohase ivott ki körömcseppig.

— Öntsek kis konyakot a csokoládéjába? — kérdezte Lohmann. — Így nagyon jó.

— Azután ezt mondta:

— De, hogy mennyi mindent beszélnek ön-ről a városban, nagyságos asszonyom!

— Ugyan? — kérdezte éberén.

— Azt mondják, hogy ön és az öreg Ronda egészen felfordították a várost és mindenkit tönkretettek.

— Igen? Éltünk. És nálunk mulattak az emberek, — bár igazán nem vagyok valami nagyon jó háziasszony.

— Ezt beszélik. És hogy miért tette ezt Ronda, azt senkise tudja. Azt gondolják, hogy a játékból él. Én mást hiszek el. Mi ketten, nagyságos asszonyom, jobban ismerjük őt.

Róza megdöbbsent és hallgatott.

— Ő az a zsarnok, aki inkább megsemmisül, semhogy bármi korlátot tűrjön. Ha valaki gunyosan elrikkantja magát, — a sikoly áthatol éjjel az ágya bibor függönyén, álmában is meghallja és vérfürdő kell neki, hogy meggyógyuljon tőle. Ő kitalálta volna a felségsértést: hogyha már oly régen fel nem találták volna előtte. Ha valaki a legörültebb önzetlenséggel borul eléje, akkor is lázadást sejt benne. Az embergyűlölet az ő marcangoló gyötrelme. Hogy körülötte tüdők lélegzenek, amelyeket ő nem szabályoz, ez már epével és boszuval tölti el, a szétpattanásig feszíti idegeit. Csak egy motívumra van szüksége, a körülmények véletlen találkozásain — arra, hogy a Hünengrabot meg rongálják és a többi eseményre; csak arra van

szüksége, hogy a hajlamait és az ösztöneit felcsigázza valami, például egy nő — és a pániktól szorongatott zsarnok a csőcseléket a palotába hívja, gyilkosságra és gyujtogatásra kapatja, az anarchiát isteníti!

Frölich Róza eltátotta a száját. Lohmann igen meg volt elégedve saját magával. Az efajta hölgyeket rendszerint úgy szórakoztatta, hogy azok nem tehettek egyebet, mulyán eltátották a szájukat. Különben kétkedően mosolygott. Most csak egy elvont lehetőséget hajtott a végletekig. Az öreg, nevetséges Ronda egész históriáját — tudta — nem mesélheti el. Mert még nagyon is az iskola perspektívájába látta őt és nehéz szörnyűségeket elképzelni arról, aki nem régen együgyű iskolai feladatokat diktált neki az orleánsi szüzzről.

— Roppant rokonszenves nekem a maga ura,
— tette még hozzá Lohmann mosolyogva, mire Róza önagysága még jobban elképedt.

— Önt is mindenütt dicsérik, mint jó háziasszonyt, — mondta aztán.

— Na, hát tudja, pompás lakásunk van, annyi szent. És azután...

Róza elkezdett henecegni.

— Nálunk első a vendég. Semmit sem sajnálunk tőlük. Néha fejtetőre állanak, az se baj. Halálra nevetné magát, ha köztük lenne. A maga kedvéért még a kis bögrét is elénekelném, pedig soha sem szoktam, mert kicsit nagyon is erős.

— Nagyságos asszonyom ellenállhatatlan.

— Maga már megint gunyolódik?

— Ön tulbecsül engem, minden tréfáló kedvem elmúlt, amikor önt viszontláttam. Nagyságos

asszonyom, ön bizonyára tudja, hogy ebben a városban ön az egyedüli nő, aki valamit számít.

— Hát aztán, — mondta Róza elégedetten, de csöppet sem csodálkozva.

— Már csak a toalettje is. Ez a rezedazöld posztóruha már egymagában kielégithetné a legmagasabb igényeket. Nagyon illik hozzá a fekete kalap is. Ha szabad valamit kifogásolnom, a point-lace stóla a ruhán, az idén már nem igen divatos.

— Ne mondja.

Róza közelebb húzta a székét.

— Igazán? Akkor becsapott az a disznó. Még ezer szerencse, hogy nincs kifizetve.

Elpirult; és gyorsan kijavította magát:

— Azért ki fogom fizetni, egye fene, de hordani nem fogom, nem. Efelől egészen nyugodt lehet.

Róza boldog volt, hogy elégtételt adhatott Lohmannak; hogy ha csak ily kis dologban is rábizhatta magát. Amily mértékben kiábrándult az urából, oly mértékben nőtt a Lohmann iránt való becsülése, határtalanul. Még a divathoz is ért. Lohmann megint nagyon finoman kezdett beszélni.

— Mi mindent jelenthetett ön, nagyságos asszonyom, ezeknek a kisvárosiaknak! Királynője volt a vérnek és az aranyak, a romlás istennője. Egy Semiramis, mit tudom én! Mindenki hanyatt-homlok rohant az örvénybe.

És minthogy Róza szemelláthatóan nem birta követni ezt a gondolatmenetet, Lohmann magyarázgatta:

— Ugy értem, hogy a férfiak nem nagyon sokáig kéretek magukat. És egy ujjára tiz férfi is jutott, ugyebár?

— Oh, maga tuloz. Igaz, hogy szerencsém van itt és sokan szeretnek, igaz.

Róza ivott; Lohmann ezt mind nagyon jól tudta.

— De hogy képzelem, hogy én itt olyan életet élek, — ah — mi jut eszébe... Ne higgyen ilyet rólam és Róza nyiltan Lohmann szemébe nézett.

— Annyi az egész, hogy mindenki leülhet velem csokoládét inni és kuglófot enni.

— Én is leülhetek? Akkor most én vagyok soron?!

Lohmann hátravetette a fejét és összehuzta a szemöldjeit.

Róza csak lehunyt szempilláira nézhetett.

— Csakhogy, — folytatta Lohmann — ha jól emlékszem, én csak az utolsó lehetek önnél? Akkoriban gyakran hangsúlyozta ezt nagyságos asszonyom! Eszerint hát — és Lohmann szemtelenül tágranyította a szemét — a többiekkel már végzett?

Róza nem boszankodott, csak szenvedett.

— Ah, kis fiu, maga nem is tudja, mit beszél. Itt van Breetpoot. Ez bizony megadta az árát. Mert szegény feje elkezelte Ertzum pénzét... Jesszusom, mit mondtam.

Csak későn vette észre, hogy mit mondott és ijedten nézett a csészéjébe.

— Ez öreg baj — jelentette ki Lohmann, szigoruan és sötéten. Félig elfordult Rózától és egyikőjük se szólt egy szót sem.

A művésznő végre félénken megszólalt:

— Nem én voltam egyedül az oka. Ha tudná, hogy kunyorált. Mint valami gyerek, biz Isten, mint valami gyerek. Az az odvas fogu! Az egész ember olyan, mint egy nagy odvas fog.

És, el se hinné, tudja, hogy meg akart szökni velem? Az a cukorbajos majom, na köszönöm szépen.

Lohmann megbánta, hogy csak egy percre is erkölcsi kétségei támadtak, ennél a mulattató komédiánál. Ezért így szólt:

— Egyszer csakugyan elmennék az ön szobájára.

— ~~Meg van hiva!~~ — kiáltotta gyorsan és boldogan önagysága. — Csak jöjjön! Egész biztosan számítok magára. De most már mennem kell, maga maradjon ülve. De — igaz — mégse hívhatom meg.

Róza panaszkodva hajlongott jobbra-balra, tördelte a kezét.

— Nem lehet, mert Ronda már a multkor mondta: no most elegen vagyunk és senkire se vagyok többé kíváncsi. Már egyszer kravallt is csinált e miatt. Érti, ugye...

— Tökéletesen értem, nagyságos asszonyom.

— No jó, azért ne lógassa mindjárt földig az orrát, azért meglátogathat, ha nincs ott senki. Például ma délután ötkor. No de most rohanok.

És a legnagyobb sietséggel kisuhogott az ajtón.

Lohmann nem is tudta hirtelenében, hogy mi történt vele; hogy esett bele ebbe a nőbe. Sejtette, hogy a romlás varázsa igézte meg. Talán mivel a szegény Ertzumot is a tönk szélére sodorta a kedélyes és vulgáris cinizmusával ez a vicces és ordinaré Vénusz. És Ertzum még mindig szerette. Ertzum a pénzéért legalább boldog lehetett volna. Lohmann hidegen ment hozzá, egy szikrányi tűz se égett benne. A barátja helyett ment hozzá, aki hosszú szen-

vedés jogán megérdemelte volna. Mily lehetetlennek tetszett ez két évvel ezelőtt. Emlékezett, hogy akkoriban Ronda iránt részvétet érzett, őszinte, nem kaján részvétet érzett az öreg iránt, aki már el volt veszte és ki akarta őt dobni az iskolából. Most pedig a feleségéhez megy. Mit nem csinál az emberből az élet, gondolta Lohmann még egyszer, melankólikusan és büszkén.

Mikor Lohmann becsöngetett Rondáékhoz, a lakás belsejéből hangos szitkozódás fogadta. A cseléd zavartan nyitotta ki előtte a szalón ajtaját.

Odabenn Frölich Róza önagysága izgatottan vitatkozott egy emberrel, aki cédulát szorongatott a markában.

— Mit akar maga? — kérdezte Lohmann. — Ah, ugy. Mennyi az? Ötven márka! Érdemes azért annyit lármázni?

— Hja, uram, — felelte a hitelező — éppen ötvenedszer vagyok már itt, minden márkáért éppen külön gyöttem ide.

Lohmann kifizette és elküldte.

— Nagyságos asszonyom, nem veszi rossz néven — mondta kissé zavartan Lohmann. Furcsa helyzetben volt; ezzel fizetett meg azért, amit elkövetett. De most már nem állhat meg ötven márkánál; ez ellen berzenkedett a büszkesége.

— Ha már elkezdtem, nagyságos asszonyom, nyíltan megmondhatom, arról beszélnek, hogy anyagi gondokkal küzd.

Róza görcsösen összekulcsolta az ujjait és megingt szétvette. Fejét tanácstalanul mozgatta a tea-gown-ja gallérjában. A szállítói, a szerelmesei, az uzsorásai által zaklatott napjai végigdöngtek az agya velején és ott a feléje tartott

pénztárca degeszre van tömve drága, meleg bankókkal.

— Mennyit parancsol? — kérdezte Lohmann nyugodtan és óvatosan. — Amennyire erőm engedi, rendelkezésére állok.

Róza küzködött. Nem akarta, hogy megvásárolják. Lohmanntól meg éppen nem hagyja magát megfizetni.

— Ah, nem is igaz — mondta — semmi sem kell.

— Kérem. Egyébként megtisztelve éreztem volna magamat, nagyságos asszonyom.

Közben futólag Breetpoot Dórára gondolt és arra, hogy most ő is nyomorba jutott és ki tudja, talán pénzért is kapható?... Hogy Rózának még mindig időt engedjen a meggondolásra, a tárcáját — nyitva — odatette az asztalra.

— No csücsüljünk le — mondta a nő és aztán vidáman másról kezdett beszélni.

— Juj, de jó kövér erszénye van!

Mikor Lohmann hidegen hallgatott, megint megszólalt:

— Aztán mire költi a pénzét? Még gyűrűt se hord.

— Semmire se költök.

És Lohmann nem törődve azzal, hogy megérti-e Róza, kijelentette:

— A nőknek sohase adok pénzt, mert nem akarom magamat megalázni. Különben is nőnek lehetetlen pénzt adni. Ugy vagyok velük, mint a képekkel, amelyekért mindenemet odaadnám. De lehet-e megvenni a művészetet? Látok az üzletben egy képet, elviszem magammal a róla való álmot. Vagy bemenjek az üzletbe és meg is vegyem? Mit veszek meg? A váagnak nincs

szükségre pénzre, a beteljesülés pedig semmit se ér.

És undorodva fordult el a pénztárcájától. Nyomban vulgáris nyelvre is lefordította, amit mondott:

— Azt akarom mondani ezzel, hogy én már mindentől megcsömörlöttem.

Róza döbbsen tiszteletet érzett iránta, de mint-hogy az ideáljával kissé évdni is akart, megjegyezte:

— Szóval maga csak az ételre meg az itálra költ.

— Mire másra költsek?

És Lohmann ránézett, összeráncolt homlokkal, olyan szemtelen lánggal a szemében, mintha ezt kérdezné:

— Megvegyem magát, nagyságos asszonyom?

A vállát vont a Lohmann és aztán mindjárt felelt is arra, amit a nő nem mondott ki:

— Az érzéki szerelem utálatos.

A nő porba volt sujtva. Aztán félénken megszólalt, kómikusnak találta a megjegyzést és így szólt:

— Deeehogy.

— Fel kell emelkedni — szólt Lohmann. — Meg kell tisztulni, szárnyalni kell. Lovagolni, mint Parcifal. Valószínűen a huszároknál szolgálok és mülovaglást is tanulok. A cirkuszi mülovasokat kivéve, Németországban nincsenek százan se, akik emberül meg tudnák ülni a lovat.

A nő felkacagott.

— Hát bolond Auguszt akar lenni. Szerbusz kolléga. No maga jól adja.

Aztán felsóhajtott:

— Emlékszik még a »Kék Angyal«-ra? Hej, szép idők voltak azok.

Lohmann megdöbbsent.

— Lehet, — szólt gondolkozva — hogy igaza van. Az az idő szép volt.

— Az ember a kedvére nevethetett, nem kellett ezekkel az alakokkal lődörögni. Emlékszik, mikor mi ketten táncoltunk és jött Ronda és magának a vörösfüggönyös ablakon kellett menekülnie... Tudja, hogy még mindig megfojtaná egy kanál vízben? — Róza izgatottan nevetett.

Róza félfüllel még mindig az ajtóra figyelt; — és szemrehányóan nézett Lohmannra, mert teljesen rábízta a jelenet rendezését. Nem baj, megcsinálja egyedül. Lohmannért tűzbe tudott volna menni: először, mert mindegyiket megengedték neki, csak ő volt tilos. Ezt nem bírta el. Aztán, mert a régi boldog időkből, amelyekre most sóhajtván emlékezett, maradt benne egy kis titkos vágy, Ronda bizalmatlansága és szörnyű gyűlölete miatt és ezt Lohmann higgadt meggondolása és idegenszerű finomsága a szédületig szitotta. Végül: mert ez a kaland nagyon veszélyes volt. Mert Lohmann körül a levegő katasztrófákkal volt vemhes és a robbanás gondolata kéjesen csiklandozta Rózát.

— És milyen nagyszerű verseket irt akkor — szólt a nő. — Most már nem ir. Emlékszik még arra a holdas versre, amit egyszer énekeltem, hogy röhögtek az emberek?

Ábrándosan a szék támlájára támaszkodott, a jobbkeze ujjait a mellére szoritotta s elkezdte magasan és halkán:

Ragyog a hold s a csillagoknak ezre.

Elénekelte az egész szakot és arra gondolt,

hogy ez az egyetlen dal, amit nem szabad énekelnie; és folyton Ronda arcát látta maga előtt. Félelmes volt ez az arc; de kissé kómikusan kendőzött és Ronda a tükrös szelencét (»bellet« felirással) a kezében tartotta.

Szivem zokog, a csillagok nevetnek.

Lohmann kellemetlenül feszengett a dal hallatára s szerette volna elhallgattatni. De Róza már belekezdett a második szakba.

Ragyog a hold . . .

Ekkor azonban megreccsent az ajtó és Ronda sunyin a szobában termett. Róza hosszan felordított és a sarokba röpült, Lohmann széke mögé. Ronda szóttanul lihegett; és Róza olyanak találta, ahogy az ének alatt elképzelte. Ronda szemei épp oly utálatosak voltak, mint tegnap. Miért is nem ivott tegnap kamilla-teát, gondolta a nő rémülten.

Ronda erre gondolt: most mindennek vége. A munkája, a mindent megsemmisítő büntető expedíciója hiábavaló, hisz Lohmann megint Frölich színművésznőnél kuksolt. A nőt az egész emberiség fölé helyezte, nap-nap után azon fáradozott, hogy eléje rakja, amit másoktól elrabolt; — és most a felesége a legszörnyűbb vízióját valóra váltja, együtt látja az ő arcát és Lohmann arcát, amelyben minden gonosz és gyűlöletes összpontosul. Mi fog történni? Frölich színművésznőnek vége és vége Rondának is. Halálra kell ítélnie Rózát és véle önmagát is.

Egy kukkot se szólt; — és hirtelen torkonragadta a feleségét. Ronda hörgött közben, mint

hogyha őt fojtogatnák. Egy másodpercig megállott és lélegzetet vett. A nő ezt a másodpercet felhasználta és sikoltott:

— Lohmann az érzéki szerelmet utálatosnak tartja, épp most mondta.

Ronda újra torkonragadta a feleségét. Ekkor azonban mindkét vállán hatalmas rándítást érzett.

Lohmann ragadta meg, csak úgy kísérletképpen. Nem tudta, van-e itt valami szerepe; azt hitte csak álmodik. Erre nem volt elkészülve. Okos és logikus képzeletében Ronda különös fejlődése simán és bizonyos távolságban folyt le, mint egy könyvben. Ilyen kézzelfoghatóság nem történt benne. Lohmann az öreg tanárjáról érdekes elméletet csinált magának; de figyelmen kívül hagyta Ronda lelkét; — a lelke örvényes mélyeit, félelmes és megszenesedett sivárságát, emberfölöttien átkozott és önrontó voltát. Amit Lohmann nem értett, azt most nagyon is hamar megértette és megijedt — megijedt a valóságtól.

Ronda feléje fordult. Közben kisiklott a karmai közül Róza, káromgva a másik szobába illant és csattogva magára zárta az ajtót. Egy pillanattig kábultan ódöngött Ronda; aztán felkászolódt és Lohmann körül keringett. Lohmann, hogy a helyzet ura maradjon, az asztal mögé állott, a tárcáját fogta és simogatta. Azon töprengett, mit is kell mondania. Hogy nézett ki szegény Ronda! Örült szemein színes verejtékcseppek cikkáztak, hápogó állkapcsain tajték fehérlett, hasonlított a pókhoz és a macskához. Nem volt éppen kellemes dolog, hogy görbült csápjait feléje nyujtogatta. Mit lihegett?

Érthetetlenül dadogta:

— Nyomorult... még merészeli... Megfog-

ni... végre meg kell fogni... Ide adni, mindent ide kell adni!

És ekkor Lohmann kezéből kitépte a tárcát s elrohant vele.

Lohmannak az ijedelemtől földbe gyökerezett a lába: mert látta, hogy itt büntényt követtek el. Ronda, az érdekes anarchista, nyíltan büntényt követett el. Minthogy az anarchista erkölcsi kuriózum és érthető véglet, nem csoda, hogy büntényt követett el, amely az emberi hajlamok és érzések végső felfokozása. Ronda azonban Lohmann jelenlétében a saját feleségét is meg akarta fojtani és a tetejébe még ki is rabolta őt. Erre a kommentátor megakadt, a jóakaratu szemlélő már nem tudott többé mosolyogni. Lohmann szelleme, amelyet még nem tett próbára ilyen hihetetlen esemény, levetett magáról minden cafrangot és a »büntényre« egész vulgárisan azt felelte, hogy »rendőrség.« Nagyon jól tudta, hogy ez nem valami különös ötlet, de a vállát vont: »mit tegyek?« és habozás nélkül indult el. Határozottan indult el, a másik szoba ajtaja felé, hogy megrázza a kilincset. Világosan hallotta, hogy Róza bezárta magát; de kötelessége teljesen meggyőződni, hogy a nő Ronda távozása után nem került-e gyilkos férje körmei közé... Aztán Lohmann elhagyta a házat.

Elmult egy óra; akkor aztán egyre növekvő tömeg jelent meg az utca sarkán. A város ujjongott, mert Ronda letartóztatását elhatározták. Végrevalahára! A város megszabadult a saját bűne tudatától, a végső leszámolás még messze volt. Ocsudva a körülöttük fekvő erkölcsi hullákra tekintettek és látták, ideje volt már, hogy végezzenek velük. Miért is vártak ily sokáig.

Egy hordókkal agyonrakott söröskocsi a fél utcát eltorlaszolta és egy másik kocsi kanyarodott be a szűk utcába; azon ültek a rendőrség hivatalnokai. A sarki gyümölcsöskofa loholt utánok; Dröge, a szatócs, az öntözőcsövét cipelte.

Ronda háza előtt tombolt a csöcselék. Végre megjelent Ronda a rendőrtisztektől körülvéve. Frölich Róza bomlottan, kócosan, görcsös rázkódással, bánattal és kuszó alázattal hozzátapadt, a nyakán csüngött, felolvadt benne és sirt, mint a záporosó. Lohmann várakozása ellenére elfogták Rondával együtt. Ronda őt is a zárt kocsiba emelte, amely sötétre volt függönyözve; és Ronda ziláltan keresett valamit a böggő zavarban. Valaki a bőrkötényes sörös-kocsis mögül előrehajtotta sápadt csibészpofáját és vinynyogott:

— Jaj de ronda!

Ronda a szó után szaglászott, amely már megint nem diadalkoszoru volt, csak egy utána röppülő piszok — és felismerte Kieselsackot. Ronda rázta az öklét, nyakát előre nyujtva a levegőbe hápogott: de Dröge ur tömlőjéből a vizsugár pont a szájába fröccsent. Vizet okádott szegény, hátulról még egyszer bele rugtak, a felhágóra bukott és hanyatt-homlok a kocsi párnájára rogyott, a sötétbe, Frölich Róza színművésznő önagysága mellé.

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ

MÁGIA

(VERSEK)

Előkelő, művészi kiállításban megjelent a

TEVAN-KIADÁSBAN

ÁRA 3 KORONA

Kapható minden könyvkereskedésben.

